J. Ranga Ramanuja Iyengar
Pallatur

SELECTIONS FROM

TAMIL LITERATURE

தமிழ் இலக்கியத் திரட்டு

PART I—பகுதி 1

COMPILED BY

Rao Bahadur S. BAVÂNANDAM PILLAI,

F. R. H. S. (Lond.) & M. R. A. S. (Lond.)

ராவ் பஹதூர் ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்.) எம். ஆர். ஏ. எஸ். (லண்டன்.)

தொகுத்தது

MACMILLAN & CO., LIMITED

MADRAS, BOMBAY, CALCUTTA, AND LONDON

1918

Price, 8 Annas] [விலை, 8 அணா

கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி: ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.

திருக்குறள்.

THE wealth everlasting, the wealth to be coveted, is the wealth of learning: all other kinds of wealth do not yield to a man true prosperity.

Tirukkural.

பொருளடக்கம்

CONTENTS

வசனபாகம்—PROSE SELECTIONS.

செய்யுள் பாகம்—POETICAL SELECTIONS.

தமிழ்

இலக்கியத் திரட்டு

வசன பாகம்

1. தமிழ்

ஆரியத்தின் மடியிலே வளர்ந்து, ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் தோழமைபெற்று;* சங்கப் புலவர்களுடைய நாவிலே சஞ்சரித்து, வித்துவான்களுடைய வாக்கிலே விளையாடி, திராவிடதேசம் முழுவதும் ஏகசக்ராதிபத்தியஞ் செலுத்திவந்த தமிழ் அரசியை இப்போது இகழலாமா? நம்மைப் பெற்றதும் தமிழ். நம்மைத் தாலாட்டித் தூங்கவைத்ததும் தமிழ். நம்முடைய மழலைச்சொல்லால் நமது தாய்தந்தையரைச் சந்தோஷிப்பித்ததும் தமிழ். நாம் குழந்தைப் பருவத்திற் பேச ஆரம்பித்தபோது முந்தி உச்சரித்ததும் தமிழ். நம்முடைய அன்னையும் தந்தையும் நமக்குப் பாலோடு புகட்டினதும் தமிழ். தாய், தந்தை, குரு முதலானவர்கள் நமக்கு ஆதியில் உபதேசித்ததும் தமிழ். ஆதிகாலம்முதல் நம்முடைய முன்னோர்கள் எல்லோரும் பேசின பாஷையும் எழுதிவைத்த பாஷையும் தமிழ். இப்போது நம்முடைய மாதாபிதாக்களும் பந்துஜனங்களும் இஷ்டமித்திரர்களும் இதரர்களும் பேசுகிற பாஷையும் தமிழ். நம்முடைய வீட்டுப் பாஷையும் தமிழ்; நாட்டுப் பாஷையும் தமிழ். இப்படிப்பட்ட அருமையான பாஷையை விட்டுவிட்டுச் சமஸ்

---

* 'ஆரியபாஷை, திராவிடபாஷை இரண்டும் வெவ்வேறான தனிப் பாஷைகள்; தமிழும் அதனடியாகப்பிறந்த ஆந்திரம் கன்னடம் முதலியவும் திராவிட பாஷைகள்' என்பது தற்கால பாஷா நூற் புலவர்கள் ஆய்ந்தறிந்து கூறிய உண்மை.

கிருதம் லத்தீன் முதலிய அந்நிய பாஷைகளைப் படிக்கிற வர்கள், சுற்றத்தார்களை விட்டுவிட்டு அந்நியர்களிடத்தில் நேசஞ் செய்கிறவர்களுக்குச் சமானமா யிருக்கிறார்கள். ஆபத்துக்காலத்தில் சுற்றத்தார் உதவுவார்களேயல்லாது அந் நியர்கள் எப்படி உதவமாட்டார்களோ, அப்படியே எந்தக் காலத்திலும் நமக்குச் சுயபாஷை உதவுமேயல்லாமல் அந்நிய பாஷைகள் உதவுமா? ஆனால், சமஸ்கிருதமும் லத்தீனும் அதிக சிறப்பும் அழகும் அலங்காரமும் பொருந்திய பாஷை கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவகாசமுள்ளவர்கள் சொந்தப்பாஷைகளோடுகூட அந்தப் பாஷைகளையும் படிப் பது அதிக விசேஷந்தான். ஆனாலும் சொந்தப்பாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமல் அந்த அந்நியபாஷைகளிலே கால மெல்லாம் போக்குவது அகாரியமென்றுதான் நாம் ஆக்ஷே பிக்கிறோம்.

இங்கிலீஷ் பிரெஞ்சுமுதலிய ராஜபாஷைகளைப் படிக்க வேண்டாமென்றும் நாம் விலக்கவில்லை. ஏனென்றால் நாம் நடக்கவேண்டிய சட்டங்களும் ஒழுங்குகளும் நியாயப்பிர மாணங்களும் ராஜபாஷைகளிலே இருக்கிறபடியால் அந்தப் பாஷைகள் நமக்குத் தெரியாவிட்டால் அந்த ராஜாங்கத்தில் நாம் எப்படி நிர்வகிக்கக்கூடும்? அன்றியும் சன்மார்க்கங் களைப்பற்றியும் உலகத்துக்கு மிகவும் உபயோகமான பல விஷயங்களைப்பற்றியும் அந்த ராஜபாஷைகளில் அநேக அருமையான கிரந்தங்கள் இருக்கிறபடியால் அவைகளைப் படிக்கப்படிக்க அறிவு விசாலிக்குமென்பது திண்ணமே. ஆனால் மாதா வயிறெரிய மகேசுவரபூஜை செய்வதுபோல் சொந்தப் பாஷைகளைச் சுத்தமாக விட்டுவிட்டு ராஜபாஷை களைமட்டும் படிப்பது அநுசிதமல்லவா? அநேகர் தங்கள் சுயபாஷைகளில் தங்களுடைய கையெழுத்துகளைக்கூடப் பிழையில்லாமல் எழுத அசக்தர்களா யிருக்கிறார்கள். சிலர் தமிழ்ப்பாஷை தெரியாமலிருப்பது தங்களுக்குக் கௌரவ மாகவும் அந்தப் பாஷையை அறிந்திருப்பது தங்களுக்கு அகௌரவமாகவும் எண்ணுகிறார்கள். சுயபாஷா ஞானம் தங் களுக்கு எவ்வளவு குறைவாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு ராஜபாஷைகளில் தங்களைச் சமர்த்தர்களென்று சகலரும் எண்ணுவார்களென்று நினைத்துச் சுயபாஷைகளை முழுதும்

அலக்ஷியஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப் புத்தகங்களைக் கையிலே தொடுகிறதாயிருந்தால் பாம்பின் புற்றுக்குள்ளே கையை விடுவதுபோலிருக்கும். அவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாஷை பேசுகிறது வேப்பிலைக் கஷாயம் குடிப்பது போலிருக்கும். தமிழ் வார்த்தைகளைக் கேட்பதும் அவர்களுக்குக் கர்ண கடோரமாயிருக்கும். அவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசினாலும் முக்காற்பங்கு இங்கிலீஷும் காற்பங்கு தமிழுமாகக் கலந்து பேசுவார்கள். அவர்களுக்குத் தேசாபிமானமும் இல்லை; பாஷாபிமானமும் இல்லை. யானை முதல் எறும்புகடையாக உள்ள சகல ஜீவ ஜந்துக்களுக்கும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பாஷை சொந்தமாயிருக்கின்றது. அந்தந்த ஜந்துக்களுக்குரிய பாஷைகளை அவைகள் ஒரு காலத்திலும் மறவாமல் எப்போதும் உபயோகித்துக்கொண்டு வருகின்றன. இங்கிலீஷ்காரர்முதலிய ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் தங்களுடைய சொந்தப்பாஷைகளை எவ்வளவோ கௌரவமாகப் போற்றிவருகிறார்கள் என்பதை இந்த வித்தியார்த்திகளே அறிவார்கள். இவர்கள்மட்டும் தங்கள் ஜென்ம பாஷையாகிய தமிழையுந் தமிழ் வித்துவான்களையும் அவமதிக்கலாமா? தமிழ் நூற்களையே பாராத இவர்கள் அவைகளுக்கு எப்படிப் பழுது சொல்லக்கூடும். திருவள்ளுவருடைய குறளை அவர்கள் ஜன்மாந்தரத்திலும் பார்த்திருப்பார்களா? கம்பனுடைய கற்பனையைக் கனவிலுங் கேட்டிருப்பார்களா? நாலடியார் செய்தவர்களுடைய காலடியையாவது கண்டிருப்பார்களா? ஔவையாருடைய நீதிநூலைச் செவ்வையாக அறிவார்களா? அதிவீரராம பாண்டியனை அணுவளவும் அறிவார்களா? இன்னும் எண்ணிக்கையில்லாத தமிழ்ப் புலவர்களுடைய பிரபந்தங்களை இவர்கள் எக்காலத்திலும் பார்த்திரார்கள்.

2. இராஜ பக்தி

நீங்கள் துரைத்தனத்தாரோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் நான் உங்களுக்குப் புதிதாகச் சொல்லுவதற்கொன்றுமில்லை; நான் அதைப்பற்றிச் சொல்ல வருவதெல்லாம் சாமானியமாக விருந்தாலும், அத்தனை முக்கியமான

தைப்பற்றி நான் ஒன்றுஞ் சொல்லாது விட்டுவிடுவது கூடாது. பிரிட்டிஷ் துரைத்தனத்தார் நமக்களித்திருக்கின்ற நன்மைகள் இன்ன இன்னவென்பது எல்லார்க்கும் நன்ருய்த் தெரிந்திருக்கின்றதனுல், நான் மிகவும் சுருக்கமாய்ச் சொன்னுல் அவ்வளவே போதுமானது. இந்த ராஜாங்கத்தில் உங்களுக்கும், உங்கள் பொருளுக்கும் அபாயமில்லை; உங்கள் முன்னோர்கள்காலத்தில் இப்படி இருந்ததில்லை; பிரிட்டிஷ்நாட்டில் வழங்கிவருகின்ற விலையில்லா மாணிக்கங்களாகிய இலக்கிய இலக்கணங்களையும், மேல்நாட்டுச் சாஸ்திரங்களையும் வெகு மதிகளாகப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்; சுபாவ சக்திகளைக் கொண்டு மனிதன் தன் சாமர்த்தியத்தினுலும் விடாமுயற்சியினுலும் தனக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் எளிதிற் செய்து கொள்ளும்படியாகக் கண்டுபிடித்திருக்கின்ற கணக்கற்ற வழிகளையெல்லாம் நீங்கள் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்; இவ்வாருன பெரும்பாக்கியங்களை நீங்கள் பெற்றிருப்பதுமல்லாமல், நீங்கள் நினைத்தபடி உங்கள் கருத்தை வெளியிடவும், வர்த்தமான பத்திரிகைகள் மூலமாக எழுதிப் பிரசுரஞ் செய்யவும் உங்களுக்குத் தாராளமாய் இடங் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது; உங்களை ஆளுகின்றவர்கள் இவ்வாருன சுவாதீனங்களைத் தாங்கள் பெறுதற்பொருட்டுப் பல நூற்ருண்டுகளளவும் எவ்வளவோ வருந்திப் போராட வேண்டியதாயிற்று. உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த நன்றிக்காக நீங்கள் நன்றியறிதலுடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். நான் சொல்லுவதை நன்ருய் நிதானித்துப் பாருங்கள்; என்னுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி, நீங்கள் இதை மறந்து அளவு கடந்து ஏதாவதொன்றைச் சொன்னுலும் அல்லது செய்தாலும், அது, உங்களுக்கு அந்தரங்கமான ராஜபக்தி இல்லையென்பதைக் காட்டுமென்றறியுங்கள். உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளைக்கொண்டு பூரணமான திருப்தியுண்டாகாம லிருக்கவுங்கூடும். ஆயினும், நாம் இதற்குமுன் இருந்த இருப்பையும், நம்மை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும்படி கருணையே வடிவமாகக்கொண்ட நமது துரைத்தனத்தார் பட்ட பிரயாசத்தையும் நினைத்துப் பார்ப்பீர்களானுல், நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற இத்தனை நன்மைக்கும் காரணம் அவர்களென்று உங்களுக்குப் புலப்படும். இன்னும் உங்க

ளுக்கு என்ன என்ன வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாங் கேட்கலாம்; ஆனால் அப்படிக் கேட்கும்போது உங்களிடத்தி லுள்ள ராஜபக்திக்குக் குறைவு வராமலும், நெடுங்காலமாக வழங்கிவருகிற விதியைக் கடந்து நடவாமலும் சௌசன் னியமாகக் கேட்கவேண்டும். நீங்கள் இன்னும் அதிகமான வற்றைக் கேட்பதற்கு முன்பே, அப்படிக் கேட்கப்போகின் றவைகள் அவசியம் வேண்டுமா? அவையில்லாவிட்டால் சரிப்படாதா? என்று நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். நமக்கு இத்தனை நன்மைகளைச் செய்தவர்கள், இன்னம் என்னென்ன செய்தால் நன்றாகுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்ய உடன்பட்டிருக்கிறார்கள். நன்றாய்க் கற்று வல்லவர்க ளாகிய நீங்கள் உங்கள் நாட்டாருக்கு இவையெல்லாம் நன் றாய்ப் படும்படி சொல்லவேண்டும். துரைத்தனத்தார்க்கும் குடிகளுக்கும் இடையே நின்று இருவருக்கும் ஒற்றுமையை உண்டாக்குவது உங்களுடைய கடன். அப்படிச் செய்யும் போது, துரைத்தனத்தார் குடிகளின் நன்மையை நாடிச் செய்வனவனைத்தையும் குடிகளிடத்திலும், அவ்வாறே குடி களுக்கு என்ன என்ன செய்யப்படவேண்டுமோ அவற்றை யெல்லாம் துரைத்தனத்தாரிடத்திலும் நீங்கள் அணுவளவும் பிறழாது உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்.

நமது இந்துதேசத்தைப்போன்ற தேசங்களை ஆளுவ தில் எவ்வளவோ வருத்தமும் சங்கடமும் உண்டு. ஆதலி னால், நீங்கள் மனமறிந்து தப்புந்தவறுமாகச் சொல்லி, அதில் இன்னும் அதிக வருத்தமுண்டாகும்படி செய்யாதொழிக. நமது மதத்தின்படியும், ஐதீகங்களின்படியும் பார்க்குமளவில் நாம் ராஜபக்தியும் விசுவாசமு முடையவர்களாய் இருக் கவேண்டுமென் றேற்படுகிறது; நமக்குண்டாகவேண்டிய க்ஷேமங்களுக்கும் இதுவே காரணமாகும். துரைத்தன காரி யங்களில் உபயோகமாகும்படி எவை கிரமமோ, அவற்றை யெல்லாம் நீங்களும் பெறவேண்டுமென்பது நியாயமே; நீங் களோவெனின், ஆதிகாலந்தொட்டுப் பரம்பரையாக நாகரி கம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். ஆதலினால், உங்களுக்குப் பய னுண்டாகாத காரியங்களிலே நீங்கள் தலையிட்டுக்கொள்ள லாகாது. அவ்வாறு செய்வீர்களேயானால், அதனால் பொறாமை, அதிருப்திமுதலிய தீக்குணங்கள் அதிகமாகும். சுய அர

சாட்சியைப்பற்றிச் சில வருஷங்களாகப் பேசுவதும் எழுதுவதும் அதிகப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு பேசப்படுவதனாலும் எழுதப்படுவதனாலும் பெரும்பான்மையாகத் தப்பெண்ண முண்டாகின்றது. சிலர், இந்துக்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆளுவதற்கு ஒருபொழுதும் அருகராகாரென்று சொல்லுகிறார்கள்; மற்றவர்கள் இந்துக்களுக்கு அரசாள வேண்டிய குணங்களெல்லாம் உண்டென்றும், பொறாமை கொண்ட சில அதிகாரிகள் பிறராக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் வீண்வாதம் பேசுகிறார்களேதவிர வேறல்லவென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். நான் இதுவிஷயத்தைப்பற்றி உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன்; அதைக் கருத்தாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். சுய அரசாட்சி என்பதற்கு ஒரு தேசத்தார் தங்களைத் தாங்களே ஆளுவதென்பது சாதாரணமான பொருள்; ஒருவன் தன்னைத்தானே அடக்கிக்கொண்டு ஆளுவதற்கும் இதுவே பொருளாகும். தங்களைத் தாங்களே அடக்கி ஆள வல்லவர்கள் தங்கள் நாட்டாரைத் தாங்களே ஆள வல்லவராவார்கள். சொன்னவண்ணஞ் செய்யப் பழகியவர் தாம் பிறரை ஏவுவதற்கேற்றவராவார். ஒரு ஜாதியாரைச் சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர் தாம் செய்யப்புகுந்த கருமத்தைச் செய்வதிலே சோர்வுடையவர்களும், நியாயாநியாயம் தெரியாதவர்களும், வழக்கமே பிரதானமானதென்று பிடிவாதமுடையவர்களும், இதந் தெரியாதவர்களுமாயிருந்தால், அப்படிப்பட்டவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் நாட்டை நலம்பெறச் சீரும் சிறப்புமாக ஆள வல்லவர்களென்று எதிர்பார்ப்பது கூடுமோ? ஆதலினால், நீங்கள் முந்திச் செய்ய வேண்டியது இன்னதென்பது நிச்சயமாயிற்று. உங்களில் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பெருமை பெறவேண்டும்; எவ்வாறு செய்தால் மனிதருக்கு நன்மையுண்டாகி அவர்கள் மேன்மேலும் அபிவிருத்தியடைவார்கள் என்பதை நன்றாய்க் கற்கவேண்டும்; நீங்கள் குற்றமற்றவர்களாய் வாழ்ந்திருக்க முயலவேண்டும்; காமக்குரோத முதலிய தீக்குணங்களை ஒழிக்கவேண்டும்; சுயநலத்தை மட்டுப்படுத்தி, பிறர்க்குப் பயனானவற்றைச் செய்வதையே பெரிதென்றெண்ணிச் செய்யப் பயிலவேண்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உங்களிடத்தில் அறிவும் நற்குணமும் மிகுந்திருக்குமோ அவ்வளவுக்

கவ்வளவு நீங்கள் அரசாள வல்லவராவீர்களென்று துணியுங்கள். சரித்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, உங்களுக்கு நல்ல திறமை இருக்குமேயாயின் சீக்கிரத்தில் பெரிதான அதிகாரங்கள்தாமே உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

3. அறிவு வளர்ச்சி

ஆராய்ச்சி செய்து நம்மால் அறியத்தக்கவைகள் அளவற்றவைகள். அவற்றுள் அநேக விஷயங்களை ஹிந்துதேசவாசிகளாகிய நம்முடைய முன்னோர்கள் வருந்தி உணர்ந்தவரே என்பது அவர்கள் வடமொழி தென்மொழிகளில் செய்திருக்கும் நூல்களில் சிறிதேனும் ஊடாடின யாவர்க்கும் தெரியவரும். நன்றாய் அந்நூல்களை உய்த்துணர்ந்த வித்துவான்கள் நமது பூர்விகர்களுடைய புத்தி நுட்பத்தையும் விஷயங்களின் உண்மையை அறிய உழைத்திருக்கும் உழைப்பையும் அவற்றால் விளைந்திருக்கும் பிரயோசனத்தையும் குறித்துப் புகழ்ந்து பேசுவதோடு, தற்காலத்திலுள்ள ஹிந்துக்கள் பெரும்பாலும் நூதன பாஷைகளையும் நூதன சங்கதிகளையும் அதிக வருத்தமின்றிக் கற்றுத் தேர்ச்சி அடைகிறதற்கு, அம்முன்னோர்களுடைய கல்விப் பயிற்சியால் ஜனித்த தேசவாசனையே, பன்னூற்றாண்டாயும் மாயாது நின்று உதவி செய்கின்றதென்றும் துணிகின்றார்கள். இம்மதிப்பு மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்குக என்றே வாழ்த்தத் தக்கதாயும் இருக்கின்றது.

ஆயினும் ஹிந்துதேசம்போல பூமியில் வெகு தேசங்கள் உளவென்றும், மதிநுட்பமும் விஷயங்களை அறியவேண்டியதற்குரிய இச்சையும் உழைப்பும் மனிதர்களுக்குப் பொதுவான குணங்களேஒழிய ஒரு நாட்டிற்றானே உற்பத்தியாகிற சாதனங்கள் அல்லவென்றும் உணர்ந்தவர்கள் அந்நிய தேசவாசிகள் வழியாயும் நாம் அறியத்தக்கவை பலவும் இருக்கும் என்று ஒப்பாதொழியார். அப்படி ஒப்புதல் நமது முன்னோர்மேல் வைக்கத்தக்க பத்திக்கு இழுக்கும் அன்று. குழந்தைகள் தங்களுக்கு எட்டாத உயரமான ஒரு பொருளைச் சுட்டி அது அண்ணனுக்கு எட்டும்,

அப்பாவுக்கு எட்டும், எட்டாதென்ற வாக்குவாதத்தில் "ராஜாவுக்குக்கூட எட்டாது, எட்டும்" என்ற மழலை மொழியோ உண்மையான இராஜபக்தியை விளக்கும்? கேவலம் மதிநுட்பத்தால் மாத்திரமன்றித் தூரதேச சஞ்சாரத்தாலும், கருவி விசேஷத்தாலும் விளைகிற அனுபவப்பெருக்கால் அறியத்தக்கவைகள் பூமியின் பாலியகாலமாகிய பழையகாலத்தில் அறியப்படவில்லை என்று கூச்சம் இன்றிக் கூறுவதில் குறைவென்னை? ஒரு தேசத்தார் விஷய ஆராய்ச்சி விட்டு யாதேனும் ஒரு காரணத்தால் ஓய்வடைந்தாராயின், மற்றெல்லாத் தேசத்தாரும் அப்படியே ஓய்வடைந்தவர் ஆகவேண்டியதில்லையே. வித்தியாரூபிணியாகிய கலைமகள் நாடோறும் தூக்கமின்றிக் கல்வி பயிலுகிறாள் என்பதின் பொருள்தான் என்னை? ஆதலால், பூர்வீகர்கள்மேல் உண்மையான பக்தியும் தேசாபிமானமும் உடையோர், முன்னோர் நூல்களை அன்போடு ஆராய்வதோடு, நூதனமாக அந்நிய தேசத்தாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் நூல்களையும் கற்றறிந்து கலந்து 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்னும் முதுமொழியை மறவாது, அவர் அவர்களால் கூடியஅளவும் நம் முன்னோர் உழைத்தபடி உண்மை அறிய உழைத்து, ஜனசமுதாய அறிவை வளர்க்கக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

4. வீதிவிடங்கன்

காவிரி என்னும் நதியினால் எந்தக்காலத்திலும் குறைவுபடாத நீர்வளப்பம் உள்ளதாய், வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கமுகஞ்சோலை, கருப்பஞ்சோலை முதலாகிய பலனுள்ள சோலைகள் அணியணியாக ஒன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கப்பெற்றதாய், சிதம்பரம், பஞ்சநதம், மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேச்சுரம் முதலான திவ்விய க்ஷேத்திரங்களை இடையிடையில் உடையதாய் விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, திருவாரூர் என்கிற நகரம் ஒன்றுண்டு. அந்நகரத்திலே மூன்று சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி, மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து

அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்களில் சிறந்தவராய், எல்லா உயிர்களுக்கும் இதம் செய்கின்றவராய், வேதம் ஓதுதலும், யாகம் செய்தலும், இரப்பவர்க்கு ஈதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை அழித்தலும் என்னும் ஆறு தொழில்களும் உடையவராய், வழக்கை அறிவிப்பவரையும் தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவரையும் இலேசிலே தமது சமுகத்துக்கு அழைப்பித்து அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்தும் கொடுப்பவராய், பாலோடு பழஞ்சேர்ந்தாற்போல முகமலர்ச்சியோடு இனிய வசனம் சொல்பவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய **மனுச்சோழன்** என்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியானவர் செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தார். அக்காலத்தில், அவரது ஆக்கினையே பெருங்காற்று, பெருவெள்ளம், பெருமழை, தீப்பற்றல், இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதும் இல்லாமல், சுகுணமான காற்றும், மிதமான வெள்ளமும், பருவமழையும் தவறாமல் உண்டாகும்படி செய்வித்துவந்தது. அவரது ஒப்புயர்வில்லாத அரசாட்சியிலே பூவே பறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, காற்றே அலைபடுவது, கல்லே கடினமுடையது, மாவே வடுபடுவது, வாழையே குலைபடுவது, வண்டே மதுவுண்பது, பந்தே அடிபடுவது, பரியே கட்டுண்பது, நெல்லே குத்துண்பது, நெற்கதிரே போர்படுவது, வயலே வளைபடுவது, தரித்திரமே தரித்திரப்படுவது, துக்கமே துக்கப்படுவது, பொய்யே பொய்படுவது; இவையல்லாமல் பொருள் பறிக்கப்படுவோரும், சிறைச்சாலையில் வைக்கப்படுவோரும், பகைவரால் அலைக்கப்படுவோரும், கடினமுள்ளவர்களும், வடுபடுவோரும், குலைபடுவோரும், மதுவுண்போரும், அடிபடுவோரும், குத்துண்போரும், போரிற்படுவோரும், கட்டுண்போரும், வளைபடுவோரும், தரித்திரப்படுவோரும், துக்கப்படுவோரும், பொய்படுவோரும் வேறே இல்லாமையால், அந்நாட்டில் மேன்மையே விளங்கியிருந்தது.

இந்தப்பிரகாரமாக மந்திரிமுதலான அங்கங்களுடன் அரசாண்டிருந்த அம்மனுச்சோழன் என்னும் சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரப்பேறில்லாமல் மனம் வருந்தி அப்பேற்

றைப் பெறும்படி அறுபது வருஷ காலமாக அநேக தானங்களும், தருமங்களும், யாகங்களும், விரதங்களும் செய்து புத்திரசம்பத்தை அடைந்தார். சில வருஷங்களுக்குள்ளே, **வீதிவிடங்கன்** என்னும் அப்புத்திரனுனவன் வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப்பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமையுள்ளவனாகி, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோகணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான சமஸ்த வித்தைகளையும் குறைவறக் கற்றுக்கொண்டு; ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும், காமனைப்போல் அழகும், ஆண்சிங்கம்போல் ஆண்மையும், மதயானைபோல் நடையும, மார்த்தாண்டன்போல் வாய்மையும், கற்பக விருட்சம்போல் கொடையும் உடையவனாய், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சன நேயம் முதலான நற்குணங்களுடன்; உயிர்க்கு முடிவு நேரிடுமாறுலும் உண்மையே பேசுவதும், உறுதியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாராட்டுவதுமாகிய நற்செய்கைகளை உடையவனாய், மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவர் இச்சையின்வழி நடந்து மகிழும்படி செய்து இளமைப் பருவத்திற்றனே எல்லாம் அறிந்தவன் என்று கண்டோர் கொண்டாடவும், கேட்டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசுப் பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந்திருந்தான்.

5. கல்வி

விஷயங்களை ஆராய்ந்தறியும் ஞானமே 'கல்வி' என்றும் 'வித்தை' என்றும் வழங்கப்பெறும். மனிதன் அறியலாவன வற்றை யெல்லாம் வடமொழிவாணர் அறுபத்து நான்கு கலைகளாக வகுத்திருந்தனர். தமிழில், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களை அறிவிக்கும் நூல்களும், அந்நூல்களை அறிதற்குக் கருவிகளான நிகண்டு இலக்கணம் கணக்கு முதலிய நூல்களும், கற்றற்குரிய நூல்களென்றும்; கற்றற்குரிய அந்நூல்களைக் கற்றலே கல்வியென்றும் கொள்வது இயல்பு.

கற்றற்குரிய விஷயங்களை உரைப்பது நூல். சான்றோர் செய்த நூல்கள் பொதுவில் இலக்கியம் எனப்பெறும். எதைக் குறித்து இலக்கணம் உரைக்கப்படுகின்றதோ அது இலக்கியம். இலக்கியத்தின் அமைதியை விளக்குவது இலக்கணமாம்.

கல்வி என்பது ஒருவாறு தொழிற்பண்புப் பெயராயினும், அதனைச் செல்வப்பொருளோடு ஒப்புமையாகக் கல்விப்பொருள் என்பது தமிழ் வழக்காக இருக்கின்றது. 'கல்வியுடைமை பொருளுடைமை என்றிரண்டு செல்வமும் செல்வமெனப்படும்.' 'கைப்பொருள்தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி.' ஏனெனின், கைப்பொருள் போனாலும் கல்விப்பொருள் போகாது. கைப்பொருள் அறமும் இன்பமும் பயக்கும். கல்விப் பொருளோ 'அறம்பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும்.' பொருட்செல்வம் பொருந்தியிருப்பினும், 'கல்வியில்லாச் செல்வம் கற்பில்லா அழகே.' 'மன்னனுக் குத் தன்றேசமல்லாற் சிறப்பில்லை.' வித்துவானுக்கு எது பரதேசம்? 'கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு.' 'கற்றோர்க்குக் கல்வியழகே யழகு.' 'தோழனாவது துலங்கிய கல்வி.' 'வித்துவான் தனவான்.' 'புத்திமான் பலவான்.' கல்வி கற்றவர் தம்மளவில் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை அனுபவித்தலாலும், புகழும் பொருளும் பூசையும் பெறுதலாலும், முத்திநெறியை அடைபவராதலாலும், இடையறா இன்பம் பெறுபவராவர். அறியாத பல அரிய விஷயங்களையெல்லாம் இவர்களையடைந்து அறிந்தோமென உலகத்தவர் பலரும் அவரிடம் அன்புடையவராவார். வாலிபனேயாயினும் கல்வியுள்ள வாலிபன் கனகிழவனே.

ஒவ்வொருவரும் நல்லாசிரியர்களிடத்திலே கல்வியை ஐயந்திரிபறக் கற்றல்வேண்டும். கல்வியிலே தேர்ச்சியடைய விரும்புவோர், ஒருநாள் ஊக்கமாகவும் மற்றொருநாள் சோம்பலாகவும் இராமல், தங்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்ப, எப்போதும் ஒரேவிதமாய், கல்வியிலே இடைவிடாது பயிலல்வேண்டும். 'நூறுநாள் ஓதி ஆறுநாள் விடத்தீரும்.' ஆகையால், சோர்வடையாமல் நாடோறும் சிறிதாயினுங் கிரமமாகக் கற்பவர்கள் எப்படியும் அறிவுள்ளவராவர். 'பாடமேறினும் ஏடது கைவிடேல்' என்பதைப் பாராட்டாமல், தங்களை மிகவும்

சூக்ஷுமகிராகிகள் எனக் கருதி ஒவ்வொரு வேளையில்மாத்திரம் கற்கின்றவர், அதிகமாகத் தேர்ச்சி அடையமாட்டார்.

'தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி: மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு.'

ஆகையால் கல்வியைச் சிறிது கற்றவளவில் அமையாது மேலு மேலுங் கற்றலே தகுதி.

முற்காலத்தில் ஓலைகளில் எழுதிய புத்தகங்களே வழங்கியிருந்தன. காகிதஞ்செய்யும் வித்தை விசேஷப்பட்டபிறகு அச்சுவித்தை விசேஷப்படுவதாயிற்று. ஒவ்வொருவனும் தனக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை எழுதிப் படிப்பதென்றால், தனிகரல்லாதவர் பல நூல்களைப் படிப்பது இயலுமா? ஆயினும் நூல்களைத் தாங்களே எழுதிப் படிப்பதனால், படித்த நூல் படித்தவளவில் அழுத்தமாக மனதிற் பதிந்திருக்கும் அநுகூலம் ஒன்றுமாத்திரம் இருந்தது. முற்கால வித்துவான்களுக்கு ஞாபகசக்தி விசேஷித்திருந்ததற்கு முக்கிய காரணம் இதுவே. கற்ற கற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மறவாமைப்பொருட்டே, இலக்கணம் மருத்துவம் சோதிடம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் சூத்திரமுஞ் செய்யுளுமாக எழுதப் பட்டுவந்தன.

காலங்கண்ட தமிழிலக்கியங்களை வகைப்படுத்திப் பரிசோதிக்கையில், நீதிநூல்களும், நவரசாநுபவ ஜனிதமான காவியங்களும், ஸ்தல மகாத்மியமாய்ப் பெரும்பாலும் மொழி பெயர்ப்புக்களான புராணங்களும், சமய சித்தாந்தங்களும், பக்திரஸம் பெருக்கெடுக்கும் சமயச்சார்பான தோத்திரப் பாக்களுமான சில பாகுபாடுகள்மாத்திரமே பெறப்படுகின்றன. புராணங்களிற் பெரும்பாலன பிற்காலத்தனவே. தமிழ் வித்துவான்கள் சமய ஸூாத்திரமின்றிப் பொதுவில் கற்பன வெல்லாம் நீதிநூல்களும் காவியங்களுமே.

ஒன்றுலொன்று குறைவின்றிப் பலதுறைப்பட்ட நூல்களைப் பல பாஷைகளினின்றும் மொழிபெயர்த்தும் புதுவது புனைந்தும் நாட்குநாள் தங்கள் இலக்கியங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் வர்க்கசங்கலிதமாகப் பெருக்கிவருகின்ற ஆங்கிலேயரே, இரண்டு பாஷையில் விற்பத்தியில்லாதார் புலமை நடாத்துவதை, பறவைகள் ஒரு சிறகைக்கொண்டு பறப்பத

ஞேடொக்கும் என்பர். தமிழில் விற்பத்தியடைய விரும்பு வோர், வடமொழியாயினும் இங்கிலீஷாயினுங் கற்ருலன்றி, அறிவு தெளிவடைந்து பயன்படலான நூல்களை இயற்றவும், தமிழின் குறைபாட்டை அறிந்து ஆவனவற்றைச் செய்யவும் வகையறியாது, 'அகழியில் விழுந்த முதலைக்கு அதுவே வைகுண்டம்' என்பதாக, தங்களையும் தாங்கள் கற்ற தமிழை யுமே, பாவம், பெருமை பாராட்டாநிற்பர்.

வசன நூல்களும் சாஸ்திரங்களுமே தமிழில் சுத்த சூனி யமாக இருத்தலால், இக்குறைவை நிறைவுறுத்தாது விடுவோ மாயின், நமது பாஷையிலுள்ள இலக்கியங்களால்மாத்திரமே அறிவு தெளிவடைந்து காரிய நிர்வாகஞ் செய்தலான எதிர் காலம் நேர்கையில், நாம் கல்வியறிவு சாலாத கடையர்கள் எனப் பிறதேயத்தரால் இகழ்ச்சி யடைபவராவோம். அவ்வத் தேயத்தாருடைய இலக்கியத் தொகுதியே அவ்வத்தேயத்தர் திறத்தை நிறுத்துக்காட்டும் துலையாகும்.

தீர்க்கமான வசனநூல்கள் தமிழில் இன்னும் வெகு வாய்ப் பல்கவில்லை. தற்காலம் பிரசுரமாகிவருகின்ற அபி நவ கதைகளையும் உரையிடையிட்ட நாடகங்களையும் வியா சங்களையும் மொழிபெயர்ப்புக்களையும் பற்றிப் பெரியோர்களு டைய அபிப்பிராயம் இன்னும் திட்டமாக ஏற்படவில்லை. வர்த்தமான பத்திரிகைகளுள் சில, இங்கிலீஷில் மிக்க பாண் டித்திய முடையவர்களாலும், சில, தமிழில்மாத்திரமே விற் பத்தி யுடையவர்களாலும் நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழில் நிரம்பிய புலமையோடு இங்கிலீஷிலும் போதுமான விற்பத்தி யுடையவர்கள் இத்துறைகளில் உழைக்கப் புகுவார்களாயின், தமிழில் கத்தியபாகம் நாட்குநாள் அழகும் ஆற்றலும் அடைவதாகும்.

நூல்களைக் கற்கும்போது மாணுக்கன், நீரை வார்க்குந் தோறும் அதனை ஒழுகவிடுகின்ற இல்லிக்குடம்போல், ஆசி ரியர் கற்பிக்குந்தோறும் நூற்பொருள்களை மறந்துவிடாமல், வயிறு நிறையப் புல்லைமேய்ந்து ஓரிடத்திருந்து அசைபோடு கின்ற ஆவைப்போல், ஆசிரியனிடத்தில் நூற்பொருளை உள்ள நிறையக் கேட்டுக்கொண்டு, பின்பு ஏகாந்தமான இடத்தி லிருந்து, ஆசிரியன் கற்பித்தவற்றை ஒழுங்காகச் சிந்தித்து மனதிற் பதிய வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

கல்விகற்கும் மாணுக்கன் ஆயுள்முழுவதும் ஆசிரியனிடம் பாடங் கேட்பதில்லை. இறகு முளைத்த பறவைக் குஞ்சுகள் தத்தித்தொத்திப் பறக்கத் தொடங்கிச் சிலநாளில் தாங்களே இரைதேடிப் பிழைக்கின்றன. தாய்ப்பாலுண்டு இடுப்பிலும் தோளிலும் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட பச்சிளங் குழந்தைகள், நாளடைவில் தவழ்ந்து நடந்தலாய் ஓடத் தொடங்குகின்றன. ஆசிரியரிடம் கற்கலாயினவற்றைக் கற்றபின்னர் மாணுக்கர்கள் அவ்வளவில் அமையாது, அகராதி இலக்கணம் முதலிய கருவிநூல்களின் உதவிகொண்டும், தெரியாதவைகளைப் பலரைக் கேட்டுத் தெளிந்தும், மேலும் மேலும் கற்றல் வேண்டும். ஆசிரியரிடம் கற்றஅளவிலே கல்வியை விட்டவர்கள், எத்துறையிலும் எந்தச் சாஸ்திரத்திலும் பாண்டித்தியமுடையவ ராகார். ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்கையில் குசாக்கிரபுத்தியின்றி இடைமாணுக்கர்களா யிருந்தபேர்களில் பல்லோர், பின்னர்த் தாங்கள் ஊக்கங்கொண்டு மேலுமேலும் செய்த அபிவிர்த்தியால் பெரும்புலவர்களாகிப் பேரும்புகழும் அடைந்துளார். எப்படியும் நாம் கற்ற கல்வி ஜீவனார்த்தத்துக்குப் போதியதாக இருத்தலால், மேலுமேலும் கற்று மண்டை வெளுப்பானேன் என்பவர்கள் சாப்பாட்டிராமரே யாவர். 'செவிக்குண வில்லாதபோது சிறிது வயிற்றுக்கு மீயப்படும்.'

சாஸ்திர அபிவிர்த்தி செய்வதானுலும், இலக்கிய அபிவிர்த்தி செய்வதானுலும், நூல்களைக் கற்காமல் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. நூல்களைக் கற்குமிடத்தில் ஒழுங்கான சில முறைகளை அனுசரிக்கவேண்டும். வழிதுறையில்லாமல் 'கண்டது கற்கப் பண்டிதனுவான்' என்று நம்பி, கண்ட கண்ட நூல்களையெல்லாம் கற்பவர், 'பலமரங் கண்ட தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்டமாட்டான்' என்பதுபோல, உபயோகமான யாதொரு காரியமும் செய்ய உதவமாட்டார். ஓட்டமும் நடையுமாய்த் தாண்டுகால் பாய்ச்சி நுனிப்புல் மேய்ச்சலாக எல்லா நூல்களையும் கற்பதினும், கற்றறிந்த புலவர்கள் தேர்ந்துரைக்கும் சில நூல்களைமாத்திரம் சாவகாசமாய் நிதானத்தோடு ஆழ்ந்தறிந்து கற்றலே கற்றதனுலாய பயன் தருவ்தாகும். அகல உழுவதினும் ஆழ உழுவதே நன்றன்றோ? அங்ஙனம் உழுவதிலும் களர்நிலத்தை உழுவாருளரோ? சாரமின்றி நிஷ்பிரயோசனமான நூல்களிற் பழகுவது வீண்

காலக்ஷேபம். ஒவ்வொரு துறையையும்பற்றிய நூல்கள் பலவாக இருத்தல் கூடுமாகையால், புலமை நிரம்ப விரும்பு மாணாக்கன் அவைகளை நாளடைவில் பாராமலும் படியாமலும் திருப்தியடையமாட்டான் என்ப துண்மையே. ஆயினும் தான் கற்க விரும்பிய சாஸ்திரத்தின் முக்கிய சாராமிசங்களைக் கற்கும்போதே பல நூல்களைப் பார்வையிடுதல் மயக்கம் எய் தற்குக் காரணமாகும்.

ஒரு நூலைப் பாடம் பண்ணுவதில் மாணாக்கர்கள் வெவ் வேறு முறைகளை அனுசரிக்கின்றனர். அந்நூலைப் பலமுறை பெயர்த்தெழுதுவர் சிலர். சிலர் வாய்ப்பாடமாக நெட்டுருப் பண்ணுவர். தாம் கற்கும் நூலின் அமிசங்களை ஒழுங்காக வகைப்படுத்திச் சுருக்கம் எழுதுவர் சிலர். நூலின் வார்த் தைகளைக் கவனியாமல், போக்கையும் கருத்தையும் விஷயங் களை விளக்கும் தோரணைகளையும் மாத்திரமே நன்கு சிந்தித் துக்கொள்ளுவர் சிலர்.

ஒரு நூலைப் பலமுறை பார்த்தெழுதுவதில் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனமாய்ப் பார்த்தெழுதவேண்டும். இந் தப் பிரயத்தனம் மலைகல்லி எலிபிடிக்கு மத்தனையே.

சாஸ்திரங்களில் முக்கியமான சூத்திரங்களையும், இலக் கியங்களில் சொல்லழகு வாக்கிய நடையழகு பொருட்பொ லிவு கற்பனை அலங்கார விசேஷம் பக்தியாதிரசம் முதலியன அமைந்துள்ள பகுதிகளையும் பலமுறை படித்து மனதில் பதிய வைத்துக்கொள்வது மாணாக்கனுக்கு நன்மையே. இலக்கி யங்களிலும் நீதி நூல்களிலும் ஓரோவிடத்து ஒவ்வொரு வாக் கியமும் சிலவிடங்களில் ஒரு கோவையான சில பாடல்க ளும், சம்பாஷணையில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் தான் விளக்கி வற்புறுத்தப் புகுந்த விஷயங்களுக்குப் பிரமாணமாக எடுத் துக்காட்ட உதவும். பொருளையறியாமல் நெட்டுருப் பண் ணுவது கேவலம் நிஷ்பிரயோசனமான பிரயாசம். பொரு ளறிந்து தெளிந்தவிடத்தும், சரித்திரமும் புராணமுமான நூல்களை நெடுக நெட்டுருப் பண்ணுவது பித்தர் செய்கையே.

கடினமான நூல்களைச் சூட்சுமமாகக் கிரகிப்பதற்கும், கிரகித்ததை மனதில் நன்கு பதியவைத்தற்கும் அந்நூல்களைச் சுருங்கப் பிடித்தெழுதலே உத்தமமான உபாயம். ஒருநூல் தன்னளவில் ஒரு கிரமத்தை அனுசரித்ததானால் இங்ஙனம்

சுருக்கம் எழுதலில் வெகுவாய்க் கஷ்டமிராது. மாணாக்கன் அந்நூலின் ஒழுங்கையே அனுசரித்து முக்கியமான அமிசங்களையும் உதாரணங்களையும் அதிகார அடைவின்படி தேர்ந்து கொண்டு, அட்டவணைரூபமாக ஒரு விஷய சூசிகையை எழுதுவது போதும். இது செய்ய விரும்பும் தமிழ் மாணாக்கர்கள் நன்னூலைத் தொகுத்து எழுதிப்பார்க்கலாம். அந்நூலை வார்த்தை வார்த்தையாகப் பெயர்த்தெழுதுவதைக்காட்டிலும், இங்ஙனம் அதன் முக்கியாமிசங்களை ஆராய்ந்து தேடித் தேர்வதற்கும், அவைகளைச் சுருக்குவதற்கும் கொள்ளும் பிரயாசையால் அந்நூல் மனதில் நன்றாய்ப் பதிவதன்றி, நூலின் ஒழுங்கும் அமைதியும் நன்கு கிரகிக்கப்படுதலால், இந்த உபாயம் மிகவும் உபயோகமானதே.

ஒரு சாஸ்திரத்தைப் படிக்கும் ஆரம்பகாலத்திலேதானே இங்ஙனம் சுருக்கங்கள் அமைக்க முயல்வது யுக்தமன்று. அந்தச் சாஸ்திர சம்பந்தமான இரண்டொரு நூல்களைத் தீர்க்கமாகக் கற்றபிறகு பெரிய நூல்களை இங்ஙனம் பாகுபாடு செய்து சுருக்கப் புகுவது நன்மை. இது செய்தாலொழிய எந்தச் சாஸ்திரத்தையும் ஒருவர் தீர்க்கமாகக் கற்றறிந்தவர் என்றுரைத்தலாகாது. ஒரு நூலுக்கு விளக்கமாய் நன்கமைத் திருக்கும் விஷய சூசிகையைப் பலமுறை கவனிப்பதனால், நூலின் விவரங்களெல்லாம் பலமுறை நினைவில் வரும். நூலின் விஷயங்களும் மனதில் நன்றாய் நிலைத்துவிடும்.

6. சீதா கலியாணம்

(அங்கம் II—களம் 1)

[விசுவாமித்திரர் வருகிறார். தசரதர் அவரை நமஸ்கரிக்கிறார். வசிஷ்டர் முதலியோர் அவரைத் தழுவுகிறார்கள். தசரதர் எழுந்து நின்றபடியே ஆசனம் கொடுத்து அவரை அதில் எழுந்தருளும்படி உபசரிக்கிறார். அவர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து,]

விசுவாமித்திரர்.—சக்கரவர்த்தீ! சிம்மாசனத்தில் அமரும். (தசரதர் உட்காருகிறார்.) ஜனரக்ஷகரான உம்முடைய தேசத்தில் எல்லாரும் சௌக்கியமா? சத்துரு சங்காரரான நீர் செய்யவேண்டிய தேவமனுஷ்ய யாகங்கள் எல்லாம் சரிவர நடந்தேறி வருகின்றனவா?

தசரதர்.—தங்களைப்போன்ற மகான்களுடைய கிருபையைப் பெற்ற எனக்கு என்ன குறை? தபோநிதி!

நிலஞ்செய்த தவமன்று; நீயிங்கே
வந்தவிது நீண்ட நாளென்
நலஞ்செய்த தவமன்று; வளஞ்சிறந்திவ்
வயோத்தியெனு நாமம் பூண்ட
தலஞ்செய்த தவமன்று; வலஞ்செய்து
நின்னடிநான் வணங்க என்தன்
குலஞ்செய்த தவமென்று கூறுவேன்
கோசிகப்பேர் கொண்ட எந்தாய்!

முனீஸ்வரரே! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளப்பெற்றது இந்த நிலஞ்செய்த தவப்பேறு? அன்றி நெடுநாளாக யான் செய்து வரும் நல்வினைப்பயனு? அல்லது பல வளங்களும் நிறைந்த இவ்வயோத்திமாநகரஞ் செய்த தவமா? அல்ல; இவை யொன்றும் அல்ல. கணக்கிறந்த காலம், தலைமுறை தலைமுறையாக என் குலத்தவரெல்லாம் செய்துவந்த புண்ணியத்தின் பயனேயாகும். இதனினும் யான் பெறத்தக்க பேறு வேறு யாதுளது?

விசுவாமித்திரர்.—

என்னனைய முனிவரும் இமையவரும்
இடையூறொன் றுடைய ரானல்
பன்னகமும் நகுவெள்ளிப் பணிவரையும்,
பாற்கடலும், பதும பீடத்
தன்னகரும், கற்பகநாட் டணிநகரு,
மணிமாட அயோத்தி என்னும்
பொன்னகரும், அல்லாது புகலுண்டோ
இகல்கடந்த புலவு வேலோய்!

சக்கரவர்த்தீ! என்னைப்போன்ற முனிவர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஏதாவது துன்பம் நேரிட்டால் மலைகளிற் சிறந்த கைலைமலையும், கடல்களிற் சிறந்த திருப்பாற்கடலும், லோகங்களிற் சிறந்த சத்தியலோகமும், நாடுகளிற் சிறந்த கற்பகநாடும், நகரங்களிற் சிறந்த இவ்வயோத்திமா நகரமும்

அல்லாமல் வேறு புகலிடம் ஏது? சம்பராசுரனைக் குலத்தோடும் தொலைத்து, நீர் அன்றையதினம் அளித்த அரசல்லவா, இப்பொழுதும் இந்திரன் கற்பக நிழலில் இருந்து ஆள்வது?

தசரதர்.—முனிபுங்கவ! எனக்கெய்திய இந்தப் பெருமையெல்லாம் தம்போன்ற மகாத்மாக்களின் அனுக்கிரகத்தால்தான். தாம் இங்குவந்து என்னைக் கிருதார்த்தனுக்கிவிட்டீர். இதனுல் நான் அடைந்த பேரானந்தத்திற்கு ஓர் அளவும் உண்டோ? பிரமரிஷியாய் விளங்குந் தேவரீரை அடியேன் பூஜிக்கவேண்டியது நெறியாகையால், எந்தக்காரியம் தேவரீருக்கு என்னுல் முடியவேண்டுமோ, அதைத் தெரிவித்தால் செய்துமுடிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

விசுவாமித்திரர்.—

தருவனத்துள் யானியற்றும் தவவேள்விக்
கிடையூருத் தவஞ்செய் வோர்கள்
வெருவரச்சென் றடைகாம வெகுளியென
நிருதரிடை விலக்கா வண்ணம்
செருமுகத்துக் காத்தியென நின்சிறுவர்
நால்வரினும் கரிய செம்மல்
ஒருவனைத்தந் திடுவையெனின் உலகேழும்
பெற்றதென உவப்பேன் மன்னு!

தசரதா! எனது குறையைச் சொல்லுகின்றேன் கேள்: வனத்தில் நான் செய்யும் தவத்திற்குக் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்றுவித குற்றங்களைப்போல, அரக்கர், நிருதர், தைத்தியர் என்னும் மூன்றுவித துஷ்டர்கள் தடையுண்டாக்குகிறுர்கள்; அவர்களை அழித்து எனது யாகத்தை முடிக்கவேண்டும். அதற்காக உனது பிள்ளைகள் நால்வரில் கரிய திருமேனியை உடையவனுகிய இராமச்சந்திரனை என்னுடன் அனுப்பினுல் நான், ஏழுலகங்களையும் பெற்றதுபோல் சந்தோஷமடைவேன்.

தசரதர்.—(மனங்கலங்கி) தவசிரேஷ்டரே! அதற்குக் குழந்தை இராமச்சந்திரன்தான் வேண்டுமோ?

விசுவாமித்திரர்.—சக்கரவர்த்தி! சுபாகு, மாரீசன் என்னும் இரண்டு இராட்சதர்கள் தலைப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் மாயாரூபங்கொள்ள வல்லவர்கள்; வெகு பராக்கிரம சாலிகள்; யாகத்தைக் கெடுக்க அவர்கள் கூடை கூடையாக மாமிசங்களையும், குடம் குடமாக இரத்தத்தையும் கொண்டு வந்து யாகசாலையிற் கொட்டுகின்றனர். 'யாகத்துக்குத் தீக்ஷை பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறவர்கள் கோபத்துக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது' என்பது விதியாகையால் நான் அவர்களைச் சபிக்கவும் கூடவில்லை. உமது மகன் இராமச்சந்திரன் பாலனாயிருந்தாலும் ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுடையவன். நான் அவனை மிகுந்த கவனத்தோடும் பாதுகாப்பேன். அவனால் என்னுடைய குறை நீங்குமென்பது திண்ணம். இதன்மூலமாக அவனுடைய பலவகையான மேன்மையும் கீர்த்தியும் மூன்று லோகங்களிலும் பரவப்போகின்றன. குழந்தையாயிற்றே என்று நீர் மனங்கலங்க வேண்டாம்.

தசரதர்.—(மூர்ச்சையாகிச் சிம்மாசனத்திற் சாய்கிறார். பிறகு எழுந்து முகம் சோர்ந்து,)

> எண்ணிலா அருந்தவத்தோய்? இயம்புமிச்சொல்
> மருமத்தில் எறிவேல் பாய்ந்த
> புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்நுழைந்தால்
> எனச்செவியிற் புகுந்த தையா
> உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
> ஆருயிர்நின் றாச லாடக்
> கண்ணிலான் பெற்றிழந்தான் எனத்துயரம்
> உழக்கின்றேன் காதி மைந்தா!

தவசிரேஷ்டரே! தேவரீர் கூறிய வார்த்தை, ஒருவன் மார்பில் கூரியவேல் பாய்ந்து அதனால் உண்டான புண்ணில் நெருப்பும் நுழைந்ததுபோல, எனது செவியில் நுழைந்தது. முனிவர் தலைவ! உள்ளே நுழைந்த அந்தத் தீயின் வெப்பத்தால் எனது உயிர் வாடுகின்றது. கொடிய கூற்றுவனே எதிரில் தோன்றி என்னுயிரைக் கேட்டாலும் பின் வாங்காது கொடுக்குந் திடநெஞ்சம் படைத்த என் மனமும் பதைக்கின்றதே! பிறவிக்குருடன் கண்ணைப்பெற்று

இழந்ததுபோல வருந்துகிறேன். காதிகுமரா! கருணை வாரிதியே! என் குழந்தை இராமனுக்கு இன்னும் பதினாறு பிராயங்கூட ஆகவில்லையே! அவனா இராட்சதர்கள் முன் நின்று போர்புரிய வல்லவன்! 'போர்' என்பது இன்னதென்றே அறியானே! அரக்கர்கள் வெகு கபடமாக யுத்தம் செய்கிறவர்களாயிற்றே! பச்சைப் பசுங்குழவியாகிய இராமனோ அவர்களோடு போர்புரியத் தக்கவன்!

விசுவாமித்திரர்.—சக்கரவர்த்தீ! உனது குமாரன் யார் என்பதை நீ அறியாய்!

தசரதர்.—பெருந்தகையே! என்னவானாலும் குழந்தை இராமச்சந்திரனைப் பிரிந்து நான் ஒரு நிமிஷங்கூட என் பிராணனை வைத்திருக்கமாட்டேன். அரக்கரை அழித்துத் தங்கள் யாகத்தை முடிப்பதற்கு இராமன்தானோ வேண்டும்?

படையூற்ற மிலன்; சிறுவன். பெரியோய்!
பணியிதுவேற் பனிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றுஞ் சடையானும், நான்முகனும்,
புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக் கிடையூறா யான்காப்பன்;
பெருவேள்விக் கெழுக ஐயா!

குழந்தை ராமன் ஆயுதப்பயிற்சியில் தேர்ந்தவனல்லன்; மேலும் சிறுவன். ஆதலால், பெருந்தவமுனியே! தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானால் கங்காதரனாகிய சிவபெருமானேயானாலும் சரி; அன்றி, நான்முகம்படைத்த பிரமதேவனேயானாலும் சரி; அல்லது, ஆயிரங் கண்களோடுகூடிய தேவேந்திரனேயானாலும் சரி; வேறு யாராயிருந்தாலும் அவர்கள் செய்யும் தடைக்குத் தடைசெய்து உமது யாகத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன். கட்டளையிட்டருளுங்கள்! முனீந்திரா! அதை விட்டு இராமனை வேண்டாதீர்! சுவாமீ! இவ்வளவு காலமாகப் பிள்ளையில்லாமல், எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு, புத்திரகாமேஷ்டி செய்து பெற்ற பிள்ளையாயிற்றே அவன்! அதை நினைத்தாவது திருவுளமிரங்கி அவனை விட்டுவிடும்! எனக்குக் குழந்தைகள் நால்வர் இருந்தாலும், அவர்களுள் இராமனிடம் எனக்கு வாஞ்சை அதிகம். இதன்பொருட்

டாவது, சுவாமீ! இராமனை அழைத்துப்போகும் எண்ணத்தை மாற்றியருள வேண்டும்.

விசுவாமித்திரர்.—(கோபக்குறியோடு) தசரதா! நான் கேட்டதைத் தப்பாமல் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, நெருங்கிவந்தால், மறுப்பதுதானோ உனது தருமம்! இது இரகு வமிசத்தார்கள் கொண்ட நோன்புக்கே விரோதமான காரியமாய் இருக்கிறதே! இப்படிச் சொல்லுவது உனக்குத் தகுதியானால் நான் வந்தவழியே திரும்பிச் செல்கின்றேன். சொன்ன சொல் தவறிய நீதானே பந்துக்களோடு சுகமாக வாழ்ந்திரு.

தசரதர்.—முனிபுங்கவ! இதுவரையில் நான் சொல் தவறியறியேன். இராமன் சிறுவன்; இன்றுங்கூட நித்திரையில் தாயை நினைத்து அழுகிறவன்; உலகியல்பு இன்னதென்று உணராதவன்.

விசுவாமித்திரர்.—உன் மகன் இராமனா உலகியல்பு உணராதவன்! உனக்குத்தான் அவன் இயல்பு தெரியாது! எனக்குமா தெரியாது? எத்தனையோ தேவர்கள், நான் அழையாமலே, என் குறிப்பறிந்துவரக் காத்திருக்கிறார்கள். அங்ஙனமிருந்தும் நான் இராமனை நாடுவானேன்? நன்றாய் யோசி. அவன் இன்னான் என்று அறியாமல் என்னென்னவோ பிதற்றுகிறாயே!

அரசனீ அறியாய்; தவசிநான் அறிவேன்:
போகிநீ அறியாய்; யோகிநான் அறிவேன்:
முகக்கண் கொண்டுநீ அவனியல் பறியாய்;
அகக்கண் கொண்டுநான் அவனியல் பறிவேன்:
சொல்லால் அவன்புகழ் சொல்லநீ அறியாய்;
மனத்தால் அவன்புகழ் மதிக்கநான் அறிவேன்:
அவத்தினர் போற்றுநீ அவன்புகழ் அறியாய்;
தவத்தினர் போற்றுநான் அவன்புகழ் அறிவேன்:
வில்லைத் தாங்கிய வேந்தனீ அறியாய்;
புல்லைத் தாங்கிய சாந்தனான் அறிவேன்:
மணிமுடி தரித்த மன்னனீ அறியாய்;
சடைமுடி தரித்த துறவிநான் அறிவேன்:

ரஜோகுணந் தன்னால் ராஜனீ யுணராய்;
சத்துவ குணத்தால் தவசிநான் உணர்வேன்:
ஆசனத் தமர்ந்தநீ அவன்புகழ் அறியாய்;
சூசனத் தமர்ந்தநான் அவன்புகழ் அறிவேன்:
புத்ரகா மேஷ்டி புரிந்தநீ அறியாய்;
முத்திகா மேஷ்டி புரிந்தநான் அறிவேன்:
பொருளையும் இன்பையும் புகழுநீ அறியாய்;
அருளையும் வீட்டையும் அடையுநான் அறிவேன்.

7. மெய்ப்பொருணயனார்

சேதிநாட்டிலே, திருக்கோவலூரிலே, மலையமாநாட்டாருக்கு அரசரும், வேதாகமங்களின் உண்மையை அறிந்தவரும், சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனச் சிந்தைசெய்பவருமாகிய மெய்ப்பொருணயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தைத் தருமநெறி தவறாமல் நடத்தியும், தம்மை எதிர்த்த பகைவர்களை ஜயங்கொண்டும், சிவாலயங்களெங்கும் நித்திய நைமித்திகங்களைச் சிறப்பாக நடத்தியும், சிவபக்தர்கள் வந்தபொழுது மனமகிழ்ச்சியோடும் வேண்டிய திரவியங்களைப் பூர்த்தியாகக் கொடுத்தும் வந்தார்.

இப்படி நடக்கும் காலத்திலே, முத்திநாதன் என்கின்ற ஓரரசனானவன் அவரை வெல்லுதற்கு விரும்பி, யுத்த சந்நத்தனாகி, அவரோடு பொருது, யானை குதிரை தேர் காலாள் என்னுஞ் சேனைகளைப் பலமுறை இழந்து, தோற்று, அவமானப்பட்டுப் போனான். பின்பு அவன் யுத்தத்தினாலே அவரை ஜயிக்கமாட்டாதவனாகி, அவரிடத்திலே இருக்கின்ற அடியார் பத்தியை அறிந்து, விபூதிதரிக்கின்ற அவ்வடியார் வேடங்கொண்டு அவரைக் கபடத்தினால் வெல்ல நினைந்து, சரீரமுழுதிலும் விபூதி தரித்து, சடைகளைச் சேர்த்துக்கட்டி, புத்தகக் கவளிபோலத் தோன்றுகின்ற ஆயுதத்தை மறைத்து வைத்திருக்கின்ற ஒரு கவளியை எடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோவலூரிற் சென்று மெய்ப்பொருணயனாருடைய திருமாளிகைவாயிலை அடைந்தான். அப்பொழுது வாயிற்காவ

லாளர் அவனை அஞ்சலிசெய்து, "சுவாமீ! உள்ளே எழுந்தருளும்" என்று சொல்ல; அம் முத்திநாதன் உள்ளேபோய், மற்ற வாயில்களையும் அப்படியே கடந்துசென்று, இறுதி வாயிலை அடைந்தபொழுது, அவ்வாயிற் காவலாளனாகிய **தத்தன்** என்பவன் "இப்பொழுது இராசா நித்திரை செய்கின்றார். நீர் சமயமறிந்து போகவேண்டும்" என்றான். அதைக் கேட்ட முத்திநாதன் "நான் அவருக்குச் சாஸ்திரோபதேசம் செய்யப்போகின்றபடியால், நீ என்னைத் தடுக்கலாகாது" என்று சொல்லி, உள்ளே புகுந்து, மெய்ப்பொருணயனூர் கட்டிலிலே நித்திரைசெய்ய அவர் மனைவியார் பக்கத்திலிருக்கக் கண்டும், சமீபத்திலே சென்றான்.

அப்பொழுது, மனைவியார் சீக்கிரம் எழுந்து, மெய்ப்பொருணயனூரை எழுப்ப; அவர் விழித்தெழுந்து, அவனை எதிர்கொண்டு வணங்கிநின்று, "சுவாமீ! தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளுதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினார். அதற்கு முத்திநாதன் "உங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவன் ஆதிகாலத்திலே அருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள் எவ்விடத்துங் காணப்படாத ஓராகமத்தை உமக்குப் போதிக்கும்படி கொண்டு வந்தேன்" என்றான். மெய்ப்பொருணயனூர் அதைக்கேட்டு "இதைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்த பேறு அடியேனுக்கு உண்டோ? அந்தச் சிவாகமத்தை வாசித்து அடியேனுக்கு அதன் பொருளை அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க; முத்திநாதன் "பட்டத்தரசி இல்லாமல் நீரும் நானும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்" என்றான். உடனே மெய்ப்பொருணயனூர் தம்முடைய மனைவியாரை அந்தப்புரத்துக்குப் போம்படி செய்து, பொய்வேடங்கொண்ட முத்திநாதனை ஆசனத்தின் மேல் இருத்தி, தாம் கீழே இருந்துகொண்டு, "இனி அருளிச் செய்யும்" என்றார். முத்திநாதன் தன் கையில் இருந்த வஞ்சகக் கவளிகையை மடியின்மேலே வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பவன்போல அவிழ்த்து, மெய்ப்பொருணயனூர் வணங்கும் போது, அக்கவளிகையில் மறைத்து வைத்த உடைவாளை எடுத்து, அவரைக் குத்த; அவர் சிவவேடமே மெய்ப்பொருளென்று, அவனை வணங்கினார். அம் முத்திநாதன் உள்ளே புகுந்தபொழுதே "இராசாவுக்கு என்ன அபாயம் சம்பவிக்குமோ?" என்று மனசை அங்கேயே செலுத்திக்கொண்டிருந்த

தத்தனென்பவன் நொடியளவிலே உள்ளே புகுந்து, தன் கைவாளினால் அப்பகைவனை வெட்டப் போனான். அதற்கு முன் உடைவாளினாலே குத்தப்பட்டு இரத்தஞ்சொரிய விழப் போகின்ற மெய்ப்பொருணாயனார், விழும்பொழுது, "தத்தனே! இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஓரிடையூறும் செய்யாதே" என்று கையினாலே தடுத்து விழுந்தார். அப்பொழுது தத்தன் மெய்ப்பொருணாயனாரைத் தலையினால் வணங்கி, அவரைத் தாங்கி, "அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது?" என்று கேட்க; மெய்ப்பொருணாயனார் "வழியிலே இவருக்கு யாவரொருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடு" என்று சொன்னார். அப்படியே தத்தன் முத்திநாதனை அழைத்துக்கொண்டு போம்பொழுது அம் முத்திநாதன் இராசாவைக் குத்தின சங்கதியை அறிந்தவர்களெல்லாரும் அவனைக் கொல்லும்படி வந்து சூழச் சூழ, அவர்க ளெல்லாரையும், "இந்தச் சிவ பத்தருக்கு ஒருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விடும்பொருட்டு இராசாவே எனக்கு ஆஞ்ஞாபித்தார்" என்று சொல்லி, தடுத்தான். அவர்களெல்லாரும் அதைக் கேட்டவுடனே பயந்து நீங்கிவிட, தத்தன் அவனை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்று, அவனுக்குரிய காட்டுவழியிலே அவனை விட்டு, நகரத்துக்குத் திரும்பி, சிவவேடங்கொண்ட முத்திநாதனை யாதொரு இடையூறு வாராமல் அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்ட சமாசாரத்தைக் கேட்பதற்கு விரும்பி முன்னேயே நீங்கிவிடக்கூடிய உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருணாயனாருக்குமுன் சென்று, வணங்கி நின்று, "சிவ பத்தரை இடையூறு ஒன்றும் வாராதபடி கொண்டுபோய்விட்டேன்" என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட மெய்ப்பொருணாயனார் "இன்றைக்கு நீ எனக்குச் செய்த உபகாரத்தை வேறார் செய்ய வல்லவர்" என்று சொல்லி, பின்பு தமக்குப் பின் அரசாளுதற்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரிமுதலானவர்களையும் நோக்கி, சைவாகம விதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித்து, கனகசபையிலே ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற சபாநாதரைத் தியா

னம் பண்ணினார். அப்பொழுது சபாநாதர் மெய்ப்பொருளுயனாருக்குத் தோன்றி, அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

8. சகுந்தலை

(அங்கம்—1.)

[தங்கள் ஆசிரமத்துக்கு வந்த துஷ்யந்தனைக் குறித்து,]

பிரியம்வதை.—[மறைவாய், அனசூயையை நோக்கி,] பெருந்தன்மையும் அழகும் விளங்கியிருக்கின்றார்; உட்கருத்தைப் பிறருக்கு வெளியிடாதவராய்க் காண்கிறார்; சுகதுக்கங்களில் மாறுதல் அடையாத சுபாவமுடையவராய்த் தோற்றுகிறார். இசைவாகவும் இனிமையாகவும் பேசுகிறார்; உயர்குலத்திற் பிறந்த உத்தமராயிருக்கின்றாரே; இவர் யாரோ?

அனசூயை.—எனக்குக்கூட இது விநோதமாயிருக்கின்றது; நான் அவரைக் கேட்கின்றேன்; (உரக்க) தங்களுடைய இனிய வார்த்தைகளால், எனக்கு ஒருவிதத் துணிவு உண்டாயிருக்கின்றது; அதனால், நான், தங்களுடன் பேச விரும்புகின்றேன்: எந்த அரசகுலம், தங்கள் பெருந்தன்மையால் விளக்கமுறுகின்றது? எந்தத் தேசம், தற்காலம், தங்கள் பிரிவாற்றாமல் வருந்துகின்றது? எந்தக் காரணத்தால், தங்கள் அருமைத் திருமேனி, தபோவனத்தை உற்று, அதனில் துயர்பெற்று, வருந்துகின்றது?

* * * * *

(அங்கம்—4.)

[தமது சிஷ்யர்களுள் ஒருவனான சார்ங்கரவனுடன் கண்வர் தமது மகள் சகுந்தலையை அவள் கணவன் துஷ்யந்தனிடம் அனுப்பும் போது,]

கண்வர்.— சார்ங்கரவ! நீ, சகுந்தலையை அரசனெதிரிற் கொண்டுபோய் விட்டு, நான் சொன்னதாகப் பின்வருகிறபடி சொல்லக்கடவாய்:—

சார்ங்கரவன்.—தேவரீர் கட்டளைப்படியே.

கண்வர்.—"எமது தவந்தான் எங்களுக்கு ஆஸ்தியென்று எண்ணும் தவசிகள் நாங்கள். உமது ராஜகுல மேன்மையையும், உற்றாராகிய நாங்கள் இல்லாதகாலத்தில், இவள், உம்மை விரும்பித் தனதாசையைக் குறைவின்றி உம்மிடத்திற் செலுத்தியதையும் உள்ளபடி யோசிக்கக்கடவீர். அரண்மனை ஸ்த்ரீகள் பலர் உமக்கிருப்பினும் அவர்களைக் காட்டிலும் இவள் தாழ்ந்து வருந்தாமல் ஆதரிக்கக்கடவீர். அப்பால் இவளதிஷ்டம்போலாகட்டும். இதற்கு மேலும் பெண்வீட்டார் பேசலாகாது."

சார்ங்கரவன்.—சங்கதி தெரிந்துகொண்டேன்.

கண்வர்.—மகளே! உனக்கு இப்போது கொஞ்சம் புத்திமதி சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது; நாங்கள் வனவாசிகள் ஆயினும் உலக விவகாரமும் அறிந்திருக்கின்றோம்.

சார்ங்கரவன்.—அறிஞர் அறியாத அறிவு கிடையாது.

கண்வர். — உனது புருஷன்வீட்டில் நீ வாழ்கிறகாலத்தில், மூத்தோரிடத்தில் முகக்கோணலில்லாமல் ஏத்தியவரை யிறைஞ்சிடுவாய். சக்களத்திமார்களைத் தோழியர்போல நேசிக்கக்கடவாய்; உனது புருஷர் கோபித்தாலும், நீ அவரை மீட்டும் கோபிக்காதே: வேலையாட்களிடத்திற் பக்ஷமாயிரு; அணியாடை முதலிய செல்வவளங்களைக் கண்டு நீ செருக்கடையாதே. இப்படி வாழ்பவர்களே கற்புடை ஸ்த்ரீகள்; 'எப்படி வாழ்ந்தால் என்' என்று உல்லங்கனஞ்செய்யும் பெண்களே குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பாவார்கள். இந்தப் புத்திமதிகளைக் குறித்துக் கௌதமி எண்ணம் என்னவோ?

கௌதமி.—புருஷன்வீட்டுக்குப் போகிற புதுப்பெண்ணுக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்திமதி இவ்வளவே; இந்தப் புத்திமதியை மனத்தில் அமைத்துக்கொள்.

* * * * * *

(அங்கம்—5.)

[கண்வரால் அனுப்பப்பட்ட சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தன் தன் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, அவளை முன்பின் அறியாதவளைப்போல் பேசியபோது:]

சகுந்தலை.—........புருவமிசத்தில் உதித்தவரே! ஆசிரமத்தில் என்னென்னவோ உடம்படு மொழிகள் கூறி, களங்கமற்ற என்னை மயக்கிவிட்டீர். இப்போது இப்படிப் பேசித் தள்ளிவிடுதல் சரியல்ல.

துஷ்யந்தன்.—(காதுகளிற் கைகளை வைத்து) அந்தோ பாவம்! பாவம்! கரை புரண்டு வேகமாய் ஓடுகின்ற பெருநதியானது, தெளிந்த நீரைக் கலங்கலாக்கி, கரையிலுள்ள மரங்களை வேரோடு தள்ளிவிடுகின்ற தன்மைபோல, எனது நிலையைக் கலக்கிக் குலநலத்தைக் குலைத்துவிட எண்ணுகின்றனை!

* * * * * *

சகுந்தலை.—(கோபத்தோடு) பெருந்தகைமையிற் பிறழ்ந்தவரே! உமது துர்க்குணத்தைக்கொண்டே, உலகத்தை மதிக்கும் உமது தந்திரம் யார்க்கும் அடுக்காது; ஆழ்ந்த பாழ்ங்கிணறானது அழகிய புல் பூ முதலியவற்றால் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு அபாயத்துக்கிடமா யிருப்பதுபோல, நீரும் தரும நீதி என்னும் கஞ்சுகத்தை மேலுக்குப் பூண்டு உமது துர்க்குணம் தோன்றாமல் மறைந்தொழுகுகிறீர்........புருவமிசத்தில் உதித்த உத்தமரென்ற நம்பிக்கையால் நெஞ்சில் நஞ்சும் நாவில் தேனும் வைத்திருக்கின்ற இந்த நயவஞ்சகர் வார்த்தையிற் கட்டுப்பட்டு மதிமோசம்போன என்னை, இவர் இப்பொழுது வேசியாக்கிவிட்டது மிக நியாயந்தான்; ஐயோ! கற்பிழந்தேன்; உலகநிந்தைக் காளானேன். (முன்றானையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுகிறாள்.)

சாரத்வதன்.—சார்ங்கரவா! இந்த வாக்குவாதத்தால் வரும் இலாபம் என்ன? நாம் நமது குருவின் கட்டளைப்படி நடந்துகொண்டோம்; இனித் திரும்பிப் போகவேண்டியது தானே? (அரசனை நோக்கி) இதோ உமது மனைவி; அவளைக் கொள்ளுவதோ, தள்ளுவதோ, உமது இஷ்டம். மனைவியர்மீது கணவர்க்குள்ள அதிகாரத்துக்கு அளவேது? அம்மா கௌதமி! புறப்படுங்கள் முன்னே. (அனைவரும் புறப்பட்டுவிடுகிறார்கள்.)

9. யானையை வென்ற முயல்

ஒரு காட்டில் **சதுரதந்தன்** என்னும் அரசயானை பல யானைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கே மழை பெய்யாமையால், ஆறு, ஏரி, குளம், குட்டைகளெல்லாம் வற்றிப்போக, அப்போது யானைகளெல்லாம் தாகித்துச் சதுரதந்தனைப் பார்த்து, "சுவாமி! நாங்களெல்லாம் தாகத்தினாலே செத்தாற்போலானோம்; சிலர் தண்ணீர்க்காகச் செத்தார்கள். ஆகையால், மிகவும் தண்ணீருள்ள இடந்தேடிப் போயிருப்போமானால் எல்லாரும் சுகமடைவோம்" என, இவற்றின் பேச்சைக் கேட்டுத் தன் மனதில் யோசித்து, "இதற்கு ஐந்துநாளைப் பயணதூரத்தில் ஒரு பெரிய மடு பாதாள கங்கையினால் நிறைந்திருக்கிறது. அங்கே போனால் எல்லோர்க்கும் மிகவுந் தண்ணீர் கிடைக்கும்" என்றிப்படி அது உறுதி சொல்ல, அப்படியே அவைகள் அங்கே போய்த் தெளிந்த நீரைக் கண்டு, அந்திவரைக்குஞ் சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்து பின் கரையில் வந்திருந்தன. அப்போது அங்கே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பல முயல்களிற் சில, யானைகளின் காலின்கீழ் அகப்பட்டிறந்தன; சில சில முயல்களுக்குக் கால் கைகள் ஒடிந்தன; சிலவற்றிற்கு உடல்கள் நொறுங்கின; சிற்சிலவற்றிற்குக் குடல்கள் சரிந்தன; சிலச்சில இரத்தத்தால் நிறைந்தன. இப்படிப் பொல்லாங்கு நேரிட்டவுடனே சில முயல்கள் ஒன்றாய்க் கூடி, "இன்றைக்கு யானைக் கூட்டம் வந்து நம்மை யழித்தது. இப்படியே தினமும் இருக்கும். ஏனெனில், இங்கே கிட்ட வேறே தண்ணீரில்லை. இதனால் நமக்கு மீளாச் சங்கடம் நேரிட்டது. யானை தொட்டாலும், பாம்பு மோந்தாலும், அரசன் நகைத்தாலும், துர்ச்சனன் மரியாதைபண்ணினாலும் உயிர்ச்சேதம் வரும். ஆதலால், இதற்கு ஏதாவது உபாயம் யோசிக்கவேண்டும்" என, அப்போது சில முயல்கள் "உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் பூமியை விட்டுவிடலாமென்றிருக்கிறதினால் இவ்விடத்தை விட்டுவிடவேண்டும்" என்றன. இதைக்கேட்டு வேறு சில முயல்கள் "நம்முடைய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த இடத்தைவிட்டு வேறிடத்துக்குப் போகாமல் யானைகள் அஞ்சத்தக்க தந்திரமெடுக்கவேண்டும். நஞ்சில்லாப் பாம்

பும் படமெடுத்தால், அதற்கு நஞ்சில்லாதிருந்தும் பயங்கரமா யிருக்கிற படத்தின் வடிவைப் பார்த்து மனிதர்கள் பயப்படு கிறார்கள்" என்றன.

அதைக்கேட்டு ஒரு முயல் "யானைகள் பயப்படும்படி ஓர் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; என்னென்றால், **விசயதந்தன்** என்னும் நம்முடைய சுவாமி சந்திரமண்டலத்திலிருக்கிறான்; அவன் தூதனுப்பினான் என்று ஒரு நிமித்தம் வைத்து ஒரு பொய்த்தூதனை அவர்களிடத்துக் கனுப்பினால் நம் காரிய மாகும்" என்றது. இதைக் கேட்டவுடனே எல்லாம் அப் படியே நிச்சயித்து, **நெட்டைக்காதனைப்** பார்த்து, நீ சாதுரி யவான், எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகிறவன்; ஆதலால் தூதகாரியத்தில் நிபுணனாயிருக்கிறாய்; மௌட்டியமில்லா மையும், சோம்பாமையும், பொய்யாமையும், ஊகித்தறித லும் தூத லக்ஷணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாச ஸ்தானமென்று நினைக்கிறோம். ஆகையால், நீ போனால் நம் முடைய காரியங் கைகூடும்; மூடத்தூதனை யனுப்பினாற் காரியங் கெட்டுப்போம்" என்று சொல்லி அதை யனுப்ப, அது போய் யானைகள் வரும் வழியில் ஓர் உயர்ந்த மேட்டில் உட்கார்ந்திருந்து, யூதபதி வந்தவுடனே அதைப் பார்த்து, "அடா துஷ்ட யானையே! வெட்கத்தை விட்டு இந்த மடுவில் வந்து பலவகைப்பட்ட விளையாட்டு விளையாடுகிறாய். ஆத லால் நான் எல்லாரையும் அடித்தெறிந்து விடுவேன்" என, இதைக் கேட்டு யானை, "உன் பேச்சைக்கேட்டு நான் மிக வும் ஆச்சரியப்படுகிறேன். ஆனால் நீ யார்?" என, முயல் "விசயதந்த ராஜனுடைய தூதன். அவன் கட்டளையை உனக்குச் சொன்னேன். அவன் சந்திரமண்டலத்தில் இருக் கிறபடியால் சந்திரன் உன்னிடத்திற்கு என்னை யனுப்பினான்" என்றது. இதைக்கேட்டு இவன் வலியவனுடைய தூத னென்றெண்ணி அதைப் பார்த்து, "சந்திரனுடைய கட்டளை என்ன?" என, அது "நீ இங்கே வந்து நாணமில்லாமற் கிரீடை செய்து பல முயல்களைக் கொன்றாய். ஆகிலும் நான் ஒருதரம் பொறுத்தேன். இப்போது உனக்கு உயிர்மேல் ஆசையிருந்தால் மீண்டும் இங்கே வரவேண்டாம் என்றிப் படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கிறது. அதை உனக்கு நான் சொன்னேன். இப்போது இதற்குப் பிரதியுத்தரஞ்

சொன்னால் சுவாமி திருவடிகட்கு அறிவிப்பேன்" என்றது. யானை "அவனிடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோ. நான் உன் எசமானனுக்கு நமஸ்காரம்பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப் போவேன்" என்றது.

இதைக்கேட்டு முயல் "நீ தனியாய் என்னோடு கூட வா. உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கிறேன்" என, பிறகு இரண்டும் போகையில், ஓர் ஏரியினருகே போனதும் முயல் யானையைப்பார்த்து, "சந்திரன் இந்தத் தண்ணீருக்குள்ளே வந்திருக்கிறான் அவனை நமஸ்கரித்துவிட்டுக் கடுகெனப் போ. இல்லாவிட்டால் அவனுடைய சமாதிக்குப் பங்கம் வரும். அப்பொழுது அவற்கு வெகு கோபம் வரும்" என அப்போது யானை பயந்து சந்திர விம்பத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அதுமுதற்கொண்டு முயல்கள் அங்கே சுகமுற்றிருந்தன.

ஆகையால், பெரியோர்களை அடுத்திருந்தால் மலைபோல வந்த வினை சூரியன்முன் பனிபோல நீங்கும்.

10. இராமர் கொலுவிருக்கை

பூலோகத்தினிடத்திலே சுவர்க்கலோகம்போல விளங்கும் அயோத்தியா பட்டணத்தில் அளவில்லாத விசித்திரமான தேவேந்திர சபையைப்பார்க்கிலும் அதிகமான சிங்காரங்கள் பொருந்தியதோர் கொலுமண்டபம் தயங்கியது. அதன் நடுவே பூமி பாதாளஞ் சுவர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று லோகங்களும் நடுங்கச்செய்யுங் கொடிய துஷ்டர்களாகிய இராவணன் கும்பகர்ணன் முதலானவர்களையும் பொல்லாத பாபமே ரூபமாகக்கொண்ட இராக்ஷச குலத்தையும் நாசமாகும்படி சங்கரித்துச், செயம் பொருந்திய ஸ்ரீ ராமரானவர் சோதிமயமாகப் பிரகாசிக்கும் மாணிக்க கிரீடமும் மகரகுண்டலமும் வாகுவலயமும் வச்சிரகடகமும் இரத்தின கங்கணமும் கொத்துச்சரப்பணியும் முத்துமாலையும் மோகனமாலையும் பொற்பூணூலும் பட்டை யரைஞாணும் பவித்திர மோதிரமும் வீர கண்டாமணியும் இவை முதலான திவ்வியாபரணங்

களுஞ் சித்திரப்பூம் பட்டாடையும் உத்தரீயமும் பீதாம்பரமுந் தரித்து, சீதள களப சந்தன கஸ்தூரியுஞ் சுகந்த பரிமள புஷ்ப மாலைகளும் அணிந்து அலங்கரித்துக்கொண்டு, சர்வாபரணாலங்கார அதிரூப சௌந்தரியவதியாய் விளங்கும் மகா லக்ஷ்மியாகிய சீதாதேவி சமேதராய், நவரத்தின சிங்காசனத்தின் மேவி வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகளுந் தேவேந்திரன் முதலான சகல தேவர்களும் வேதப் பிராமணர்களுஞ் சகல வித்தைகளிலும் வல்லவர்களாகிய மகா வித்துவான்களும் அங்கே நிறைந்திருந்தார்கள். அங்க வங்க குலிங்க கலிங்க காஸ்மீர மகத குகுத மாளவ சாளுவ மச்ச குர்ச்சர கேகய கோசல கேரள விதேக விதர்ப்ப பாண்டிய பாஞ்சால பப்பர சிந்து சௌராஷ்டிர கொங்கண நேபாள மராட விராட கருணடகம் முதலான தேசாதிபத்திய மகுடவர்த்தன இராஜாக்கள் ஸ்ரீ ராமரைத் துதித்து வணங்கினார்கள். பேரிகை சங்கு முதலான பதினெண்வகை வாத்தியங்கள் முழங்கின. யக்ஷ கந்தருவர் தேவகானங்கள் பாடினர். பரத மோகன நாட்டிய மாதர்கள் நடனஞ் செய்தார்கள். இப்படி அனேக விநோதமான சம்பிரமத்துடனே ஸ்ரீ ராமர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு கொலுவாக வீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், காசிபர், அத்திரி, பரத்துவாஜர், கௌதமர், ஜமதக்கினிபகவான் முதலான மகா முனிவர்கள் அயோத்திமா நகரத்திற் பிரவேசித்து, ஆஸ்தான மண்டபத்துக்கு முன்னாக விளங்கும் கோபுரவாயிலில் வந்து, அந்த வாயில் காத்திருக்குங் காவலாளரைப் பார்த்து, இருஷிகளெல்லாரும் உம்முடைய பட்டாபிஷேகத் திருக்கோலங் காண அபேக்ஷித்து வந்திருக்கின்றார்களென்று இராமருக்கு அறியப்படுத்துவீரென்று விளம்பினர். அவர்களும் அப்படியே அறியச்செய்து, அவர் சொல்லியனுப்பிய உபசாரங்களைச் சொல்லி அந்த முனிவர்களை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். ஆஸ்தான மண்டபத்துக்குச் சமீபமாக அடுத்த மாத்திரத்தில் இராமர் அந்த இருஷிகளைக் கண்டு துணுக்குற்றுச், சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து சீக்கிரமாக வந்து, அவர்களுடைய பாதங்களிலே தீர்க்க தெண்டனாக நமஸ்காரம் பண்ணி வந்தனஞ்செய்து, அனேகமான உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி, அவர்களை முன்னே நடத்தித் தாம் பின்னே

நடந்து அழைத்துப்போயினர். ஸ்ரீராமர் ஆஸ்தான மண்டபத்தில் நிறைந்திருக்குஞ் சகல இருஷிகளும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லாரும் எழுந்திருந்து வந்தனங்கள் செய்ய, வந்த இருஷிகளுக்கு ஆசனங்கள் கொடுத்துப் பூசித்து எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தார். அவர்களும் இராமருக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள்.

அதன்பின்பு, மகா சந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஜமதக்கினிபகவான் முதலான மகாயோகிகளை ஸ்ரீராமர் பார்த்து, தேவரீர்களுடைய ஆச்சிரமங்களும் யாகசாலைகளும் பசுக்களும் நன்றாயிருக்கின்றனவோ வென்றும், நித்திய கருமானுஷ்டான முதலான காரியங்களுங் கால நியமங்களுந் தப்பாமல் நடந்துவருகின்றனவோ வென்றும் அந்தரங்க விநய பயபக்தியுடனே மாதுரியவசனமாக க்ஷேமங்களை விசாரித்தார். அப்படி இராமர் சுகவிருத்திகளைக் கேட்ட மதுர வசன அமிர்தபானம் பண்ணினவர்களாய், மகா சந்தோஷத்தை அடைந்து அந்த மகாயோகிகள் அனைவரும் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்:

கேட்பீர் இராகவரே! தேவரீர் செய்த இராவண யுத்தத்தில், சகல லோகங்களும் நசிக்கும்படியாய் மிகவும் கொடுமையான உபத்திரவங்களைச் செய்யும் துஷ்ட கண்டகராகிய விராதன் கவந்தன் கரன் தூஷணன் கும்பன் நிகும்பன் அகம்பன் மகோதரன் மகாபாரிசுவன் தூம்பிராக்ஷன் விருபாக்ஷன் சோணிதாக்ஷன் மகராக்ஷன் அதிகாயன் பிரகஸ்தன் தேவாந்தகன் நராந்தகன் கும்பகர்ணன் முதலானவர்களும் சேனாதிபதிகளும், அளவில்லாத இராக்ஷதசேனையும், மூலபலமும், தசக்கிரீவனும் யுத்தகளத்திலே சின்னபின்னப்பட்டு மடிந்து, பிணக்குவைகள் பருவதங்கள்போல் இராசிராசியாகக் குவிந்தனவன்றோ! தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளுங் குடைகளுங் கொடிகளுஞ் சாமரங்களும் மயிற்பிச்சங்களும் ஆலவட்டங்களும் வாள்களும் வேல்களும் வில்லுகளும் பாணங்களுந் தண்டங்களும் முசலங்களுஞ் சூலங்களும் எழுக்களும் இவைமுதலான அஸ்திர சஸ்திரங்கள் அறுபட்டு முறிபட்டுத் தெறிபட்டு ஓடிபட்டுச் சிதைபட்டு வதைபட்டு இரத்தப்பிரவாகத்தில் மிதந்தோடினவன்றோ! நாய்களும் நரிக

ளுங் காக்கைகளுங் கழுகுகளும் பருந்துகளும் குடல்களை மூளைகளைக் கொழுப்புக்களை நிணங்களைத் தசைகளைத் தோல்களைக் கொத்தியும் பிடுங்கியும் குடித்துந் தின்றும் கவ்வியும் வவ்வியும் ஒன்றோடொன்று கலந்து கூட்டமிட்டு நெருங்கி ஊளையிட்டுக் குலைத்துக் கத்திக் கதறி ஆர்ப்பரித்தனவன்றோ! பூதப்பிரேத பிசாசங்கள் ஆண் பெண் குட்டிகள் அங்கங்கே கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு மண்டைகளாகிய கலங்களிலே பகுந்திட்டுத் தின்று தேக்கிட்டுக் கொக்கரித்துத் தோள்கொட்டிக் கூத்தாடி விளையாடினவன்றோ! விசயலட்சுமி சந்தோஷத்துடனே நடனஞ் செய்தாளன்றோ! தேவரீர் மகாஉக்கிராவேசமாய் அட்டகாசம்பண்ணி, விசயகோதண்டத்தை வளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனி முழக்கி, அந்தக் கோதண்டஞ் சக்கிராகாரமாக வளையும்படி வாங்கி, அர்த்த சந்திரபாணம் வச்சிர சூசிகாபாணம் அக்கினிபாண முதலான திவ்வியாஸ்திரங்களைப் புங்கானுபுங்கமாக இடைவிடாது தொடுத்துச், சரவருஷமாகப் பொழிந்து, கண்ட துண்டங்களாகச் சித்திரவதை செய்து சங்கரித்து, சர்வலோகங்களும் நிர்ப்பயமாக வாழ்ந்திருக்கும்படி வெற்றிபெற்று வாகைமாலை சூடியருளினீரன்றோ! அப்படிப்பட்ட விசய கோதண்டபாணியாகிய தேவரீரும்; மகா தபோமகிமை பொருந்திய முனிவர்களாலும் திரிலோகாதிபதிகளாலும் வெல்லுதற்கு அரிய சகல மாயோபாயங்களிலும் வல்லவனுகிப், பலபராக்கிரம சௌரியங்களாலே மதோன்மத்தனுகித், துவாதசாதித்தியர்கள் ஏகாதச ருத்திரர்கள் அஷ்டவசுக்கள் மருதத்துவரிருவர் இந்நால் வகைப்பட்ட முப்பத்துமூவர்க்கும் ஒரொரு வகையினர்க்கு ஒவ்வொருகோடியாகக் கூடியமுப்பத்துமுக்கோடி தேவகணங்களுக் கதிபதியாகிய இந்திரனை மாயாபாசத்தினுலே கட்டிக் கொடுஞ்சிறையில் வைத்து, அக்காரணத்தினுலே இந்திரசித்து என்னும் பெயர்பெற்ற பொல்லாத துஷ்ட கண்டகனைச் சங்கரித்து வெற்றிபெற்ற இலட்சுமணரும் இருக்க, எங்களுக்கு எக்காலத்தினும் ஒரு குறையுண்டாகுமோவென்று சொல்லி வாழ்த்தினுர்கள்.

11. தெய்வ நம்பிக்கை

ஒரு கிராமத்தில் தெய்வபத்தி பூரணமாய் நிறையப்பெற்ற ஒரு நாயகனும் நாயகியும் கிரகஸ்தாச்சிரம தருமத்தை நடத்திக்கொண்டுவருகையில் அவர்களுடைய தவப்பேருக அவர்களுக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். நாட்டுப்புறத்திலுள்ள சாதாரண பள்ளிக்கூடங்களில் அச்சிறுவனைக் கல்வி பயிலுவித்தால் அவன் விசேஷமாய்ச் சாஸ்திரங்களை நன்குணருவதற் கிடமிராதென்று நினைத்து அப்பெற்ருேர் அவனைத் தூரத்திலிருந்த ஒரு நகரத்துக்கு அனுப்பி அங்குள்ள சர்வகலாசாலையில் கல்வி பயிலச் செய்தார்கள். இளமைப்பருவத்தில் ஈஸ்வர பக்தியை விளைவிப்பதற்கேற்ற எவ்வித பாடத்தையும் அக் கல்விச்சாலையில் உபாத்தியாயர்கள் அவனுக்குக் கற்பித்திலர். ஆயினும் லௌகிகத்துக்கு வேண்டிய உலக சம்பந்தமான பல நூல்களையே அவன் அக்கல்விச்சாலையில் சதா கற்றும், ஆன்ம விசாரணை பரத்துவ நிச்சயம்முதலிய விஷயங்களைத் தெரிவிக்கத்தக்க நூல்களைக் கற்காமலும் வந்தானுதலின் அவன் மனம் நாஸ்திகச் சார்பு பெற்றிருந்தது.

அக் கல்விச்சாலை விடுமுறைகாலத்தில் ஒருநாள் அச்சிறுவன் தன் பெற்ருேரைப் பார்க்கத் தன் தாயகமாகிய கிராமத்துக்குச் சென்ருன். அப்போது அக்கிராமத்தில் அண்டை வீட்டுக்காரன் ஒருவன் இச்சிறுவனுக்கு விருந்தளிக்க நினைத்து, அவனைத் தன் வீட்டுக்கு முகமன்கூறி இட்டுக்கொண்டு போனுன். அவ் வீட்டுக்காரனுடைய பெண் ஓர் அறையில் இருந்துகொண்டு கடவுள் விஷயமாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ள சில தோத்திரப்பாக்களைப் பக்தியோடு வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அச்சிறுவன் அதைக் கண்டு "பெண்ணே! சால்த்திரயத்தும் இல்பொருளாகிய கடவுள் பெயரைப் பலநாலும் நினைத்தும் கூறியும் வீண்காலம் ஏன் போக்குகிருய்? உபயோககரமான நற்காரியம் எதையேனும் செய்யலாகாதா?" என்று அதிபுத்திமான்போல் வினவினுன். இதைக் கேட்ட அச் சிறுமி திடுக்கிட்டுப் பிரமித்து "அப்பா! கடவுளிடத்து உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அவர் யாவற்றையும் படைத்து அளிப்பவர் என்று உனக்குத் தெரியாதா?" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவன் "நாட்டுப்புறத்துக் கல்விக்கும் பட்டணத்துக் கல்விக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது! நான் சர்வகலாசாலையில் வாசித்தறிந்த வானசாஸ்திரம், கணித சாஸ்திரம், மனோதத்துவ லட்சணசாஸ்திரம் முதலியவற்றின் உணர்ச்சியினுல் யாவும் இயற்கையேயன்றி அவற்றைப் படைக்க ஒரு தனிமுதல் வேண்டுவதில்லை யென்றும், உலகத்திலுள்ள யாவும் காரணகாரிய ரூபங்களாகவே இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றிற்கு ஒரு முதற்காரணம் உண்டென்று சொல்வது தர்க்கத்துக்கு நில்லாதென்றும் நான் நன்கு உணர்ந்தேன். இந் நாட்டுப்புறத்துக் கல்வி உனக்கு அவ்வளவு தெளிவை விளைவிக்காது" என்று தன்னை வியந்து உரையாடினுன். இதைக்கேட்ட அச் சிறுமி, "அண்ணு, இதோ இருக்கும் கோழிமுட்டை எங்கேயிருந்து வந்தது? சொல், பார்ப்போம்" என்ருள். அவன் பரிகாசம்செய்து "சபாஷ்! பேதாய்! இவ்வளவு பெருத்த கேள்வியா நீ என்னைக் கேட்கத் துணிந்தாய்? கோழிமுட்டை கோழியினிடத்திலிருந்து வந்தது. இது தெரியாதா?" என்ருன். அதற்கு அச்சிறுமி "கோழி எங்கே இருந்து வந்தது?" என்ருள். அதைக் கேட்ட அவன் "முட்டையிலிருந்து கோழி வந்தது" என்ருன். இதைக்கேட்டு அச் சிறுமி, நகைத்து "எது முன்னே உண்டாயிற்று? கோழியா? முட்டையா?" என்ருள். அவன் பசபசவென்று விழித்து "அம்மா! கோழிதான் முன்னே உண்டாயிற்று" என்ருன். அதற்கு அவள் "முட்டையிலிருந்து வெளிப்படாத ஒரு கோழி ஆதியில் இருந்தது என்று நீ ஒப்புக்கொள்கிருயா?" என்ருள். அதைக்கேட்டு அச் சிறுவன் இது என்ன வம்பாயிருக்கிறது என்று திகைத்துச் சற்றே நிதானித்து "அம்மா! முட்டைதான் முன்னே உண்டாயிற்று" என்ருன். இதைக்கேட்ட அச் சிறுமி "பளா! பளா! நன்று! நன்று" என்று சொல்லிக் கைகொட்டி நகைத்து, "அப்பா! கோழியிடாத ஒரு முட்டை ஆதியில் இருந்ததென்று நீ ஒப்புக்கொள்கிருயா?" என்ருள். இதைக் கேட்ட சிறுவன் ஒன்றும் பேச வகையறியாது உதட்டை மென்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கோபித்து நின்ருன். அப்போது அச் சிறுமி அவனைப்பார்த்து அடியில் வருமாறு கூறினுள்:

"சோதரனே! வயதில் என்னிலும் நீ மூத்தவன்.

('எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு'.)

ஒரு விஷயத்தைக் கூறுவாருடைய வயது, குணம் முதலியவற்றை நோக்காமல், அப்பொருளின் பயனை நோக்கி, நல்லதைக் கிரகித்துத் தீயதை விடுவதே உத்தம புருஷனுடைய கடமை என்று பொருள்பட நாயனார் கூறிய அமுதத் திருவாக்கை அனுசரித்து என் சொற்களுக்குச் சிறிது செவி சாய்ப்பாயாக. அற்ப வஸ்துக்களாகிய கோழியும் முட்டையும் உண்டான விதத்தைச் சொல்ல வகையறியாத நீ அண்ட சராசரங்கள் யாவும் ஒரு முதற்காரணமின்றி இயற்கையில் தாமே அமைந்தன என்று சாதிக்கத் துணிந்தது மிகவும் வியப்பாயிருக்கிறது. ஆதியில் உண்டானது கோழியோ? முட்டையோ? எனக்குந் தெரியாது. உலகத்தில் அதனை நிச்சயமாய்க் கூறுவது எத்தகைய சாஸ்திரிக்கும் முடியாது. அம்மட்டில் ஆஸ்திகரும் நாஸ்திகரும் சமந்தான். ஆனால், கோழியையாவது முட்டையையாவது ஆதியில் உண்டாக்கின முதல்வன் ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும் என்று ஆஸ்திகர் நிச்சயிக்கின்றார்கள். ஆகவே, முட்டையிலிருந்து வெளிவராத கோழியாவது கோழியிட்டிராத முட்டையாவது ஆதியில் சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று மனத்தெளிவுகொண்டிருக்கும் ஆஸ்திகர் இத்தகைய வினாக்களுக்குப் பசபச என்று விழிக்கவேண்டியதில்லை. அர்த்தசாரமற்ற இயற்கை என்னும் பதத்தையே கதியாகக்கொண்டிருக்கும் நாஸ்திகர் இப்படிப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடைபகர முடியாமல் அல்லற்படவேண்டி வரும். பரிதாபம்! ஓர் அரசனுடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட இரண்டு குடியானவர்களுக்குள்ளே ஒருவன், தனக்காகவும் ஏனையோர்க்காகவும் அவ்வரசன் செய்துவரும் அளவிறந்த நன்மைகளையும் இராஜாங்க ஏற்பாட்டின் ஒழுங்கையும் சட்ட நிரூபணம் முதலிய விவரங்களையும் நன்றாய் அறிந்தவன்; மற்றவனோ அவைகளில் எதையும் எவ்வளவும் உணர்ந்திலாக்கயவன்; இவ்விருவருக்குள் இராஜவிசுவாசம் யாரிடத்து அதிகமாயிருக்கும்? முன்னே சொல்லப்பட்டவனிடத்தே

த்தான் இருக்கும் என்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை. அது போல், உலகத்திலுள்ள பூதபௌதிக ஏற்பாடுகளின் விசித்திரங்களையும், சூரியன் சந்திரன்முதலிய அளவிறந்த உடுத்திரள்களின் இயக்கத்தைப்பற்றிய காலக்கிரமத்தையும், ஊனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத எண்ணிறந்த ஜீவராசிகள் அகண்டாகார வெளியில் எங்கும் நிறைந்திருந்தும் அவற்றிற்கெல்லாம்,

> 'கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்லினுள் தேரைக்கும்
> விருப்புற் றமுதளிக்கும் மெய்யன்'

படியளக்கும் விசித்திரத்தையும் பேரருட்டிறத்தையும் சர்வ வல்லமையையும் சாஸ்திரங்களின் மூலமாகப் பூரணமா யுணர்ந்தவன் எவனோ அவனே அங்ஙனம் ஒரு சிறிதும் உணரப் பெறாதவனைவிட எண்ணில் மடங்கு தெய்வ நம்பிக்கையும் பக்தியும் பெற்றிருக்க வேண்டியதல்லவா? ஆகையால் என்னினும் நீ அதிக தெய்வ விசுவாசம் உள்ளவனாய் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவுவரையில் நீ வாசித்தும் அந்த இணையில் ஞானபூரணரை நினைக்கவும் எண்ணம் உதியாதது, அம்மம்ம! பரிதாபத்துக்கிடம்."

அச்சிறுமி இந்தப்படி சொல்லியானபிறகு, 'சாப்பிடலாம், வா' என்று அச்சிறுவனை இட்டுக்கொண்டு போனாள். இருவரும் அறுசுவையோடுகூடிய சாப்பாடு உண்டு வீட்டுக்காரன் களிக்க மனம் மகிழ்ந்தார்கள். அச் சிறுவன் கூடியவரையில் கல்விக்கு அணிகலமாகிய நடுவுநிலைமை உள்ளவனானபடியால் அச் சிறுமி தனக்கு எடுத்துரைத்த வசனங்களின் உண்மையை அறிந்து அன்றுமுதல் கல்விச்செருக்கை அறவேவிட்டு நாளாவட்டத்தில் ஆன்றோருடைய அனுபவ வாக்கியங்களை வாசித்து வெகு சீக்கிரத்தில் தெய்வநம்பிக்கை எய்தப்பெற்றான். ஆகையால் ஒருவன் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களை வாசித்துப் புத்திவிசாலம் அடையப்பெற்றானே யாயினும், இளமைப் பருவத்திலேயே தெய்வபக்தியை விளைப்பதற்கான நூல்களிலும் பயின்று வரவேண்டியது. ஏனெனில்,

> "கற்றதனா லாய பயனென்கொல், வாலறிவன்
> நற்றாள் தொழாஅர் எனின்?"

12. காலம்

"தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதைத்துக் கோடிக்கொரு நிமிஷம் கொள்ளுகினும்" கொள்ளக்கிடையாத அவ்வளவு அருமையும் பெருமையுமுடையது ஜீவகாலம். அதில் அறியாமையுள்ள குழந்தைப்பருவத்தையும், யாதுஞ் செய்ய ஏலாத முதிர்வயதையும் அகற்றினால் நின்ற நாள், நாற்பது, மிஞ்சினால் ஐம்பது வருஷகாலமாம். இதிலும் நித்திரைக்கும் வியாதிக்கும் நிவிர்த்திக்க முடியாத பல தொந்தரைகளுக்கும் போவது போக, மீதியாயிருக்கிற காலம் மிகவும் சொற்பகாலமாம். இந்தக் காலத்தில்தான் நாம் அடையவேண்டிய அனைத்தையும் அடைந்து, செய்யவேண்டிய சகலத்தையும் செய்து முடிக்கவேண்டும். இதை யோசிக்கும்போது கல்வி கற்று அறிவடையும்படி நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற காலம் எவ்வளவு சுருக்கமென்று தெரியவரும். கல்வி பெருக்கமும் காலம் சுருக்கமுமாயிருக்கின்றன. "கல்வி கரையில கற்பவர் நாள் சில" என்றார் பிறரும். அப்படியானால் இப்படிச் சுருங்கியகாலத்தில் வரம்பிலாக் கல்வி கற்றுத் தேறுவது எப்படியெனில், உள்ளதைக்கொண்டு நல்லதைச் செய்யவேண்டும். ஒரு நிமிஷமாவது அவம்போக்காமல் காலத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டும். பிசினித்தனக்காரன் பெரும்பாலும் பெரிய பணக்காரனாயிருக்கக் காண்கிறோமே, அதெப்படியாயிற்று? மற்றவர்களைப்பார்க்கிலும் அதிக வரும்படி அவனுக்கு இருக்கிறதினாலேயா? இல்லை. அவன் எப்போதும் வெகு விழிப்பாயிருந்து செலவைச் சுருக்கிக் கால்காசுமுதல் விடாமல் கையை இறுகப்பிடித்துக் கூட்டிவைக்கிறதினாலே வருமானம் சுருங்கியிருந்தபோதிலும் பணத்தைப் பெருக்கிவிடுகிறான். அப்படியே காலம் சுருக்கமாயினும் அதை வெகு கவனத்தோடும் ஜாக்கிரதையோடும் உபயோகப்படுத்துவோமாகில் நாம் அறியவேண்டியவைகளை அறியவும் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யவுந் தக்கதாக அதைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். இதை இளமையிலேயே ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் குறைவின்றி முடியும். சுருக்கமாய்ச் சொல்லில் இம்மை மறுமைக்குரிய சகல சுகதுக்கங்களும் இன்ப துன்பங்களும் எல்லாம் காலத்தை உபயோகிக்கிறதில்தான்

அடங்கியிருக்கின்றன; ஆதலால் காலத்தைப் புத்தியாய்ச் செலவழிக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொருநாட் காலையிலும் எழுந்தவுடனே அன்று செய்யவேண்டியவற்றைக் குறித்துச் சிந்தித்து இன்னநேரத்தில் இன்னது செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானமும் ஒழுங்கும் செய்துவைத்துக்கொள். அப்புறம் அந்தந்தநேரத்தில் அதது நடக்கப் பார். ஒரு நிமிஷமாவது பலனின்றிச் சும்மா கடந்துபோக விடாதே. யோசிக்கிறதும் உடனே செய்கிறது மாயிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டுக்கும் மத்தியில் காலம் கடந்துபோக விடப்படாது. மகா அலெக்சாந்தர் என்னும் அரசர் சொற்பகாலத்தில் உலக முழுமையும் ஜெயித்ததைக்குறித்து ஒரு விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது. அதென்னவெனில், அவர் ஒரு ராஜ்யத்தைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்த அந்த நிமிஷமே செய்கைக்கு உடன்பட்டுவிடுவாராம். அந்தச் செய்தி எதிரிகளுக்குப் போய்ச் சேருமுன்னமே அவர் சேனை அவர்கள் தேசத்துக்குச் சமீபித்துவிடுமாம். இதுதான் செய்கையின் திறம். இரவில் படுக்குமுன்னதாக, காலையிற் செய்த ஒழுங்கின்படி காலத்தைச் செலவிட்டோமா என்று சிந்தித்துப்பார். தவறுதல் உண்டென்று கண்டால் அடுத்த நாளாவது அதைத் திருத்தி நடக்கப்பார். அப்புறம் சிறிதுகாலத்துக்குள் திருந்திக் கொள்வாய்.

13. அடக்கமும் உழைப்பும்

நமக்கு ஈடு இணை யாரேனும் உண்டா? நம்மளவு தெரிந்தவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? என்கிற வீண்பெருமை உனக்குள் தோன்றலாம். அப்படியானால் பெரியோருடைய ஆசாரத்தை ஆராய்ந்துபார். அதிக ஞானவான்களும் திறவான்களும் வெகுகாலம் சிரமப்பட்டுக் கடைசியாய்,

"கற்றதுகைம் மண்ணளவு; கல்லா துலகளவு:
உற்ற கலைமடந்தை ஓதுகிறாள்.—மெத்த
வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம், புலவீர்!
எறும்புந்தன் கையால்எண் சாண்"

என்ற செய்யுளின் கருத்துக்கிணங்க, நாம் கற்றது எம்மாத்திரம்? நாம் கற்கவேண்டியது எவ்வளவு அபாரம்! என்று கருதி நீறுபூத்த நெருப்பையும், கரித்துணியில் முடிந்த மாணிக்கத்தையும் ஒப்ப ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் அடங்கியிருப்பார்கள் அல்லவா? மேலும், எப்படி ஒரு பிரபல வர்த்தகன் தன் சரக்குகள் எல்லாவற்றையும் உள்ளே பத்திரமாய் வைத்திருந்து, வாங்குவோர் வந்து கேட்டதின்மேல் எடுத்துக் காட்டுகிருனே, அப்படியே தெரிந்த நிபுணர்களும் தங்களுடைய கல்வியை மனதிலேயே வைத்திருந்து தகுந்த சமயம் வாய்க்கும்பொழுதுமாத்திரம் மிகுந்த அடக்கத்துடன் எடுத்துக் காட்டிப் பிரகாசமடைவார்கள்.

நீ அடக்கக்கூடாத அதிகார ஆசையுடையவனுய் இருந்தால் அதிக பேர்பெற்ற அரசர்கள் அதிகாரிகள் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களைப் பரிசோதித்துப் பார். எந்தச் சரித்திரத்தைப் பார்ப்பினும், உயர்பதவியும் கீர்த்தியும் உழைப்பினுலும் விடாமுயற்சியாலும் சித்தித்தனவாகத் தெரியவருமேயொழிய, அதிர்ஷ்டத்தாலும் தற்செயலாலும் உண்டாயினவென்று காணுய். ஆகவே, ஜயிக்க விரும்புவோன் சண்டைசெய்தாலொழிய ஜயமடையான்; உயர்ந்த மலையுச்சிக்குப் போகக் கருதுவோன் வருந்தித் தொத்தித் தொத்தி ஏறினுலொழிய அவ்விடம் சேரான். அதுபோல் புகழ்பெற விரும்புவோன் சிறிது சிறிதாக உலகுக்கு இதஞ்செய்து வரவேண்டும்.

சந்தேகம், அதைரியம், பயம் முதலியவற்றினின்று விலகவகை என்னவென்றால், சர்வ வல்லவராகிய கடவுள் உழைக்கிறவர்களுக்கு உதவிசெய்வார் என்பதை உன்னி, உன்னுல் கூடியமட்டும் சிரமப்பட்டுச் செய்து, அவருடைய ஒத்தாசைக்குப் பாத்திரனுக முயலுவதேயாம். இதைவிட்டுச் சோம்பி அஜாக்கிரதையாயிருந்து, மனது நிரம்ப ஞானமும் பெட்டி நிரம்பப் பணமும் வேண்டுமென்றால் கிட்டுமா? கிட்டா. மேலும் கடவுள் தமது காசுக்கடையில் வருகிற சோம்பேறிகளுடைய உண்டிச் சீட்டுகளுக்கெல்லாம் பணம் கொடாமல், உழைப்பாளி கொண்டுவருகிற உண்டியைமாத்திரம் மதித்துச் செலாவணியாகும்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

14. அரிச்சந்திரன்

(அங்கம் V—களம் 3)

[அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை வெட்டப் போகும்பொழுது, அவனைத் தடுத்து,]

விசுவாமித்திரர்.—அரிச்சந்திர! உனக்கு இதுவரையில் நேர்ந்த இடையூறுகள் அனைத்தும் என்னுடைய சூழ்ச்சியால் நேர்ந்தவைகளேயன்றி வேறல்ல. இதற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு. அது என்னையெனின், ஒருநாள் இந்திரன் தன் அவைக்களத்திலுள்ள முனிவர்களை நோக்கி, "ஐயன்மீர், மண்ணுலகின்கண் நன்னெறியினின்றும் சற்றும் விலகாத மன்னன் ஒருவன் உளனோ?" என்றனன். அது கேட்ட அனைவரும் வளா இருப்ப, வசிஷ்டர் மகபதியை நோக்கி, "ஐய! எம்மிடத்து அன்பு பூண்டொழுகும் அரிச்சந்திரன் நன்னெறிக்கோர் நாயகமாய் விளங்குகின்றனன்" என்றனர். அவரிடத்து நெடுங்காலமாகக் கொண்டிருந்த பகைமை காரணமாக, அவர் கூறியவைகளை அறவும் மறுத்து, "அவ்வரிச்சந்திரன் தீக்குணங்கள் அனைத்தும் திரண்டு ஒருருவானவன்; அதனை இன்னே வெளிப்படக் காட்டுவேன்" என்று மண்ணுலகை யடைந்தேன். உன்னைத் தீநெறிக்கண் செலுத்த வழி நாடினேன். அக்கருத்துக் கொண்டே, யாக மியற்றுவதற்கென்று பொன் பெற்று அதனை நின்பாலே வைத்து வந்தேன். அந்தோ! ஒவ்வொன்றாக எத்தனை தீங்குகள் இழைத்துவிட்டேன். அரிச்சந்திர! காட்டகத்திலுள்ள விலங்குகளை நாட்டகத்திற் புகுமாறு வேடுவர்களைக்கொண்டு ஓட்டுவித்தேன். பின்பு நீ வேட்டை காரணமாகக் காட்டையடைந்த காலத்து, உன்னை மயக்கவந்த பெண்கள் எம்முடைய உயிர்ப்பில் உதித்த பெண்களே. மற்றும் வீண்வாதம் பேசி உனது அரசாட்சியைப் பெற்று, பின்னும் முன்னே வைத்த பொன்னைச் செலுத்துமாறு வருத்தினால் தருதற்கில்லாது சொல் தவறுவாய் என்று எண்ணினேன். அதனிலும் நீ மனஞ் சோர்வுபடாது, அப்பொன்னைத் தருவதாகச் சம்மதித்துத் தவணை பெற்றுக்கொண்டு காசியம்பதியை நோக்கிச் செல்

னும் மார்க்கத்தில், மாறுவேடம் பூண்டு, உன் தாயார் மரணவஸ்தையிலிருந்து உன்னைக் காணப் பேரவாக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறியவனும், பின்பு அவள் இறந்து விட்டாள் என்று உரைத்தவனும், மற்றும் சோசியனாக வும், தத்துவ சாஸ்திரியாகவும், அஷ்டாவதானியாகவும், வைத்தியனாகவும், வாதியாகவும் உருமாறி வந்து உங்க ளுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கவல்ல விஷயங்களையும் புரட்டு களையும் புகன்று சோதித்தவர்களும், உன் மனைவியையும் மைந்தனையும் விலைக்குக்கொண்ட காலகண்டனும், உன்னை விலைக்குக்கொண்ட வீரவாகுவும் என்னால் அனுப்பப் பெற்றவர்களே யாவர். இவர்கள் அனைவரும் எனது துர்ப் போதனையைக் கைக்கொண்டு வந்து உங்களுக்குப் பலவகை யினும் இன்னலிழைத்துத் தீ நெறிக்கண் செலுத்த முயன் றனர். ஒன்றேனும் முடிந்ததில்லை. பின்னர் தேவதா சன் உயிரைப்போக்கிய அரவும் எனது சூழ்ச்சியால் வந்ததே. அவனைச் சந்திரமதி சுடலைக்குச் சுமந்து செல் லுகையில், அப்பிள்ளையை உயிர்ப்பித்துத் தருவதாக முன் னின்றவன் எல்லாம் வல்லசித்தனென்று பெயர்கொண்டு வந்த எனது சீடனே. எவராலேனும் ஏதேனும் முடிந் ததா? இல்லை, இல்லை. அரிச்சந்திர! யான் கல்மனங் கொண்டு அதன்மேலுஞ் செய்த தீங்குகளை என்னென்று உரைப்பேன். காசி மன்னன் மைந்தனைக் களவாடிக் கொண்டுவந்து உயிர்போக்கி வழியிற் கிடக்கச் செய்தவ னும், பின்பு அக்கொலை செய்தவள் நின்மனைவியே எனத் தீர்மானிக்கத் தட்டானாகவும், பட்டு வியாபாரியாகவும், யாத்திரிகனாகவும், சந்நியாசியாகவும், நியாயவாதியின் குமாஸ்தாவாகவும் வேடங்கொண்டு அக்கொலை செய்ததை உண்மையுறக் கண்டவர்களேபோல் சாட்சியம் கூறினோர் அனைவரும் என்னால் ஏவப்பட்டவர்களே. அரிச்சந்திர! அந்தோ! உனக்கிழைத்த தீவினைப்பெருக்கை என்னவென்று உரைப்பேன்! செய்யுங்காலத்து ஒவ்வொன்றும் ஓர் அணு வாய் இருந்தது. அனைத்தையும் இன்று திரட்டிப் பார்க் கையில் பெருமலைகளாகக் காண்கின்றன. தீவினை தினை யளவாக இருந்து பனையளவாகப் பெருகும் என்னும் பழ மொழிக்கு யானே இலக்கியமாக இருக்கின்றேன். 'எண்

ணித் துணிக கருமம்: துணிந்தபின், எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு' என்பதை எண்ணிப் பாராமற் போயினேன். ஆஹா! "அடாது செய்வோன் படாது படுவன்" என்றபடி குன்றினை முட்டிய குருவியைப்போல வசிட்ட முனிவரோடு வாதிட்டு வீணே பழிக்குப் பாத்திரனானேன். என் செயல் எனக்குத் தீங்கினை விளைப்பதாயினும், உலகிற்கு இது ஒரு பெரு நன்மையை விளக்குந் திருஷ்டாந்தமாக விளங்கும். அரிச்சந்திர! இவ்வகைய துன்பங்களை உனக்கு இழைத்தேனென்று நீ வருந்தாதை. உனக்கு இத் துன்பங்களைச் செய்யும்படி யான் அடைந்த துன்பத்திற்கு ஓர் அளவும் உண்டோ! 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்பதை அறியாயா? அந்தோ! இப்பழி இன்றோடு ஒழியுமா! ஒழியாது, ஒழியாது. சூரியசந்திரர் உள்ளளவும், இதுகாறும் அறியப்படாத பற்பல தேசங்களினும், பற்பல பாஷைகளினும், பற்பல வருணத்தாராலும், நாடகமாகவும் நடத்தப்படும். அக்காலத்தே, என் உருவினைக் கண்ட அனைவரும் என்னைப் பழித்துக் கூறுவரே. என்ன செய்வது! பிறர்க்குத் துன்பம் விளைப்பதனாலுண்டாகும் பயன் இதுவேயாகும். அரிச்சந்திர! இதுவரையில் உண்டான பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அளவில்லை. இனி உன் மனைவியைச் சிரச்சேதம் செய்து ஸ்த்ரீஹத்தி தோஷத்தையும் என்மீது சுமத்தாதை, சற்றுப் பொறுப்பாய்.

அரிச்சந்திரன்.—சுவாமீ! இவ்விளைவுகள் அனைத்தும் தேவரீரது சூழ்ச்சிகள் என்பதை யான் இதற்குமுன் அறியேன்; இன்றே அறிந்தேன். தேவரீர் இதுகாறும் செய்துவந்த சூழ்ச்சிகளை யுன்னினால், இப்போது அடியேனைச் சற்றுப் பொறுக்கும்படி சொல்வதும் ஒரு சூழ்ச்சியேயாகும் என்று சந்தேகிப்பதற்கு இடமுண்டாகின்றது. அதனால் தேவரீர் அடியேனை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். காலந் தாழ்க்கின்றது. கடமையை நிறைவேற்றவேண்டும். சற்று அகன்றிருங்கள்.

செய்யுள் பாகம்

1

தமிழ்

(சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றிய மனோன்மணீயம்)

1. நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழில் ஒழுகும்
சீராரும் வதனம்எனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்,
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறும் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திராவிடநற் றிருநாடும்:
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெரும் தமிழணங்கே!

2. பல்லுயிரும் பலஉலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினும்ஓர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்—
கன்னடமும், களிதெலுங்கும், கவின்மலையா ளமும், துளுவும்
உன்உதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்;
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாஉன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே!

(பரஞ்சோதிமுனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணம்)

3. கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தஇப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ!

(சிவஞானசுவாமிகள் இயற்றிய காஞ்சிப் புராணம்)

4. இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர் இயல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர் இசைபரப்பும்
இருமொழியும் ஆன்றவரே தழீஇயினார் என்றால்,இவ்
விருமொழியும் நிகரென்னும் இதற்கையம் உளதேயோ?

2

புகழேந்திப் புலவர்

இயற்றிய

ந ள வெ ண் பா

1. காமர் கயல்புரளக், காவி முகைநெகிழத்,
தாமரையின் செந்தேன் தளைஅவிழப்—பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலும் தகைமைத்தே, சாகரஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு.

எனப் புகழப்பட்டுள்ள நிடத நாட்டுக்கு அரசனாயிருந்தான் நளன். அப்போது விதர்ப்பநாட் டரசனாயிருந்தவன் வீமன். அவனுக்கு மக ளாய்ப்பிறந்த தமயந்தி,

2. நாற்குணமும் நாற்படையா, ஐம்புலனும் நல்லமைச்சா,
ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா,—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு!

என்று சொல்லத்தக்க பெருங்குணமும் பேரழகும் வாய்ந்தவள். நளன் ஓர் அன்னப்பறவையால் அவள் சிறப்பை அறிந்து, அவளைத் தான் விவாகஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி, அவ்வன்னத்தையே அவள்பால் தூதாக அனுப்பினான். பிறகு, அதன் வருகையை ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டு,

3. 'இவ்வளவிற் செல்லுங்கொல்? இவ்வளவிற் காணுங்கொல்?
இவ்வளவிற் காதல் இயம்புங்கொல்?—இவ்வளவில்
மீளுங்கொல்?' என்றுரையா விம்மினான் மும்மதநின்
றூறுங்கொல் யானை அரசு.

சென்ற அன்னம் தமயந்தியைக் கண்டு,

4. 'செம்மனத்தான்; தண்ணளியான்; செங்கோலான்; மங்கையர்கள்
தம்மனத்தை வாங்கும் தடந்தோளான்;—மெய்ம்மை
நளன்என்பான்; மேனிலத்தும் நானிலத்தும் மிக்கான்
உளன்என்பான்; வேந்தன் உனக்கு.

5. 'அறங்கிடந்த நெஞ்சும், அருளொழுகு கண்ணும்,
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியும்—திறங்கிடந்த
செங்கண்மால் அல்லனேல் தேர்வேந்தர் ஒப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு!'

என்று நளன் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறியது. அது கேட்ட தமயந்தி நளன் மீது விருப்பம் உற்று அவனையே விவாகம் செய்துகொள்வதாக ஒப்புக் கொண்டாள். அன்னம் திரும்பிவந்து அச்செய்தியை நளனிடம் கூறி அவன் மனத்தைத் திருப்தி செய்தது. தமயந்திக்குச் சுயம்வர நாள் குறிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது தேவர் மன்னர் யாவரும் அவளை விவாகஞ் செய்துகொள்ள வந்திருந்தனர். ஆனால் தமயந்தி நளனையே மனமார விரும்பியிருந்தாள். ஆதலால்,

6. விண்ணரசர் எல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்,
கண்ணகல் ஞாலங் களிகூர,—மண்ணரசர்
வன்மாலை தம்மனத்தே சூட வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்.

இங்ஙனம் தமயந்தியால் மாலைசூட்டப்பெற்ற நளன், அவளை அக்கினி சாட்சியாய் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, தன் நகர்வந்து, அவளோ டிருந்து அரசு நடத்திக்கொண்டிருந்தான். பன்னிரண்டு வருஷத் துக்குப் பிறகு தமயந்தி ஓராண்குழந்தையையும் ஒரு பெண் குழந்தை யையும் பெற்றாள். தமயந்தியை விவாகஞ் செய்துகொள்ள நினைத் திருந்து ஏமாறிய தேவர்கள், நளன்மீது பொறாமைகொண்டு அவனைப் பற்றித் துன்புறுத்தும்படி கலிதேவனை அவனிடம் அனுப்பினார்கள். அவன் அதற்கிசைந்துவந்து, நளனைக் கெடுப்பதற்காக, புட்கரன் என்னும் ஒரு சிற்றரசனை ஏவி நளனைச் சூதாட அழைக்கச் செய்தான். புட்கரன் கலியின் வஞ்சனைக் கிசைந்து நளனைத் தன்னோடு சூதாடி வெல்லும்படி அழைத்தான். நளன் அதற்கு ஒப்பினான். அப்போது மந்திரி முதலானோர்,

7. 'காதல், கவறாடல், கள்ளுண்டல், பொய்ம்மொழிதல்,
ஈதல் மறுத்தல்: இவைகண்டாய்—போதில்
சினையாமை வைகும் திருநாடா! செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி.

8. 'அறத்தைவேர் கல்லும்; அருநரகிற் சேர்க்கும்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும்—மறத்தையே
பூண்டுவிரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ!" என்றார் தெரிந்து.

இவ்வளவு சொல்லியும் நளன் சூதாட ஒப்பியதை மறுக்கப் பின் வாங்குவது கண்டு, அவர்கள்,

9. 'உருவழிக்கும்; உண்மை உயர்வழிக்கும்; வண்மைத்
திருவழிக்கும்; மானஞ் சிதைக்கும்;—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும்; ஒன்றல்ல! சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து?'

என்று பின்னும் நன்மதி எடுத்துரைத்தார்கள். அப்பொழுதும் நளன் அவர்கள் சொல்லைக் கேட்கவில்லை.

10. 'தீது வருக; நலம்வருக; சிந்தையாற்
சூது பொரஇசைந்து சொல்லினேம்:—யாதும்
விலக்கலிர்நீர்' என்றான் வாராலேற மேதி
கலக்கலைநீர் நாடன் கனன்று.

அதற்குமேல் என்ன சொல்வதென்று அமைச்சர்கள் அமைந்திருந்து விட்டார்கள். நளனும் புட்கரனும் சூதாடத் தொடங்கினார்கள். கலியின் வஞ்சனையால் நளன் தன் செல்வம் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாகப் பந்தயம் வைத்து இழந்துவிட்டான். தன் இராஜ்யமும் போய்விட்டது. 'போதும்' என்று சொல்லி நளன் தன் நாட்டையும் நகரையும் புட்கரனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, மனையாளையும் மக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு பரதேசியாக வெளிப் புறப்பட்டு விட்டான். அப்பொழுது நகரமாந்தரனைவரும் நளனை நோக்கி,

11. 'ஆருயிரின் தாயே! அறத்தின் பெருந்தவமே!
பேரருளின் கண்ணே! பெருமானே!—பாரிடத்தை
யார்காக்கப் போவதுநீ யாங்'கென்றார் தங்கண்ணின்
நீர்வார்த்துக் கால்கழுவா நின்று.

சிலர் தங்களுக்குள்,

12. 'வேலை கரையிழந்தால், வேதம் நெறிபிறழ்ந்தால்,
ஞால முழுதும் நடுவிழந்தால்—சீலம்
ஒழிவரோ! செம்மையுரை திறம்பாச் செய்கை
அழிவரோ செங்கோ லவர்!'

என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். சிலர்

13. 'வடியேறு கூரிலைவேன் மன்னவோ! உன்றன்
அடியேங்கட் காதரவு தீரக்—கொடிநகரில்
இன்றிருந்து நாளை எழுந்தருள்க' என்றுரைத்தார்,
வென்றிருந்த தோளான்தாள் வீழ்ந்து.

தமயந்தியும் முகம்வாடி யிருந்தாள். நளன்

14. மன்றலிளங் கோதை முகநோக்கி, மாநகர்வாய்
நின்றுருகு வார்கண்ணில் நீர்நோக்கி—'இன்றிங்
கிருத்துமோ?' என்றான், இளங்குதலை வாயாள்
வருத்தமோ தன்மனதில் வைத்து.

ஆனால் புட்கரன், 'நளனைக் கொண்டாடியவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள்' என்று ஒரு கொடிய கட்டளையை முரசறைந்து தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட நளன் 'இனி எக்காரணத்தைக்கொண்டும் நாம் இந் நகரில் தங்குவது கூடாது' என்று தன் தேவியொடும் மக்களொடும் நகர்விட்டு நீங்கினான். சுரத்தில் நடந்தறியாத தமயந்தியும் குழந்தைகளும் வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமற் பதைத்தார்கள். நளன் அது கண்டு வருந்தினான்.

15. தூயதன் மக்கள் துயர்நோக்கிச், சூழ்கின்ற
மாய விதியின் வலிநோக்கி,—யாதும்
தெரியாது சித்திரம்போல் நின்றிட்டான் செம்மை
புரிவான் துயராற் புலர்ந்து.

பிறகு தமயந்தியை நோக்கி,

16. 'காத லிருவரையுங் கொண்டு கடுஞ்சுரம்போக்
கேத முடைத்திவரைக் கொண்டுநீ—மாதராய்!
வீமன் திருநகர்க்கே மீள்'என்றான் விண்ணவர்முன்
தாமம் புனைந்தாளைத் தான்.

அப்பொழுது தமயந்தி நளனை நோக்கி,

17. 'குற்றமில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரையும்
பெறறுக் கொளலாம். பெறலாமோ—கொற்றவனே!
கோக்கா தலனைக் குலமகளுக்' கென்றுரைத்தாள்
நோக்கான் மழைபொழியா நொந்து.

அதற்கு நளன்,

18. 'பொன்னுடைய ரேனும், புகழுடைய ரேனும்,மற்
றென்னுடைய ரேனும், உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறும் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்?

19. 'சொன்ன கலையின் துறையனைத்தும் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகத்து—முன்னங்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி!'

என்றான். 'ஆனால், தாங்களும் எம்மோடு வந்து, நம் கஷ்டகாலம் நீங்கும்வரையில் என் தந்தையார் அரண்மனையில் வசித்திருங்கள்' என்றாள் தமயந்தி. அப்போது நளன்,

20. 'சினக்கதிர்வேற் கண்மடவாய்! செல்வர்பாற் சென்றீ
எனக்கென்னும் இம்மாற்றங் கண்டாய்—தனக்குரிய
தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானந் துடைப்பதோர் வாள்'

என்றான். அதுகேட்ட தமயந்தி,

21. 'செங்கோலாய்! உன்றன் திருவுள்ளம் ஈதாயின்,
எங்கோன் விதர்ப்பன் எழில்நகர்க்கே—நங்கோலக்
காதலரைப் போக்கி அருள்'என்றாள், காதலருக்
கேதிலரைப் போல எடுத்து.

நளனும் அது நல்லதென்றே கருதித் தம்மைத் தொடர்ந்துவந்த ஒரு பிராமணனை அருகழைத்து, மக்களிருவரையும் அவன் வசம் ஒப்புவித்து, அவர்களை வீமன்பாற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடும்படி கூறினான். அப்பொழுது அறிவுடை மக்கள் இருவரும்,

22. தந்தை திருமுகத்தை நோக்கித் தமைப்பயந்தாள்
இந்து முகத்தை எதிர்நோக்கி—'எந்தம்மை
வேறாகப் போக்குதிரோ!' என்றார், விழிவழியே
யாறாகக் கண்ணீர் அழுது.

நளனும் தமயந்தியும் அச்சொற்களைக் கேட்டு உள்ளமுருகி, மக்களை எடுத்து அணைத்து ஆறுதல் கூறி அவர்களை மறையவனிடத்தில் ஒப்பித்தார்கள்.

23. இருவர் உயிரும் இருகையான் வாங்கி
ஒருவன்கொண் டேகுவா னொத்து—வருமறையோன்
கோமைந்தனோ டிளைய கோதையைக்கொண் டேகினான்
வீமன் நகர்க்கே விரைந்து.

3

ஒட்டக்கூத்தர்

இயற்றிய

இராமாயணக் கருப்பொருள்

1. நாடு கோசல நாடு; மாநதி புனற்சரயு;
ஆடு திண்கொடி அயோத்தி மாநகர்; அதற்கிறைவன்
தேடு வண்புகழ்த் தயரதன்; தேவியா முதன்மை
சூடு கோசலை, கைகெசி, சுமித்திரை என்பார்.

2. மற்றுந் தேவியர் அறுபதி னாயிர மடவார்
சொற்ற மன்னவன் சுடர்புகழ் வேள்விகள் தொடங்கிப்
பெற்ற மைந்தர்கள் பிறங்குவேல் இராகவன், பரதன்,
எற்று நீள்புயத் திலக்குவன், இளையவன் என்போர்.

3. தெள்ளமு தன்னவர் சீதையை அன்பால்
வள்ளல் இராகவன் மன்னி மணந்தான்;
முள்ளெயி றுயிதழ் மூவரையும் போர்
வெள்ளிலை வேலவர் மூவரும் வேட்டார்.

4. நெறியினில் யாவரும் நேரிடும் வேலை
எறிசுட ரார்மழு வேந்தனும் வந்தான்
குறியவ னாகிய வன்வில் வளைத்து
வறுமையி லாதவ யோத்திபு குந்தார்.

பின்னர் தசரதன் இராமனுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்தான்.

5. அன்னது கூனி அறிந்தனள் சொன்னாள்;
கன்னன் மொழிக்குயில் கைகெசி கேட்டாள்;
'மன்னவ நீமுன் அளித்த வரத்தால்
என்மக னுக்கர சீந்தருள்' என்றாள்.

அதுகேட்டு,

6. வடிவுடை மன்னன் மயங்கினன் வீழ்ந்தான்;
இடுகழல் வீரன் இராகவன் இன்றே
நெடில்படு கானக மீபுகு தென்றே
கொடியவள் சீரை கொடுத்தன ளன்றே.

7. மலர்க்குழ லாளொடும் வார்சிலை வன்கை
இலக்குவ னோடும் இராகவன் அன்றே
அலக்கண் உறாமல் அயோத்தி கடந்தே
நலக்குறு கங்கை நறுங்கரை மேயான்.

8. சித்திர கூடம் அடைந்தனர்; சென்ற(து)
அத்தன் அறிந்தனன்; ஆருயிர் விட்டான்.
வித்தக மாமுனி மெய்ப்பர தற்கே
உய்த்தனன் ஓலை உணர்ந்திவண் வந்தான்.

வந்தவன், நடந்த துணர்ந்து இராகவனைத் தேடிச்சென்று கண்டு, தந்தை இறந்தது கூறியபின்,

9. ஆதி மாமுடி சூடென் றடிதொழப்,
'போதி ஏழிரண் டாண்டு பொறுத்தி'யென்
றேத மின்றி இராகவன் கூறலும்,
பாது கங்கொள் பரதனும் போயினான்.

பின்னர், இராவணன் தன் தங்கை சூர்ப்பநகையால் சீதையின் அழகைக் கேட்டு அவளை வஞ்சித்துக் கொண்டுவர எண்ணித் தன் மாமன் மாரீசனை மாயமான் உருவாய்ச் சீதை கண்முன் திரியச்செய்தான். அந்த மாயமானை,

10. கண்டு சீதை கவர்ந்து தாவென
அண்டர் கோனும் அதன்பின்னர் ஏகினான்;
கொண்ட மாயை அறிந்து கொலைசெய்தான்.
'ஒண்டொடீ! இளையோய்!" என்றுரைத்ததே.

11. அன்ன மன்னவள் அவ்வுரை கேட்டலும்,
தன்ன நாயகன் தம்பியை ஏவினாள்.
பன்ன சாலையிற் பார்ப்பன வேடமாய்
இன்னல் செய்யவ் விராவணன் எய்தினான்.

எய்தியவன் சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு, வழியில் தடுத்த சடாயுவைச் சிறகரிந்து வீழ்த்திவிட்டு, இலங்கைபோய்ச் சேர்ந்துவிட்டான்.

மீட்டுவந்து சீதையைக் காணாமல் தேடிச்சென்ற இராம லக்குமணர்கள் சடாயுவால் உண்மை உணர்ந்தபின், இறந்த சடாயுவைத் தகனஞ் செய்துவிட்டுச் சென்றனர். வழியில் கவந்தனையும் சவரியையும் கண்டு இருவர்க்கும் மோட்சமளித்தபின் அனுமானை எதிர்ப்பட்டு அவனால் சுக்கிரீவனைத் துணைகொண்டார்கள். அப்பால்,

12. மந்தர மெனத்திகழ் மராமரம தெய்தே,
துந்துபி களேபரம் எனச்சுவ டுறுத்தி,
இந்திரன் மகற்கியம லோக மருளி,
அந்தனுடை வாள்அவன் மகன்பெற அளித்தான்.

அப்பால் சுக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டினன் இராமன். மாரிகாலங் கழிக்கவும் சுக்கிரீவன் சேனைகள், இராகவன் ஏவலால் சீதாதேவியைத் தேடிக் கண்டுவர, பலதிசைகளுக்கும் அனுப்பப்பட்டனர். தென்றிசை நோக்கிச் சென்ற அனுமான், கடலைத் தாண்டி இலங்கையை அடைந்து,

13. எரிவிழி இலங்கைமா தேவியும் கெடக்
கருநிற அரக்கர்தங் கனக மாளிகைத்
தெரிவையை எங்கணும் தேடிக் காண்கிலான்
அரிமலர்ச் சோலைகண் டாழி காட்டினான்.

14. மானவன் அறிந்தருண் மதுர மாமணி
சானகி அளித்தனள்: விடையும் தந்தபின்,
'யாணிவண் வந்துவீ ணேகல் தீ'தெனப்
போனமா மாருதி பொழிலை வாட்டினான்.

அதனை அறிந்த இராவணன் தன் சேனைகளை அனுப்பி அனுமனை எதிர்க்கச் செய்தான். அனுமன் அவர்களையெல்லாம் அடித்துத் துரத்தியதுமன்றிச் சிலரைக் கொன்றும் ஒழித்தான். அதன்மேல்,

15. மேக நாதன் வந்தெதிர்ந்து வேதநான் முகன்றரு
நாக பாசம் வீசினான நாதனைக் கொணர்ந்துதம்
ஓகை வாளி ராவணற் குரைத்தலும் உருத்தெழா
'வேக வாலின் அங்கியிட் டெரித்தி'ரென் றியம்பினான்.

அவ்வாறே அரக்கர் அனுமான் வாலில் நெருப்பிட, அவன் அதைக் கொண்டு இலங்கையில் எரிமூட்டி மாடமாளிகைகளையெல்லாம் அழித்துவிட்டு, ஜானகியிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பி இராமபிரானிடம் சென்று,

16. ~~குன்ற~~ லோதி தந்த கோல மணியைநல்கி மாருதி
நின்றுவாச கங்கள்கூற நீடுவேலி ராமனும்
'என்றின் மைந்த! இப்பதாதி எழுக'என் றெழுந்தபின்
தென்றிசைக் கருங்கடற் றிரைப்புறத்து மேவினான்.

இராமர் படைதிரட்டிப் போருக்கு வந்திருப்ப தறிந்த விபீஷணன், இராவணனுக்கு இராமபிரான் பெருமையை எடுத்துக்கூறி, சீதையை விட்டுவிடும்படி உபதேசித்தான்.

17. என்றலும் இராவணன் எரியும் சிந்தையான்
'நின்றனை யேல்நினை யடுவன் ஈங்'கெனத்
தன்றுணை நால்வரும் தானும் வீடணன்
வென்றிகொள் இராகவன் சரண மேவினன்.

அங்ஙனம் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்த விபீஷணனுக்குச் சரணாகதியளித்து, அவன்மூலமாக இராவணன் சேனைபலம் முதலியவைகளை அறிந்துகொண்ட பின்னர், அங்கதனை இராவணன்பால் தூதாக அனுப்பி, 'சீதாதேவியை விட்டால் நின் சிரம் தப்பும். இல்லையேல், என் சரத்துக் கிரையாவாய்' என்று தெரிவிக்கச் சொன்னான். இராவணன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. உடனே இராமற்கும் இராவணற்கும் போர் தொடங்கியது.

18. ஆளி ஆயிரம் பூண்டதேர் அரக்கன்வந் தடர்த்தான்;
காளை மாருதி தோளின்மேல் இராமனும் கடந்தான்;
மூளும் வார்சிலை பத்துடன் முடிபத்தும் ஒழித்து
'நாளை வாபொர' என்றனன்: நகர்சென்று புக்கான்.

இராவணன் மகன் இந்திரஜித்தும், கும்பகன்னன் முதலிய சுற்றத்தாரும், சேனாபதிகளும் ஒருவர்பின் ஒருவராய்ப் போரில் மாண்டனர். அப்பால் இராவணனே நேரில் வந்தான். இராமன் அவன் மீது அம்பு விடுத்தான். ஆனால்,

19. கிளைத்தன சிரமும் தோளும்
கேடிலன் எய்ய எய்ய.
விளைத்ததோர் வரமுண் டென்ன
விரிஞ்சன்மாப் படையை விட்டான்;
உளைத்தவன் தலத்து வீழ்ந்தான்.
உடன்பிறப் பென்னும் அன்பால்
இளைத்துவந் தடியில் வீழ்ந்தான்
இராவணற் கிளைய காளை.

அப்பால் இராமன் விபீஷணன் துக்கத்தை ஆற்றி, அவனைக்கொண்டு இராவணனுக்குக் கரும கிரியைகளைச் செய்வித்துப் பின்னர் அவனுக்கே இலங்கை அரசைக் கொடுத்து முடிசூட்டினான். பிறகு,

ஜானகியை அசோகவனத்திலிருந்து வரவழைத்து, அவளோடும் இலக்குவன், அனுமன் முதலியவர்களோடும் இலங்கையை விட்டு நீங்கி அயோத்திநாடி வந்தனன்.

20. வரதனும் அநுமன்றன்னை வரன்முறை ஏவலோடும்
பரதனை எரிபுகாமற் பண்ணினன் மீண்டகாலை
எரிமணி விமானத்தேறி யாவரும் இளையகோவும்
அரிமலர்க் குழலினாளும் இராமனு மயோத்திசேர்ந்தார்.

4

வில்லிபுத்தூராழ்வார்

இயற்றிய

பாரதம்

சிறப்புப்பாயிரம்:

[நூலாசிரியர் குமாரர் **வரந்தருவார்** செய்தது.]

1. பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளரு கின்றாள்.

கிருஷ்ணன் தூது

பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசமும் முடித்தபிறகு, தாம் இழந்த நாட்டைத் துரியோதனுதியரிடமிருந்து பெறுவதெப்படி என்று கிருஷ்ணனேடு ஆலோசித்தார்கள். அப்போது,

2. 'அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூ தாடிநீர்
வென்றஅந்நாள், அவன்றான் சொன்ன
விரதமொழி தவிராமல் வெங்கானம்
போய்மீண்டீர்: வெய்யோன் உங்கள்
குருநிலத்திற் பாதியினிக் கொடாதிருந்தால்,
ஆங்கவனைக் கொன்று போரில்
இருநிலத்தை ஆளஇனித் துணிவதே
கடன்'என்றான் எம்பி ரானே.

அதற்குத் தருமர்,

3. 'குரவரையும், கிளைஞரையும், குலத்துரிய
துணைவரையும் கொன்று போர்வென்
றரவநெடுங் கடலாடை அவனியெலாம்
தனியாளும் அரசு தன்னில்,
கரவுரையும் மனத்தாதை முனிக்குரைத்த
மொழிப்படியே கானந் தோறும்
இரவுபகற் பலமூல சாகநுகர்ந்
துயிர்வாழ்தல் இனிது நன்றே'

என்றார்.

4. கோதிலான் இந்தமொழி கூறுதலும்
மாமாயன் கூற லுற்றான்:
'மோதமருக் கிளைத்துநீர் மொய்த்தபெருங்
கானகத்தே முடுகிச் சென்றால்
பூதலத்தோர் ஏசாரோ? புகன்றபெரு
வஞ்சினமும் பொய்த்தி டாதோ?
நீதியோ?' எனஉரைத்தான். ஆங்கதற்கு
நிகழ்தருமன் நிகழ்த்த லுற்றான்:

5. "முந்தூர்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரில்
நடந்துமூவர் முன்றில் தோறும்
நந்தூரும் புனனாட்டின் திறம்வேண்டு;
நாடொன்று நல்கா னாகில்,
ஐந்தூர்வேண் டவையிலெனில், ஐந்திலம்வேண்
டவைமறுத்தால் அடுபோர் வேண்டு:
சிந்துரத் திலகநுதற் சிந்துரத்தின்
மருப்பொசித்த செங்கண் மாலே!"

இதைக்கேட்ட வீமன் வெகுண்டு, தருமரை நோக்கி,

6. 'விரிகுழற்பைந் தொடிநாணி வேத்தவையின்
முறையிடுநாள் வெகுளேல் என்று
மரபினுக்கும் நமக்குமுல குள்ளளவும்
தீராத வசையே கண்டாய்!

எரிதழற்கா னகமகன்றும் இன்னமும்வெம்
பகைமுடிக்க இளையா நின்றாய்!
அரவுயர்த்தோன் கொடுமையினும், முரசுயர்த்தோய்!
உனதருளுக் கஞ்சி னேனே!

7. 'கானாள உனைவிடுத்த கண்ணிலா
அருளிலிதன் காதன் மைந்தன்
தானாளும் தரணியெலாம், ஒருகுடைக்கீழ்
நீயாளத் தருவன் இன்றே.
மேனாள்நம் உரிமையறக் கவர்ந்தபெருந்
துணைவனை வெறாத வண்ணம்
வானாள வானவர்கோன் தன்பதமற்
றவன்தனக்கே வழங்கு வேனே!"

என்றான். அப்பொழுது தருமர் அவனுக்குச் சில சமாதான வார்த்தைகள் கூற, வீமன் பின்னும் வெகுண்டு,

8. 'மலைகண்ட தெனவென்கைம் மறத்தண்டின்
வலிகண்டும், மகவான் மைந்தன்
சிலைகண்டும், இருவர்பொரும் திறல்கண்டும்
எமக்காகத் திருமால் நின்ற
நிலைகண்டும், இவள்விரித்த குழல்கண்டும்,
இமைப்பொழுதில் நேரார் தம்மைக்
கொலைகண்டு மகிழாமல் அவன்குடைக்கீழ்
உயிர்வாழக் குறிக்கின் றாயே.'

என்றான். அப்பால் கிருஷ்ணன் அவனுக்கு நீதிமொழிகள் கூறி அமைந்திருக்கச் சொன்னான்.

9. மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன்
திருமதலை வணங்கி நின்று
முக்காலங் களுமுணரும் முகுந்தனுக்கும்
முதல்வனுக்கும் மொழிவான் மன்னோ:
'அக்காலம் பொறுத்தவெலாம் அமையாமல்
இன்னமிருந் தறமே சொன்னால்,
எக்காலம் பகைமுடித்துத் திரௌபதியும்
குழன்முடிக்க இருக்கின் றாளே?

10. 'தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத்
துகிலுரியச் செயலொன் றின்றி
"நீண்டானே! கரியானே! நிமலா!" என்
றரற்றினளாய் நின்று சோர,
மாண்டார்போல் அதுகண்டு மன்னவையில்
யாமிருந்த மாசு தீர
வேண்டாவோ? வேண்டுவது மேம்படுநல்
அறமேயோ? வேந்தர் வேந்தே!"

என்றான். கிருஷ்ணன் அவனையும் அமைந்திருக்கச் சொல்ல, நகுலன் எழுந்து கண்ணனையும் தருமரையும் வணங்கிச் சொல்கின்றான்:

11. 'கானெறிபோய்க் கரந்துறைந்து கடவநாள்
கழித்ததற்பின் கான நீங்கி,
ஈனமிலா வகைவந்தார் நந்துணைவர்
எனச்சிறிதும் இரங்கா னாகில்,
மாநகரும் வளநாடும் உரிமையும்தன்
மொழிப்படியே வழங்கா னாகில்,
தானறியா தவன்பிறர்போய்க் கற்பித்தால்
அறிவனோ தரணி வேந்தே!'

12. நகுலனிவை உரைத்ததற்பின் நன்றெனக்கை
அமைத்தருளி 'நகுலன் சொல்லும்,
இகல்விசயன் தன்மொழியும், திறல்வீமன்
இயம்பியதும், யாவும் கேட்டோம்:
புகலரிய உணர்வுடையோய்! புகழுடையோய்!
திறலுடையோய்! புகல்நீ என்ன
முகிலனைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு
மனமுருக மொழிகின் றனே.

சகாதேவன் கண்ணனை நோக்கிக் கூறுகிறான்:

13. 'சிந்தித்த படிநீயும் சென்றாலென்,
ஒழிந்தாலென்? செறிந்த நூறு
மைந்தர்க்குண் முதல்வனிலம் வழங்காமல்
இருந்தாலென், வழங்கி னாலென்?

கொந்துற்ற குழல்இவளும் முடித்தாலென்,
விரித்தாலென்? குறித்த செய்கை
அந்தத்தின் முடியும்வகை அடியேற்குத்
தெரியுமோ? ஆதி மூர்த்தி!

14. 'முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே!
அன்றலகை தன்பா லுண்டு,
மருதிடைச்சென் றுயர்சகடம் விழஉதைத்துப்,
பொதுவர்மனை வளர்ந்த மாலே!
ஒருவருக்கும் தெரியாதிங் குன்மாயை
யானறிவேன் உண்மை யாகத்
திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ, அதுஎனக்கும்
கருத்'தென்றான் தெய்வ மன்னன்.

15. இவ்வண்ணம் சாதேவன் இயம்புதலும்
நகைத்தருளி, இகலோர் சொன்ன
அவ்வண்ணம் புகலாமல் விரகுரைத்தான்
இவன்என்ன அவனே டாங்கோர்
பைவண்ண மணிக்கூடந் தனிலெய்திப்
'பாரதப்போர் பயிலா வண்ணம்
உய்வண்ணம் சொல்லுகநீ உபாயம்'எனத்
தொழுதுரைப்பான் உரங்கொள் வேலான்:

16. 'நீபார தவமரில் யாவரையும் நீறாக்கிப்
பூபாரம் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணா!
கோபாலா! போரேறே! கோவிந்தா! நீயன்றி
மாபார தமகற்ற மற்றார்கொல் வல்லாரே?

17. 'பாராளக் கன்னன்; இகற்பார்த்தனை முன்கொன் றணங்கின்
காரார்குழல் களைந்து, காலிற் றளைபூட்டி,
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும்யான் கட்டுவனேல்,
வாராமற் காக்கலாம் மாபாரதம்' என்றான்.

18. 'முன்னம்நீ கூறியவை எல்லாம் முடித்தாலும்,
என்னைநீ கட்டுமா றெவ்வா' றெனமாயன்,
'உன்னைநீ தானும் உணராதாய்! உன்வடிவம்
தன்னைநீ காட்டத் தளைந்திடுவன் யான்'என்றான்

சகாதேவன்.

19. மாயவனும் அன்பன் மனமறிவான் 'கட்டுக'என்
றூயவடிவு பதினா றுயிரம் கொண்டான்.
தூயவனும் மூலாமாம் தோற்றமுணர்ந் தெவ்விலகும்
தாய அடியிணைகள்தன் கருத்தினுற் பிணித்தான்.

உடனே, கண்ணன் சகாதேவனை நோக்கி,

20. 'அன்பாலின் றென்னை அறிந்தே பிணித்தமைநன்
றென்பாதந் தன்னை இனிவிடுக' என்றுரைப்ப,
'வன்பாரதப் போரில் வந்தடைந்தேம் ஐவரையும்
நின்பார்வை யாற்காக்க வேண்டும், நெடுமாலே!"

21. என்றென் றிறைஞ்சி இருதா மரைத்தாளில்
ஒன்றும் கதிர்முடியாற் கோமென் றுரைத்தருளி,
'இன்றிங் கிருவேமும் இப்போ துரைத்தமொழி
ஒன்றும் பிறரறிய ஓதா தொழி'கென்ருன்.

அப்பால் இருவரும் சபைக்குச் சென்றனர். அங்கே சகாதேவன் திரௌபதியை நோக்கி, 'கௌரவருடன் போர்புரியாமல் சமாதானத்தோடு வாழ்தலே நல்லது' என்ருன். கிருஷ்ணன் 'தருமனுக்கும் அதுதான் கருத்து; எனக்கும் அதுதான் கருத்து' என்ருன். அப்பொழுது திரௌபதி கண்ணன் அடிமீது புலம்பி விழுந்து,

22. 'கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்,
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்.
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா! நீயன்றி,
அற்றைக்கும் என்மானம் ஆர்வேறு காத்தாரே!

23. 'மன்றில் அழைத்தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பால்
சென்று தமக்கைந்தூர் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தால்,
அன்று விரித்த அருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதினி? எம்பெருமான்!" என்றழுதாள்.

பின்னரும், திரௌபதி, வீமனையும் அர்ச்சுனனையும் சுட்டி,

24. 'தண்டிருந்த திவன்கரத்தில், தனுவிருந்த தவன்கரத்தில்;
வண்டிருந்த பூங்குழன்மேல் மாசிருந்த தெனஇருந்தாள்.
கண்டிருந்தீர் எல்லீரும்; கருதலர்பால் ஊர்வேண்டி
உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே உரைக்கின்றீர் உரையீரே!"

என்ருள். கண்ணன் அவளை நோக்கி,

25. 'தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்டதற்பின்
நல்லாய்! உன்பைங்கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்.
'எல்லாருங் காண இனிவிரிப்ப தெண்ணரிய
புல்லார்தம் அந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே!"

என்று ஆறுதல் கூறினன். அப்பால் தருமர்,

26. 'துன்று பிணியோர், துறந்தோர், அடங்காதோர்,
கன்று சினமனத்தோர், கல்லாதவர், இளையோர்,
ஒன்றும் முறைமை உணராதவர், மகளிர்:
என்றும் இவர் மந்தணத்தின் எய்தப் பெறுதாரே'

என்று கூறிவிட்டுக் கண்ணனைத் துரியோதனன்பால் தூதுபோய் வரும்படி வேண்டினர். கண்ணன் அதற் கிசைந்து அஸ்தினபுரிக்குச் சென்றான்.

5

தேவராஜபிள்ளை

இயற்றிய

குசேலோபாக்கியானம்

உத்தரமதுரைக்கருகிலுள்ள அவந்தி என்னும் அழகிய நகரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றி, **சுதாமா** என்னும் இயற்பெயர்பூண்ட **குசேலமுனிவர்** என்பார் ஒருவர் இருந்தனர். அம்முனிவர் பெருமான்,

1. அடக்கமும் பொறையும் கருணையும் நண்பும்
அழுக்கறுத் திலாமையும் என்றும்
விடற்கருந் தவத்தோ டொருங்குற வளர்ப்போன்;
வெகுளியும் காமமும் மயக்கும்
கடக்கரும் தீமை நாடொறும் விளைக்கும்
கயவர்கள் தொடர்ச்சியும் தன்னைத்
தொடற்கரி தாக வடியறக் காய்ந்தோன்;
தூயர்க்கும் தூயவன் மாதோ.

இனிக் கிழிய இடமின்றிக் கிழிந்த கந்தையை மெல்லிழைச் சரட்டால் தைத்து, அதையே நல்லுடையாகப் புனைந்திருந்தனராதலின் அவரை யாவரும் குசேலர் என்று பெயரிட்டழைத்தனர். அம்முனிவர் மனைவி,

2. மாசிலாக் குலத்து வந்தாள்; வருவிருந் துவப்ப ஊட்டும்
நேசம்மிக் குடையாள்; கொண்கன் நினைப்பறிந் தொழுகுநீராள்;
தேசுறு வாய்மை யுள்ளாள்; சினந்திடல் என்று மில்லாள்;
பேசுதிண் கற்பு வாய்ந்தாள்; பெற்றதே கொண்டுவப்பாள்.

தரித்திரத்தில் தமக்கு நிகரில்லாத இவ்வருங்குணச் செல்வச் சதிபதிகட்கு நட்சத்திரங்கள்போல் இருபத்தேழு குழந்தைகள் பிறந்தனர். முனிவரர் என்செய்வார் பாவம்! சிறுவர்கட்கு உணவு வேண்டும். சீலமோ சிறிதும் தவறக் கூடாது. இரந்து பொருள்தேடி இளைஞர்களை ஊட்டி வளர்க்க அவர் மனம் இசையவில்லை. அவர்

3. பல்லெலாம் தெரியக்காட்டிப், பருவரன் முகத்திற்கூட்டிச்,
சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம் விரித்துநீட்டி,
மல்லெலாம் அகல ஓட்டி, மானமென் பதனை வீட்டி,
இல்லெலாம் இரத்தல்—அந்தோ!—இழிவிழி வெந்தஞான்றும்.

என்ற சிறந்த கொள்கையை உடையவர். ஆனால், குழந்தைகளுக் கென்ன தெரியும்! பாவம்! தாயைப் படாதபாடும் படுத்தின. அவள், உணவெடுத்து,

4. ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு
கைநீட்டும்; உந்தி மேல்வீழ்ந்
திருமகவும் கைநீட்டும்; மும்மகவும்
கைநீட்டும்; என்செய் வாளால்!
பொருமியொரு மகவழும்;கண் பிசைந்தழுமற்
றொருமகவு; புரண்டு வீழாப்
பெருநிலத்திற் கிடந்தழுமற் றொருமகவெவ்
வனஞ்சகிப்பாள்! பெரிதும் பாவம்!

5. 'குண்டலமோ திரம்கடகம் சுட்டி,அயன்
மனையார்தம் குழவிக் கிட்டார்;
புண்டரீகக் கண் அன்னாய்! எனக்குநீ
இடாதிருக்கும் பொருமை என்னே!
கண்டெடுத்திப் போதி'டெனக் கரைமதலைக்
கில்லாதான் கடன்தந் தானுக்
கெண்டபச்சொல் வார்த்தையென 'நாளைக்கு —
நாளைக்'கென் றியம்பிச் சோர்வாள்.

எத்தனை நாளைக்கு இத் தரித்திரக் கொடுமையைப் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கக் கூடும்? ஒருநாள் அக் கற்பரசி தன் பர்த்தாவின் பாதகமலங்க

ளைத் தொழுதெழுந்து மிகவும் பணிவுடன், "மூக்குறும் பெறிந்த முனிவா!

6. "'தரித்திரம் மிக்க வனப்பினை ஒடுக்கிச்
சரீரத்தை உலர்தர வாட்டும்;
தரித்திரம் அளவாச் சோம்பலை எழுப்பும்;
சாற்றரும் உலோபத்தை மிகுக்கும்;
தரித்திரம் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே
தடுப்பரும் கலாம்பல விளைக்கும்;
தரித்திரம் அவமா னம்பொய்பே ராசை
தரும்:இதிற் கொடியதொன் றிலையே.'

"என்று தங்களையொத்த பெரியோர் சொல்கிறார்களன்றோ? அக் கொடிய வறுமைப்பிணியை நாம் ஒழிக்கவேண்டும்.

7. "யாதவர் குலத்திற் றோன்றிய அரசர்
யாவர்க்கும் அதிபனும் இணையில்
மாதவ னுடன்நீ பலகலைக் கடலை
வாய்மடுத் தனையென வகுப்பார்.
ஆதலின் அப்பீ தாம்பரன் மருங்கில்
அணைந்தவன் பாற்பெரும் செல்வம்
தீதறக் கொண்டு கொடுத்துநம் சிறுவர்
செல்லல்நோய் தவிர்க்குதல் வேண்டும்"

என்றாள். அதற்குக் குசேலர், "பேதாய்! மக்களுக்கிரங்கிச் செல்வத் துக் கேங்கி வாடுகின்றாய்! செல்வமும் தரித்திரமும் தாந்தாம் முற்பவத் திற் செய்த வினைப்படி வந்து சேரும். அப்படி வரும் இரண்டில் செல்வம்மட்டும் என்ன, சிறந்ததா?

8. "சிறியரே மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந் துற்றஞான்றே
வறியபுன் செருக்கு மூடி வாயுள்ளார் மூகராவர்;
பறியணி செவியுளாரும் பயிறரு செவிடராவர்;
குறிபெறு கண்ணுளாரும் குருடராய் முடிவரன்றே!

9. "பல்கதிர் விரித்துத் தோன்றிப் பாடுசெய் கதிரேபோல
மல்லனீர் உலகிற் றோன்றி மறைந்திடும் நும்மை விட்டுச்
செல்வமென் றுறுவதற்குஞ் செல்வமென் றுரைக்கும்பேர்நன்
றல்லலை விளைப்பதாகா தரும்பெறற் செல்வம் பாவாய்.

"மேலும், இந்த நிலையற்ற செல்வத்தை நீ விரும்புவது எதற்காக? நம் மைந்தரைப் பாதுகாப்பதற்காக என்கிறாய். அந்தோ! 'வினைவழியே

பிறந்து பிறந்து மாளும் உயிர்களை நம் மக்கள், நம் மைந்தர் என உரிமை பாராட்டி உளமகிழ்வது என்ன அறியாமை!

10. "முன்னம்எத் தனைபேர் மைந்தர்
முறைமைபா ராட்டி னாரோ?
இன்னம்எத் தனைபேர் மைந்தர்
முறைகொள இருக்கின் றாரோ?
அன்னமைந் தரைத்தம் மைந்தர்
எனல்அறி யாமை யாகும்.
மென்னடைக் கரிய வாட்கண்
விரைக்கருந் தாழ்கு ழாலே!

"அன்றியும்,

11. "மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம்;
வளர்த்திடு நாளும் துன்பம்;
விதலைநோய் அடையில் துன்பம்;
வியன்பரு வத்தும் துன்பம்;
கதமுறு காலர் வந்து
கைப்பற்றில் கணக்கில் துன்பம்;
இதமுறல் எந்நாள் சேயால்?
எற்றைக்கும் துன்ப மானால்!

"மேலும்,

12. "அத்தகு மைந்தரார்? நீயார்?
இஃது உரைக்கும் நானார்?
இத்தரை யிடைக்காப் பற்றற்
கியான்திரு நெடுமா லல்லன்.
கொத்துறு மைந்த ராசைக்
கோட்பட்டு வருந்து கின்றாய்.
பித்துளார் செய்கை யிது.
பெரியர்இம் மயக்கம் பூணார்!

"'தரித்திரம்' 'தரித்திரம்' என்று பலகாற் சொல்கிறாய்! செல்வத்தைப் போல அதுவும் நிலையற்றதுதான். 'தரித்து இரோம்' என்று அம் மொழியே சொல்கிறதே. நிலையில்லாத இத்தரித்திரமும் செல்வமும் தம் இஷ்டம்போல் வந்துபோகட்டுமே! இதற்காக மனம் கலங்கி, எம் பிரான் முன்சென்று, தரித்திரத் துன்பத்தை ஒழித்துவிட்டுச் செல்வத் துன்பத்தைக் கொடு' என்று கேட்பது அறிவுடைமையா?

13. "பாற்கட லடுத்த மீன்அப் பால்விரும் பாது மற்ற
ஏற்குமா விரும்பினாற்போல் எம்பிரான் திருமுன்சார்ந்து
நாற்கதி கடக்கும்இன்பச் செல்வத்தை நண்ணிடாமல்,
சேற்கருங் கண்ணாய்! துன்பச் செல்வமோ நண்ணுவேன்யான்!

14. "நன்றியில் உடலைப்போற்றல் நன்றுளார் செய்கையன்று;
வன்றிகள் மலத்தமுந்தி மாசுகம் என்றாற்போல,
ஒன்றும்இக் குடும்பச்சேற்றில் உழன்றிடேன் உழன்றிடேன்யான்!"
என்றுரைத் திறுத்தான்பற்றில் இருந்தவ ரேறுபோல்வான்.

அப்பொழுது அவர் மனையாள், முனிவர் உரைத்தன முற்றும் உண்மையென உணர்ந்தாளாயினும், மக்கள்பால் வைத்த ஆசை மயக்கறாதவளாய் அந்தணரை அடிபணிந்து, "கலைமுழுதோர்ந்து கரிசெலாம் அறுத்த காந்தா! தெய்வம் காட்டுமேயொழிய ஊட்டுமா?

15. "செயத்தகு முயற்சி செய்திடில், செயிர்தீர்
செய்யவள் மணாளனும் இரங்கி
வியத்தக வேண்டும் யாவையும் அளிப்பன்;
விளம்புறு முயற்சி செய்யானேல்,
நயத்தகு போகம் அளித்திடான் என்று
நானிலத் தறிஞர் நன்குரைப்பர்.
உயத்தகு நெறி மாலடி உனலென்றே
ஓர்ந்த மாதவப் பெருங்கடலே!

"தங்களையன்றி எனக்கு வேறு யார் புகல்? என்னையும் யான்பெற்ற மதலைகளையும் காத்தல் தங்கள் கடன். பல சொல்லி என்னை?

16. "மடமையேன் தனக்குக் கடவுளும் நீயே!
வகுக்கரும் இறைவனும் நீயே!
அடலுறு தானம் தவமுதல் யாவும்
ஆற்றுநின் பணிவிடை யன்றோ?
மடலவிழ் துளப மாலிகை புனைந்த
வாசு தேவன் பதமலரைத்
திடமுற நெஞ்சத் துன்னிவல் வினையைச்
சிதர்தரச் செகுத்தமா மறையோய்!"

என்றாள். இப் பணிமொழிகளைக் கேட்டபின் மறையவனும் மனமிளகி, "நல்லது. நங்காய்! உனக்காக நான் கண்ணனைச் சென்று கண்டு வருகிறேன். ஆனால்,

17. "தெய்வம், குரவன், அரசன், திருமுன்னர்ச் செல்வோர்
மெய்வந்த அன்னூர் அருள்வேண்டி விரும்பெதேனும்
கைவந்த பெற்றுச் செலீஇக் காண்குவர் கண்ணன்முன்பு
மைவந்த கண்ணாய்! இனிதென்கொடு வல்லே செல்வல்?"

என்றனர். அதுகேட்ட அவர் மனைவி 'தாங்கள் கூறுவது நியாயமே' சின்னாளில் நான் கண்ணனுக்குக் கையுறையாகத் தின்பண்டம் ஏதேனும் செய்து தருகிறேன். கொண்டு செல்லுங்கள்' என்று கூறி, அன்றுமுதல் உபவாசமிருந்து தான் உண்ணும் பகுதியளவு நெல்லைச் சேர்த்துவைத்துப் போதுமான அளவு சேர்ந்தபின், அதனை நீரில் நனைத்து வறுத்தெடுத்து,

18. கறையிட்டு நானிகாண உலக்கைகொடு
மிக்கிடித்துக் கரிசு போக்கி
நிறையிட்ட அவலாக்கிக் குசேலமுனி
கந்தையினில் நேடி யோர்பான்
மறையிட்ட ஒழுங்குடையாள் முடிந்துகொடுத்
தினிதுபோய் வருக என்றாள்.
சிறையிட்ட பவநீங்கும் வழிகண்டோன்
வழிதேடிச் செல்ல லுற்றான்.

6

நீதிச் செய்யுள்கள்

(பதுமனார் அடைவுபடுத்திய நாலடியார்)

1. குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.

(விளம்பிநாகனார் இயற்றிய நான்மணிக்கடிகை)

2. கள்ளாமை வேண்டும் கடிய வருதலால்;
தள்ளாமை வேண்டும் தகுதி உடையன;
நள்ளாமை வேண்டும் சிறியாரோ(டு); யார்மாட்டும்
கொள்ளாமை வேண்டும் பகை.

(பூதஞ்சேந்தனார் இயற்றிய இனியநாற்பது)

3. மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே;
தானம் அழியாமை தானடங்கி வாழ்வினிதே;
ஊனம் ஒன்றின்றி உயர்ந்த பொருளுடைமை
மானிடவர்க் கெல்லாம் இனிது.

(கபிலர் இயற்றிய இன்னாநாற்பது)

4. பொருள்உணர்வார் இல்வழிப் பாட்டுரைத்தல் இன்னா;
இருள்கூர் சிறுநெறி தாந்தனிப்போக் கின்னா;
அருள்இல்லார் தங்கட் செலவின்னா; இன்னா
பொருள்இல்லார் வண்மை புரிவு.

(நல்லாதனார் இயற்றிய திரிகடுகம்)

5. தாளாளன் என்பான் கடன்படா வாழ்பவன்;
வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணாதான்;
கோளாளன் என்பான் மறவாதான்: இம்மூவர்
கேளாக வாழ்தல் இனிது.

(பெருவாயின்முள்ளியார் இயற்றிய ஆசாரக்கோவை)

6. நன்றியறிதல், பொறையுடைமை, இன்சொலோ(டு),
இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை, கல்வியோ(டு),
ஒப்புர(வு) ஆற்ற அறிதல், அறிவுடைமை,
நல்லினத் தாரோடு நட்டல் இவைஎட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து.

(முன்றுறையரையர் இயற்றிய பழமொழி)

7. எமக்குத் துணையாவார் வேண்டுமென் றெண்ணித்
தமக்குத் துணையாவார்த் தாந்தெரிதல் வேண்டா.
பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ துண்டோமற் றில்லை
தமக்கு மருத்துவர் தாம்.

(காரியாசான் இயற்றிய சிறுபஞ்சமூலம்)

8. நாணிலான் சால்பும், நடையிலான் நல்நோன்பும்,
ஊணிலான் செய்யும் உதாரதையும்,—ஏணிலான்
சேவகமும், செந்தமிழ் தேற்றான் கவிசெயலும்
நாவகமே நாடின் நகை.

(கூடலூர்கிழார் இயற்றிய முதுமொழிக்காஞ்சி)

9. ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
மக்கட் பேற்றிற் பெரும்பே றில்லை.
ஓப்புர வறிதலிற் றகுவர வில்லை.
வாய்ப்புடை வழக்கின் நல்வழக் கில்லை.
வாயா வழக்கிற் றீவழக் கில்லை.
இயைவது கரத்தலிற் கொடுமை யில்லை.
உரையில னாதலிற் சாக்கா டில்லை.
நசையிற் பெரியதோர் நல்குர வில்லை.
இசையிற் பெரியதோர் எச்சமில்லை.
இரத்தலி னூஉங் கிளிவர வில்லை.
இரப்போர்க் கீதலின் எய்துஞ் சிறப்பில்லை.

(கணிமேதாவியர் இயற்றிய ஏலாதி)

10. கொல்லான், கொலைபுரியான், பொய்யான், பிறர்பொருண்மேல்
செல்லான், சிறியார் இனஞ்சேரான்,—பல்லார்
மறையிற் செவியிலன், தீச்சொற்கண் மூங்கை
இறையிற் பெரியார்க் கிறை.

(சாந்தகவிராயர் இயற்றிய இரங்கேச வெண்பா)

11. வஞ்சப் புறவினுடன் வான்றுலையில் ஏறினன்
இன்சொற் சிவிமுன் இரங்கேசா—எஞ்சாமல்
மன்னுயி ரோம்பி அருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை.

(இராமபாரதி இயற்றிய ஆத்திசூடி வெண்பா)

12. தருமனுயர் வேள்வி தனிற்சிசுபா லன்பார்த்
தரியைநிந்தை சொல்லி அழிந்தான்—தெரிவதன்றே
பார்புகழும் புன்னைவனப் பார்த்திபா! மேலோரைச்
சீர்மைதப்பி வெட்டெனப்பே சேல்.

(சிவஞானமுனிவர் இயற்றிய சோமேச வெண்பா)

13. செவ்வேளைப் பாலன்என எள்ளித் திறலழிந்தான்
துவ்வாத வெஞ்சூரன் சோமேசா—அவ்வா(று)
உருவுகண்(டு) எள்ளாமை வேண்டும்; உருள்பெருந்தேர்க்(கு)
அச்சாணி அன்னார் உடைத்து.

(முனைப்பாடியார் இயற்றிய அறநெறிச்சாரம்)

14. காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்றா தாகும் உவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்.

(வேதநாயகம்பிள்ளை இயற்றிய நீதிநூல்)

15. முன்னமோர் பொய்யுரைக்க, அப்பொய்வெளி
ஆகாமல் மூடும் வண்ணம்
பின்னுமோர் பொய்யுரைக்க, அதையும்நிலை
நிறுத்திடவோர் பெரும்பொய் சொல்ல
இன்னவகை கைதவம்ஒன் றிருநூறு
கைதவத்துக் கிடமாம். வாய்மை
தன்னையே முன்பகரில், சங்கடம்ஒன்
றிலை.அதுவே தகைமை நெஞ்சே.

7

கபிலர் அகவல்

உலகத் தீரே! உலகத் தீரே!
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்து
சாற்றக் கேண்மின்! சாற்றக் கேண்மின்!
மனிதர்க்கு வயது நூறல்ல தில்லை:
ஐம்ப திரவில் அகலும் துயிலினால்;
ஒட்டிய இளமையால் ஒரைந்து நீங்கும்;
ஆக்கை இளமையில் ஐம்மூன்று நீங்கும்;
எழுபது போகநீக் கிருப்பன முப்பதே.

அவற்றுள்,

இன்புறு நாளுஞ் சிலவே; அதாஅன்று,
துன்புறு நாளுஞ் சிலவே: ஆதலால்,
பெருக்கா றொத்தது செல்வம்; பெருக்காற்
றிடிகரை யொத்த திளமை; இடிகரை
வாழ்மரம் ஒத்தது வாழ்நாள்: ஆதலால்,

ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும்; ஒன்றும்
நன்றே செய்யவும் வேண்டும்; நன்றும்
இன்றே செய்யவும் வேண்டும்; இன்றும்
இன்னே செய்யவும் வேண்டும்; இன்னும்
நாளை நாளை என்பீ ராகில்
நமனுடை முறைநாள் ஆவதும் அறியீர்,
நம்முடை முறைநாள் ஆவதும் அறியீர்.
எப்போ தாயினும் கூற்றுவன் வருவான்
அப்போ தந்தக் கூற்றுவன் தன்னைப்
போற்றவும் போகான்; பொருளொடும் போகான்;
சாற்றவும் போகான்; தமரொடும் போகான்;
நல்லார் என்னான்; நல்குர வறியான்;
தீயார் என்னான்; செல்வர்என் றுன்னான்;
தரியான் ஒருகணம்; தறுக ணாளன்;
உயிர்கொடு போவான்; உடல்கொடு போகான்:
ஏதுக் கழுவீர் ஏழை மாந்தர்காள்!
உயிரினை இழந்தோ? உடலினை இழந்தோ?
'உயிரிழந் தழுதும்'என் றோதுவீ ராகில்
உயிரினை அன்றலா தின்றுங் காண்கிலீர்.
உயிரினை இழந்த உடலது தன்னைக்
களவு கொண்ட கள்வனைப் போலக்
காலு மார்த்துக் கையு மார்த்துக்
கூறை களைந்து கோவணங் கொளுவி
ஈமத் தீயை எரியெழ மூட்டிப்
பொடிபடச் சுட்டுப் புனலிடை மூழ்கிப்
போய்த்தம ரோடும் புந்திநைந் தழுவது
சலமெனப் படுமோ? சதுரெனப் படுமோ? * * *
மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ?
காற்றுஞ் சிலரை நீக்கி வீசுமோ?
மாநிலஞ் சுமக்க மாட்டேன் என்னுமோ?
கதிரோன் சிலரைக் காயேன் என்னுமோ?
வாழ்நான்கு சாதிக் குணவு நாட்டிலும்
கீழ்நான்கு சாதிக் குணவு காட்டிலுமோ?
திருவும் வறுமையுஞ் செய்தவப் பேறும்

சாவதும் வேறிலை தரணி யோர்க்கே.
குலமும் ஒன்றே, குடியும் ஒன்றே,
இறப்பும் ஒன்றே, பிறப்பும் ஒன்றே,
வழிபடு தெய்வமும் ஒன்றே; ஆதலால்,
முன்னோர் உரைத்த மொழிதவ றாமல்
எந்நா ளாயினும் இரப்பவர்க் கிட்டுப்
புலையும் கொலையும் களவும் தவிர்ந்து
நிலைபெற அறத்தின் நிற்பதை அறிந்து
ஆணும் பெண்ணும் அல்லதை உணர்ந்து
பேணி யுரைப்பது பிழையெனப் படாது:
சிறப்புஞ் சீலமும் அல்லது
பிறப்பு நலந்தருமோ பேதை யீரே!

8

புலவர் வறுமை

(இராமச்சந்திர கவிராயர் இயற்றியவை)

1. கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்ச்சித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானோ?
இல்லைத்தான் பொன்னைத்தான் எனக்குத்தான்
கொடுத்துத்தான் இரட்சித்தானோ?
அல்லைத்தான் சொல்லித்தான் ஆரைத்தான்
நோவத்தான்! ஐயோஎங்கும்
பல்லைத்தான் திறக்கத்தான் பதுமத்தான்
புவியிற்றான் பண்ணினானே.

2. வஞ்சகர்பால் நடந்தலைந்த காலிற் புண்ணும்,
வாசல்தொறும் முட்டுண்ட தலையிற் புண்ணும்,
செஞ்சொல்லை நினைந்துருகும் நெஞ்சிற் புண்ணும்,
தீரும்என்றே சங்கரன்பால் சேர்ந்தேன் அப்பா!
கொஞ்சமல்ல: பிரம்படியின் புண்ணும், வேடன்
கொடுங்காலால் உதைத்தபுண்ணும், கோப மாகப்
பஞ்சவரில் ஒருவன்வில்லால் அடித்த புண்ணும்,
பார்என்றே காட்டிநின்றான் பரமன் தானே!

(தனிப்பாடல்)

3. எண்ணான்கு முப்பத் திரண்டுபல் காட்டி, இசையுடனே
பண்ணாகச் செந்தமிழ் பாடிவந் தாலும்இப் பாரில்உள்ளோர்
அண்ணாந்து கேட்பர்; அழகழ கென்பர்; அதன்பிறகு
சுண்ணாம்பு பட்ட இலையும் கொடார்,கவி சொன்னவர்க்கே!

(பலபட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் இயற்றியது)

4. ஒருபாதி மால்கொளமற் றொருபாதி உமையவள் கொண்(டு)
இருபாதியாலும் இறந்தான் புராரி; இருநதியோ
பெருவாரிதியில்; பிறைவானில்; சர்ப்பம் பிலத்தில்; கற்ப
தருவான போஜ! கொடைஉன்கை, ஓ(டு) என்கைதந்தனனே.

(சத்திமுத்தப் புலவர் இயற்றியது)

5. நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்!
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்!
நீயுநின் மனைவியும் தென்றிசைக் குமரியாடி
வடதிசைக் கேகுவீ ராயின்
எம்மூர் சத்திமுத்த வாவியுட் டங்கி
நனைசுவர்க் கூரை கனைகுரற் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்குமெம் மனைவியைக் கண்டே
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடை யின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

9

இந்திய மாதா

(பி. வி. இராமசாமி இராஜு இயற்றியது)

சீர்பெறும் இமயச் சிலைவட பாலாய்ப்
பேர்பெறும் விந்தியப் பெருமலை யோடு
கங்கை யமுனை கர்மநா சனமும்

பொங்கு மகாநதி புனிதநர் மதையும்
உஷ்ண தேசங்களில் ஊக்கம் உண்டாக்கும்
கிஷ்ணை கோதாவரி கீர்த்திகா விரியும்
காடுகள் வெளிகளும் கானல் ஓடைகளும்
நீடூழி காலம் நிற்கும்நற் பதிகளும்
செல்வப் பெருக்கும் செகம்புகழ் மாட்சியும்
கல்விக் கடலின் கரையறி நுண்மையும்
மக்கள் ஒழுக்கமும் மாதர்தம் அழகும்
தக்கநற் றந்தைதாய் தம்மவர் வாஞ்சையும்
கற்புடைப் பெண்டிர்தங் கணவர்கள் புகட்டும்
சொற்படி நடக்கும் தூய்மையோ(டு), இன்னும்
நற்புவி யுள்ளோர் நாடுநன் மைகள்எல்லாம்
அற்புத மாய்ப்பெறும் ஆரணங் கொருத்தி
ஆசிய கண்டத் தகன்றதென் திசையை
நேசித் திருப்பவள்; நித்திலங் கொழிக்கும்
புகழிலங் கையெனும் புத்திரியைப் பெற்றவள்;
இகபரம் இரண்டினுக் கினியன உடையவள்;
[1] ரோமக ஸீஜர்கள் [2] ருஷிய ஜாருகள்
காமுறு க்ரீக்குநற் காவலர் முதலாய்
ஏற்கும் புகழோ(டு) இனிதர சாண்ட
மேற்குத் திசையினர் மெச்சும்இச் செல்வியை
ஆதி காலத்தில் [3]அலெக்ஜாண்ட ரென்னும்
பாதகன் பிடித்துப் பாடு படுத்தினன்.
அவன்சென் றபின்னர், ஐயகோ! துருக்கர்
நவமணிக் கிசைந்தஇந் நடுநா யகத்தைப்
பற்றி யிழுத்துப் பதராய் அடித்துச்
சற்றும் இரக்கமும் சாந்தமும் இன்றி
அவளது மைந்தரின் அருமை குலைத்துத்
தவத்துடன் அவள்தரு தையல ரான
அங்கனு மணிகளை அருளின்றி மான
பங்கப் படுத்தியும் பலவாறு தூற்றிக்
கூரையிற் கொள்ளியாய்க் குலத்துக் கீனமாய்
ஊரைக் கொளுத்தி ஒழித்தனர் அன்றோ!

---

1. Roman Cæsars. 2. Russian Czars. 3. Alexander.

இப்படி நொந்தும் இகல்சிந்திப் பின்னர்
எப்படிப் பிழைப்போம் என்றுந் திகைத்துச்
சுற்றும் புறமும்அத் தோகையும் பார்க்க
நற்றிறம் படைத்தும் நற்குணம் பலவாய்ப்
பூண்டதன் பின்னர் புவியினுட் பலநிலம்
ஆண்டிட எண்ணி அருமைக் கலங்களில்
திரைகடல் கடந்துநற் றேசம் பலவெலாம்
விரைவினிற் கண்டோர் மேலோர்க் கினிய
மாது சிரோமணி மதிமயக் குடனே
ஆதர வின்றி அலைவதைக் கண்டு
கிட்ட நெருங்கிக் கிருபையுடன் அவளை
மட்டிலாத் துக்கமாம் மறிகடல் அதனின்
கரைமீதில் ஏற்றிக் கண்ணீர் துடைத்துத்
தெரிவைநீ இனிமேல் தெளிவுறு வாயென
அதுமுத லாகவே அச்சமற் றென்றும்
இதமுறு கருத்தே இயற்கையா யுள்ள
அன்னவர் தமக்குள் அறநெறிப் பெருக்கின்
இன்னல்தீர் மடைதனை இனிதுடன் திறந்த
புண்ணிய வசத்தினால் பொருளுயி ராதிஇ
எண்ணுஞ் சுதந்திர இன்பம் அனைத்தும்
தனதியல் பாகவே தகைமையோ டிப்போ(து)
அனுப விக்கின்றாள் அணியார் அணங்கே.

10

அருஞ்செய்யுள் திரட்டு

(அகத்தியர் இயற்றிய பேரகத்தியம்)

1. இலக்கிய மின்றி இலக்கணம் இன்றே;
எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே;
எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல,
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் இலக்கணம்.

(அதிவீரராமபாண்டியன் இயற்றிய நைடதம்)

2. அடைந்த மக்களைக் காண்டலும் அழலிடு மெழுகின்
உடைந்த துள்ளநீர் ஊற்றிருந் தொழுகின நெடுங்கண்
தொடர்ந்த மும்மல முருக்கிவெம் பவக்கடல் தொலையக்
கடந்து ளோர்களுங் கடப்பரோ மக்கண்மேற் காதல்.

(அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய திருக்கழக்குன்றப் புராணம்)

3. இறைவர் ஞானமும் ஏதமி லாமையும்
பொறையும் பூண்ட புதல்வர்ப் பெறுவரேல்,
மறவ ரேனும் அவரைஅவ் வல்வினை
பிறவி ஏழினும் பின்தொட ராதரோ.

(அபிராமிபட்டர் இயற்றிய அபிராமியந்தாதி)

4. வையந் துரகம் மதகரி மாமகு டஞ்சிவிகை
பெய்யுங் கனகம் பெருவிலை யாரம் பிறைமுடித்த
ஐயன் திருமனை யாளடித் தாமரைக் கன்புமுன்பு
செய்யுந் தவமுடை யார்க்குள வாகிய சின்னங்களே.

(அரங்கநாத முதலியார் இயற்றிய கச்சிக் கலம்பகம்)

5. கத்தனார் மகிழ்ந்த கச்சிவெற் புடையாய்!
காமனும் மயங்குறு கவினார்
அத்த!நீ அளித்த மாந்தழை அரிவைக்(கு)
ஆருயிர் அளித்தகா ரணத்தால்,
சுத்தனும் அனுமன் சானகிக் களித்த
துணையமை யாழியோ? இந்த்ர
சித்தனன் மடிந்த கவிக்குலம் பிழைப்பச்
செய்தசஞ் சீவியோ தானே?

(அரிபத்தநாவலர் என்னும் கவிகுஞ்சர பாரதியார் இயற்றிய
அழகர் கலம்பகம்)

6. தேறாது வனம்போய்யெள வனமும் போனீர்;
சிறுகிழங்கைக் கொண்டுபெருங் கிழங்கைக் கொண்டீர்;
ஏறாத பலஞ்சுவைத்தோர் பலமுங் காணீர்;
இலைமேய்ந்தும் பேறிலையே! இதுவோ யோகம்!
மாறாது சருகுதின்று சருகு பட்டீர்;
வாயு நுகர்ந்தீர் வாயும் மௌனமானீர்;
ஆறாத தீயில்நிற்பீர்; தீய ரே!நும்
அருந்தவமே தவம்! அழகர்க் காட்ப டீரே.

(அருணசலக் கவிராயர் இயற்றிய சீகாழித்தல புராணம்)

7. காசிற்ற புலமைசான்ற காப்பியக் கலைகளெல்லாம்
வாசித்தும், இழுக்கொன்றில்லா மாசறு காட்சியாரை
நேசித்தும், காழிமேய நிருமலக் கொழுந்தின்தாளைப்
பூசித்தும் பொழுதுபோமால், பொன்னகர் மாக்கட்கெல்லாம்.

(அவிரோதியாழ்வார் இயற்றிய திருநூற்றந்தாதி)

8. இரக்குந் தொழிலொழிந் தியாமே இனியிந்த ஏழுலகும்
புரக்கும் பொருளுடை யோம்;புல வீர்!வம்மின்! பூமியெல்லாம்
நிரக்கும் பொருட்குவை யாவையும் நீர்நினை யாதவெலாஞ்
சுரக்கும் சுரபிகண் டீர்பிண்டி நாதன்றன் தொல்லறமே!

(அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்)

9. அருளது சத்தியாகும் அரன்றனக்(கு): அருளையின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை;அந்தச் சிவமின்றிச் சத்தியில்லை;
மருளினை அருளால்வாட்டி மன்னுயிர்க்(கு) அளிப்பன்,கண்கட்கு
இருளினை ஒளியால்ஓட்டும் இரவியைப் போலஈசன்.

(அழகியநம்பி இயற்றிய குருபரம்பரை)

10. சீரார் பொருநைத் திருநாடன் உன்தந்தை
நாராய ணன்குறுங்கை நம்பிதிருமுன் றினில்நின்(று)
ஏரார் தவம்அன் றியற்றியுனைப் பெற்றவரைப்
பாராயோ அப்பாநின் பங்கயக்கண் தான்விழித்தே.

(ஆரியப்பர் என்னும் செவ்வைச்சூடுவார் இயற்றிய பாகவதம்)

11. தழுவுறு கிளைஞர் தந்தை தாய்முதல் எவரும் நாளில்
கழிவது கண்டுங் கண்டுங் கண்டிலார் போல வாழ்வார்
ஒழிவற உள்ளத் துள்ளே உறைபரஞ் சுடரை ஓரார்
விளைவென நின்ற துன்ப வித்தினை விளைப்பா ரம்மா!

(ஆளவந்தார் இயற்றிய ஞானவாசிட்டம்)

12. மண்ணுடு மன்னவரும் அவர்தனமும்
மாண்டனநுண் மணலை யொக்கும்;
விண்ணுடும் இந்திரரும் அவர்வாழ்வும்
போயினவிண் மீனை யொக்கும்;
எண்ணுடும் பிரமருமண் டமும்பூதங்
களுமிறந்த எல்லை இல்லை;
கண்ணுடும் அவையெங்கே? நின்வாழ்க்கை
நிலையென்னே கவலும் நெஞ்சே!

(இடைக்காடர் இயற்றியது)

13. இல்லறமே யல்லலென் றூடு மயிலே;—பத்தி
இல்லவர்க்கு முத்திசித்தி யில்லை மயிலே;
நல்லறமே துறவறங் காணு மயிலே;—சுத்த
நாதாந்த வெட்டவெளி நாடு மயிலே.

(இரட்டையர் இயற்றிய தில்லைக்கலம்பகம்)

14. தென்புலியூர் அம்பலவர் தில்லைச் சிதம்பரத்தே
வெம்புலியொன் றெந்நாளும் மேவுங்காண் அம்மானை;
வெம்புலியொன் றெந்நாளும் மேவுமே யாமாகில்
அம்பலத்தை விட்டே அகலாதோ அம்மானை?
ஆட்டைவிட்டு வேங்கை அகலுமோ அம்மானை!

(எல்லப்ப நாவலர் இயற்றிய தீர்த்தகிரி புராணம்)

15. செப்பரிய தமிழ்களெல்லாம் அரியயனே முதலான
தேவர்க் கோதி
ஒப்புவிக்க அறியாமல் அரனிடத்தே வளைத்துவளைத்
துரையா நின்றேன்;
மைப்பாவை தருவிடமும், ஆடரவும், நீறும், என்பும்
அன்பாய்க் கொண்டார்
அப்பெருமை உடையவரென் புன்கவியும்பொறுப்பரென
அறிந்து தானே.

(ஔவையார் இயற்றியது)

16. சித்திரமும் கைப்பழக்கம்; செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்;
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்;—நித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம்; நட்புந் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.

(கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய விநாயக புராணம்)

17. எல்லார்க்கும் பயன்படுவார் என்செயினும் பொறுப்பரெனும்
நல்லார்கள் உரைப்பொருளை நாட்டியது கதிர்ச்செந்நெல்;
ஒல்லாரின், வளர்த்தவரே ஒறுத்துவரிந் தெடுத்தேகி
வெல்லாத களத்திட்டு மிதித்திரும்போர் செயப்பட்டே.

(கண்ணுடையவள்ளல் இயற்றிய ஒழிவிலொடுக்கம்)

18. தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதைத்துக்
கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினும்—கூடாத
வாணாளை வீண்கழிக்கும் மானிடரைப் போன்மயக்கம்
பூணார்பொய் கண்டுதுறப் போர்.

(கம்பர் இயற்றிய இராமாயணம்)

19. அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான் அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்றாறாக ஆரியர்க் காக ஏகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக்கண் டயலாரூரில்
அஞ்சிலே ஒன்றைவைத்தான் அவனெம்மை அளித்துக்காப்பான்.

(காளமேகப்புலவர் இயற்றியது)

20. வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்—வெள்ளை
அரியா சனத்தில் அரசரோ டென்னைச்
சரியா சனம்வைத்த தாய்.

(சடகோபதாசர் இயற்றிய அரிசமயதீபம்)

21. புகழ்வி ளங்குக; தருமமும் ஞானமும் பொலிக;
சகமும் மாதவன் தனிமுதற் சமயமும் தழைக்க;
நிகமம் நான்கும் அந்தணரும் ஆநிரைகளும் நிறைந்த
மகமும் ஓங்குக; வாழிய முறைதவா மன்னன்.

(சயங்கொண்டார் இயற்றிய கலிங்கத்துப்பரணி)

22. யாவருங் களிசி றக்கவே! எழிலி
எங்கு மென்று முளதாகவே!
தேவருங் களிசி றக்கவே! உயிர்கள்
செய்த வப்பயன் விளைக்கவே!

(சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் இயற்றிய பிரபுலிங்கலீலை)

23. ஓடும் பொன்னும் உறவும் பகையுமோர்
கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியும் நிந்தையும்
வீடுங் கானமும் வேறற நோக்குதல்
கூடுந் தன்மை கொளுமனம் நன்மனம்.

(சொக்கநாதப்புலவர் இயற்றியது)

24. சொல்லாரும் பொழில்புடைசூழ் புலியூரம்
பலவாண தேவா! உன்னைக்
கல்லாலும் வில்லாலும் செருப்பாலும்
பிரம்பாலும் கடிந்து சாடும்
எல்லாரும் நல்லவரென் றெண்ணிஅருள்
ஈந்ததென்ன இகழ்ச்சி ஒன்றும்
சொல்லாமல் மலரால்விட் டெறிந்தவனைக்
காய்ந்ததென்ன சொல்லு வாயே.

(தத்துவராயசுவாமிகள் இயற்றிய அமிர்தசாரம்)

25. பெறவரிது மக்கட் பிறவிபெற் றாலும்
அறிவுநூல் ஆய்தல் அரிதே—அதினும்
துறவுடையன் ஆதல் அரிதே அதின்மெய்
அறிவுடையன் ஆதல் அரிது.

(தத்துவராய முனிவர் இயற்றிய பிரமகீதை)

26. எண்ணிலாக் கல்வியாலும் இலங்கிய கேள்வியாலும்
திண்ணிதா மதியினாலும் தெளியவா ராது;தீரம்
நண்ணிய ஞானிதானே நயந்தன்பு செய்யில்ஞானக்
கண்ணினாற் காணலாகுங் கரத்திலா மலகம்போல.

(தாண்டவமூர்த்தி இயற்றிய கைவல்ய நவநீதம்)

27. சென்றது கருதார்; நாளைச்
சேர்வது நினையார்; கண்முன்
நின்றது புசிப்பார்; வெய்யில்
நிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும்
புதுமையா ஒன்றும் பாரார்;
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி
நடுவான சீவன் முத்தர்.

(திரிகூட ராசப்பகவிராயர் இயற்றிய திருக்குற்றாலப் புராணம்)

28. இருவிழிகள் வாண்முகத்தில் இருந்தாலும்,
வானிரவி எழுந்தா லன்றிக்
கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டல்அரி
தாம்உலகில்; கண்போல் யாரும்

பெருகியசெல் வழும்அறிவும் பெற்றாலும்
நூற்கேள்வி பெறுவார்க் கன்றித்
திருவளர்புண் ணியபாவம் இம்மைமறு
மையும்வீடுந் தெரியா வன்றே.

(திருவள்ளுவர் இயற்றியது)

29. அடிசிற் கினியாளே! அன்புடை யாளே!
படிசொற் றவறாத பாவாய்!—அடிவருடிப்
பின்றூங்கி முன்னெழுந்த பேதையே! போதியோ?
என்றூங்கும் என்கண் ணினி.

(நத்தத்தனார் இயற்றியது. திருவள்ளுவமாலை)

30. ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்ப தருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்கேட்க நூலுளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்.

(தொல்காப்பியர் இயற்றிய தொல்காப்பியம்)

31. படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய.

(பவணந்திமுனிவர் இயற்றிய நன்னூல்)

32. அன்னம் ஆவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடம்ஆ டெருமை நெய்யரி
அன்னர்: தலையிடை கடைமா ணாக்கர்.

(பாண்டித்துரைத்தேவர் இயற்றிய இராஜராஜேஸ்வரி பதிகம்)

33. ஆரிய முதற்கலைகள் பலவுணர்ந் தாலும்என்?
ஆகம புராண விதிகள்
அநேகமுறை கற்றறிந் தாலும்என்? அரசராய்
அனைவரும் தொழுது போற்றப்
பார்புகழ் தனித்திகிரி கொண்டவனி ஆளில்என்?
பரிமேத மேசெயினும் என்?
பலசால வகைதெரிந் துலகமுழுதும் தமது
பணிசெயும் பெருமைபெறின் என்?

நேர்புரிதல் யாவுநற் பயனாக எளிமையினில்
நிறுவுநின் மலரடி தனின்
நீடுமன் பில்லாத மூடர்கள் செயுங்கருமம்
நிந்தையல தொன்று தருமோ?

சீரிய மறைக்குமுடி யாயிலகும் அன்னையே!
சிராஜ ராஜேஸ் வரீ!
திகழ்செழிய கழனிசூழ் முகவைவள நகரில்வாழ்
தேவி திரிசூலி யுமையே!

(பொய்யாமொழிப் புலவர் இயற்றியது)

34. பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்கும் கானலிலே
என்பேதை செல்லற் கிசைந்தனளே—மின்போலும்
மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போம்
கானவேன் முட்டைக்குங் காடு.

(மணவாள மாமுனிகள் இயற்றிய திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி)

35. சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்! சோறுகூ றைக்காக
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால்—என்னாகும்?
என்னுடனே மாதவனை ஏத்தும் எனும்குருகூர்
மன்னருளால் மாறும்சன் மம்.

(மண்டலபுருடர் இயற்றிய சூடாமணி நிகண்டு)

36. புரவலன் ஈகையாளன் போற்றும்வே ளாளன்தியாகி
உரைகெழு வேள்வியாளன் உபகாரி கொடையுளோனும்;
வரைவறக் கொடுப்போன்வள்ளல் வள்ளியோன் என்றுகூறும்;
இரவலன் பரிசிலாளன் யாசகன் தீனன்ஏற்போன்.

(முருகதாச சுவாமிகள் இயற்றிய புலவர் புராணம்)

37. சந்தனமும் செந்தமிழும் தவமும்அர மகளிர்சூழ்ற்
சவரிக் காடும்
அந்தகனை வென்றசித்தர் ஆகமும்தோய் தருசிறுகால்
அதனை யேவி
மைந்தருடற் பிணிமுழுதும் ஆற்றிவட கடற்பருகும்
வடவைத் தீயை
எந்தமலை அவிப்பதுவோ அந்தமலை சொந்தமலை
எமக்கு மாதோ.

(வீரகவிராயர் இயற்றிய அரிச்சந்திர புராணம்)

38. 'பதியி ழந்தனம்; பாலனை யிழந்தனம்; படைத்த
நிதியி ழந்தனம்; இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதியி ழக்கினும் கட்டுரை இழைக்கிலேம்' என்றார்
மதியி ழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.

(வீரமார்த்தாண்ட தேவர் இயற்றிய பஞ்சதந்திரப் பாடல்)

39. பொருளிலார்க் கின்பம் இல்லை;
புண்ணியம் இல்லை; என்றும்
மருவுறு கீர்த்தி யில்லை;
மாந்தருட் பெருமை யில்லை;
கருதிய கருமம் இல்லை;
கதிபெறு வழியும் இல்லை;
பெருநிலத் திடைந டக்கும்
பிணமெனப் படுவ ரன்றே.

(வேதாந்த தேசிகர் இயற்றிய தேசிகப் பிரபந்தம்)

40. மாளாத வினையனைத்தும் மாள நாம்போய்
வானேறி மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி யாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத பேரடிமைக் கன்பு பெற்றோம்;
மேதினியில் இருக்கின்றோம் விதியி னாலே.

11

தோத்திரமாலை

(அருணகிரிநாதர் இயற்றிய திருப்புகழ்)

1. ஏறுமயி லேறிவிளை யாடுமுகம் ஒன்றே,
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே,
கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே,
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே,

மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுகம் ஒன்றே,
வள்ளியை மணந்துகொள வந்தமுகம் ஒன்றே:
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீஅருளல் வேண்டும்
ஆதியரு ணாசலம் அமர்ந்தபெரு மாளே.

(இராமலிங்க சுவாமிகள் இயற்றிய திருவருட்பா)

2. ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்;
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்;

பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண் டும்;பொய்மை
பேசா திருக்க வேண்டும்;
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்;மத மானபேய்
பிடியாதி ருக்க வேண்டும்;

மருவுபெண் ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்;உனை
மறவாதி ருக்க வேண்டும்;
மதிவேண்டும்; நின்கருணை நிதிவேண்டும்; நோயற்ற
வாழ்வினுல் வாழ வேண்டும்;

தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே!
தண்முகத் துய்யமணி! உண்முகச் சைவமணி!
சண்முகத் தெய்வ மணியே!

(இராமானுஜ கவிராயர் இயற்றிய பார்த்தசாரதி மாலை)

3. உலகெனும் கொடுவெங் கானில்
உணர்வெனும் அணிகோட் பட்டே
அலைசெய்கா மாதி வேடர்க்
கடிமையாய் அலக்க ணுற்றேன்;
நிலையுணர்ந் தெனைமீட் கில்லாய்;
நினக்கன்றோ அடிமை பூண்டேன்?
பலர்புகழ் அல்லிக் கேணி
பார்த்தசா ரதியம் மானே.

(உமாபதி சிவாசாரியார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு)

4. வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழமறை வாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத ஐந்துகர மூன்றுவிழி நால்வாய்
யானைமுக னைப்பரவி அஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

(கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இயற்றிய கந்தபுராணம்)

5. நாரணன் என்னும் தேவும் நான்முகத் தவனும் முக்கட்
பூரணன் தானு மாகிப் புவிபடைத் தளித்து மாற்றி
ஆரண முடிவுந் தேறா அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
காரணன் ஆய மேலோன் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம்.

(காரைக்காலம்மையார் இயற்றிய அற்புதத் திருவந்தாதி)

6. வாகைவிரிந்துவெண்ணெற்றொலிப்ப
மயங்கிருள்கூர்நடுநாளையாங்கே
கூகையோடாண்டலைபாட,ஆந்தை
கோடதன்மேற்குதித்தோடிவீசி,
ஈகைபடர்தொடர்கள்ளிநீழல்
ஈமமிடுசுடுகாட்டகத்தே
ஆகங்குளிர்ந்தனலாடுமெங்கள்
அப்பனிடந்திருவாலங்காடே.

(குலசேகராழ்வார் இயற்றிய பெருமாள் திருமொழி)

7. சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத் தொல்கானம் அடைந்தவனே!
அற்றவர்கட் கருமருந்தே! அயோத்திநகர்க் கதிபதியே!
கற்றவர்கள் தாம்வாழும் கணபுரத்தென் கருமணியே!
சிற்றவைதன் சொல்கொண்ட சீராமா தாலேலோ!

(கோபாலகிருஷ்ணபாரதி இயற்றிய நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை)

8. சாதி பேதமும் குணங்குறி யாவையும் தள்ளி
ஆதி யாகநான் கூவினேன்; திசைதனில் அணைந்தும்
மாத வம்புரி தொண்டர்கள் பணிதிரண் மறைக்கக்
கோதி லாவொரு தொண்டுமிப் பாவிக்குக் குறையோ!

(சிதம்பரசுவாமிகள் இயற்றிய திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை)

9. கருத்தே புகுந்து கதிகாட்டுங்
கண்ணே வருக! மெய்ஞ்ஞானக்
கரும்பே வருக! கருணைபொழி
காரே வருக! ஆனந்தப்
பெருக்கே வருக! யாங்கள்பெறும்
பேறே வருக! மறைசொல்கிளிப்
பிள்ளாய் வருக! பிறங்கு தெய்வப்
பெம்மான் வருக! குறமடந்தை
தருக்கே வருக! மிடியகற்றுந்
தருவே வருக! மண்பதைக்கோர்
தஞ்சே வருக! எமையளிக்குந்
தாயே வருக! பவப்பிணிக்கு
மருந்தே வருக! சமரபுரி
வாழ்வே வருக வருகவே!
மறையின் சிரமெய்ப் பொருளான
வள்ளல் வருக வருகவே!

(சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் இயற்றிய தேவாரம்)

10. வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான்
தாழாதறஞ் செய்மின்தடங் கண்ணான்மல ரோனும்
கீழ்மேலுற நின்றான்திருக் கேதாரமெ னீரே.

(சேக்கிழார் இயற்றிய பெரிய புராணம்)

11. ஆதியாய் நடுவு மாகி, அளவிலா அளவு மாகி,
சோதியாய் உணர்வு மாகி, தோன்றிய பொருளு மாகி,
பேதியா ஏக மாகி, பெண்ணுமாய் ஆணு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி, போற்றி.

(சேந்தனார் இயற்றிய திருவிசைப்பா)

12. ஏக நாயகனை இமையவர்க் கரசை
என்னுயிர்க் கமுதனை எதிரில்
போக நாயகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா வூர்ந்த

மேக நாயகனை மிகுதிரு வீழி
மிழலைவிண் ணிழிசெழுங் கோயில்
யாக நாயகனை அன்றிமற் றொன்றும்
உண்டென வுணர்கிலேன் யானே.

(சேரமான் பெருமாணயனார் இயற்றிய திருவிசைப்பா)

13. சிந்தனை செய்ய மனமமைத்
தேன்;செப்ப நாவமைத்தேன்;
வந்தனை செய்யத் தலையமைத்
தேன்;கை தொழவமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற் கன்பமைத்
தேன்;மெய் யரும்பவைத்தேன்:
வெந்தவெண் ணீறணி யீசற்
கிவையான் விதித்தனவே.

(ஆண்டாள் இயற்றிய நாய்ச்சியார் திருமொழி)

14. இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றாவான்,
நம்மை யுடையவன், நாரா யணன்நம்பி,
செம்மை யுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக்கண்டேன் தோழீநான்.

(தாயுமானவர் இயற்றியது)

15. நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை
சுடராய் எல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமாய் ஆனந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
சிந்தை செய்வாம்.

(திருஞானசம்பந்தர் இயற்றிய தேவாரம்)

16. கண்காட்டு நுதலானும் கனல்காட்டும் கையானும்
பெண்காட்டும் உருவானும் பிறைகாட்டு நுதலானும்
பண்காட்டும் இசையானும் பயிர்காட்டும் புனலானும்
வெண்காட்டில் உறைவானும் விடைகாட்டுங் கொடியானே.

(திருநாவுக்கரசர் இயற்றிய தேவாரம்)

17. சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானாளத் தருவ ரேனும்
மங்குவா ரவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லோம்
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகில்;
அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு தொழுநோ யராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகில்
அவர்கண்டீர் நாம்வணங்குங் கடவு ளாரே.

(திருப்பாணாழ்வார் இயற்றிய அமலனாதிப்பிரான்)

18. ஆலமா மரத்தின் இலைமேலொரு பாலகனாய்
ஞாலமேழும் உண்டான் அரங்கத் தரவினணையான்
கோலமாமணி யாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரெழில்
நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டதென் நெஞ்சினையே!

(திருமங்கையாழ்வார் இயற்றிய பெரிய திருமொழி)

19. குலந்தரும்; செல்வம் தந்திடும்; அடியார்
படுதுய ராயின எல்லாம்
நிலந்தரம் செய்யும்; நீள்விசும் பருளும்;
அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்;
வலந்தரும்; மற்றுந் தந்திடும்; பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்;
நலந்தரும் சொல்லைநான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா என்னும் நாமம்.

(திருமழிசையாழ்வார் இயற்றிய திருச்சந்த விருத்தம்)

20. பண்டும் இன்றும் மேலுமாய் ஓர் பால னாகி, ஞாலமேழ்
உண்டு மண்டி ஆலிலைத் துயின்ற ஆதி தேவனே!
வண்டு கிண்டு தண்டுழாய் அலங்க லாய்!க லந்தசீர்ப்
புண்ட ரீக பாவைசேரு மார்ப! பூமி நாதனே!

(திருமாளிகைத்தேவர் இயற்றிய திருவிசைப்பா)

21. உற்றா யென்னும்; உன்னையன்றி மற்றொன்
றுணரேன் என்னும்; உணர்வுகள் கலக்கப்
பெற்றாய ஐந்தெழுத்தும் பிதற்றிப் பிணிதீர
வெண்ணீ றிடப்பெற்றேன் என்னும்;

சுற்றாய சோதி மகேந்திரஞ்சூழ் மனத்திருள்
வாங்கிச் சூழாத நெஞ்சிற்
குற்றாய் என்னும்; குணக் குன்றே யென்னும்;
குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே.

(திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரம்)

22. நடுவுநின் றார்க்கன்றி ஞானமு மில்லை;
நடுவுநின் றார்க்கு நரகமு மில்லை;
நடுவுநின் றார்நல்ல தேவரு மாவர்;
நடுவுநின் றார்வழி நானுநின் றேனே.

(திருவரங்கத்தமுதனார் இயற்றிய இராமானுஜ நூற்றந்தாதி)

23. பொருந்திய தேசும் பொறையும் திறலும் புகழும்நல்ல
திருந்திய ஞானமும் செல்வமும் சேரும்; செறுகலியால்
வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையி னால்வந் தெடுத்தளித்த
அருந்தவன் எங்கள் இராமா நுசனை யடைபவர்க்கே.

(தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இயற்றிய திருமாலை)

24. குரங்குகள் மலையை நூக்கக்
குளித்துத்தாம் புரண்டிட் டோடி
தரங்கநீர் அடைக்க லுற்ற
சலமிலா அணிலம் போலேன்
மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்
வஞ்சனேன் நெஞ்சு தன்னால்
அரங்கனார்க் காட்செய் யாதே
என்செய்வான் தோன்றினேனே!

(நக்கீரர் இயற்றியது. பதினோராந்திருமுறை)

25. மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டா மடநெஞ்சே!
கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி—நெற்றிக்கண்
ஆரா வமுதின் திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ்
சோராமல் எப்பொழுதுஞ் சொல்.

(நம்பியாண்டார்நம்பி இயற்றியது. பதினோராந்திருமுறை)

26. என்றும் அடியவர் உள்ளத் திருப்பன; இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன; நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்க ளியாப்புக் குரியன; ஒண்கலியைப்
பொன்றும் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே.

(நம்மாழ்வார் இயற்றிய திருவாய்மொழி)

27. யானும் தானா யொழிந்தானை,
யாதும் எவர்க்கும் முன்னோனை,
தானும் சிவனும் பிரமனும்
ஆகிப் பணைத்த தனிமுதலை,
தேனும் பாலும் கன்னலும்
அமுது மாகித் தித்தித்தென்
ஊனில் உயிரில் உணர்வினில்
நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனே.

(பட்டினத்தார் இயற்றிய திருவேகம்பமாலை)

28. கல்லாப் பிழையும் கருதாப் பிழையும்
கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையும்நின்
அஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப் பிழையும் துதியாப் பிழையும்
தொழாப்பிழையும்
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி
ஏகம்பனே!

(பத்திரகிரியார் இயற்றிய மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல்)

29. எங்கும் பரவடிவாய் என்வடிவு நின்வடிவாய்க்
கங்குல்பகல் இன்றியுனைக் கண்டிருப்ப தெக்காலம்!
மனதையொரு வில்லாக்கி வான்பொறியை நாணாக்கி
எனதறிவை அம்பாக்கி எய்வதினி எக்காலம்!

(பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இயற்றிய திருவரங்கக்கலம்பகம்)

30. பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
பழிதொழிலும் இழிகுலமும் படைத்தா ரேனும்
ஆதியாய் அரவணையாய் என்ப ராகில்
அவரன்றோ யாம்வணங்கும் அடிக ளாவார்;
சாதியால் ஒழுக்கத்தால் மிக்கோ ரேனும்
சதுர்மறையால் வேள்வியால் தக்கோ ரேனும்
போதினான் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர் தாமே.

(பூதத்தாழ்வார் இயற்றிய இரண்டாந் திருவந்தாதி)

31. யானே தவம்செய்தேன்; ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும்
யானே தவமுடையேன்; எம்பெருமான்!—யானே
இருந்தமிழ்நன் மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்;
பெருந்தமிழ னல்லேன் பெரிது.

(பெரியாழ்வார் இயற்றிய திருமொழி)

32. திக்குநிறை புகழாளன்
தீவேள்விச் சென்றநாள்
மிக்கபெருஞ் சவைநடுவே
வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்(டு)
'ஒக்குமால் அடையாளம்,
அநுமான்!''என் றுச்சிமேல்வைத்
துக்கொண் டுகந்தனளால்
மலர்க்குழலாள் சீதையுமே.

(பேயாழ்வார் இயற்றிய மூன்றாந் திருவந்தாதி)

33. தேசும் திறலும் திருவும் உருவமும்
மாசில் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்த வான்சங்கம் கொண்டான்பே ரோத
நலம்புரிந்து சென்றடையும் நன்கு.

(பொய்கையாழ்வார் இயற்றிய முதற்றிருவந்தாதி)

34. வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே!—ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு!

(மஸ்தான்சாயபு இயற்றிய மகமதுநபி பாடல்)

35. ஆதியா யனாதி யாகி, அரும்பொரு ளனைத்து மாகி,
சோதியாய்ச் சொரூப ஞானச் சுடரொளித் தீப மாகி,
நீதியாய்த் திறமை யாகி, நித்தியா னந்த மாகி,
மாதிரப் புயமு மான முகம்மதே வருகு வீரே.

(மதுரகவியாழ்வார் இயற்றிய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு)

36. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன் என்னப்பனில்
நண்ணித்தென் குருகூர்நம்பி யென்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்நாவுக்கே.

(மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகம்)

37. வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

(மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை இயற்றிய அகிலாண்டநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்)

38. பொன்னே வருக! மூவுலகும்
பூத்தாய் வருக! நாயேனைப்
புரந்தாய் வருக! வழுதியர்கோன்
புதல்வீ வருக! முகிற்கிளைய
மின்னே வருக! மெய்ஞ்ஞான
விளக்கே வருக! மறைநான்கின்
விரிவே வருக! பேரின்ப
விளைவே வருக! மிகுங்கருணை
அன்னே வருக! அகநெகுவார்க்
கணியாய் வருக! அலர்மடவார்க்
கரசே வருக! உரைப்பருஞ்சீர்
அம்மே வருக! அழற்கரத்து
மன்னோர் உடலம் பகிர்ந்தவிள
மயிலே வருக, வருகவே!
மதமா தங்க வனத்துமட
மானே வருக, வருகவே!

(முத்தமிழ்க்கவி-வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய திருவேங்கடக்கலம்பகம்)

39. ஆனாத கீர்த்தித் திருவேங் கடத்துறை அச்சுத! நீ
தானா தரிக்கத் துதித்தேனல் லேன்;இந்தத் தாரணியின்
மேனாளின் மானிடம் பாடிய நாச்சுத்தம் மேவுதற்கு,
நானாசை யால்துதி செய்தேன்உன் புண்ணிய நாமத்தையே.

(வீரமாமுனிவர் இயற்றிய தேம்பாவணி)

40. அறக்கடல் நீயே; அருட்கடல் நீயே;
அருங்கரு ணுகரன் நீயே;
திறக்கடல் நீயே; திருக்கடல் நீயே;
திருந்துளம் ஒளிபட ஞான
நிறக்கடல் நீயே; நிகர்கடந் துலகில்
நிலேயுநீ; உயிருநீ நிலேநான்
பெறக்கடல் நீயே; தாயுநீ; எனக்குப்
பிதாவுநீ; அனேத்துநீ யன்ருே?

12

சதகச் செய்யுள் திரட்டு

(அம்பலவாணக்கவிராயர் இயற்றிய அறப்பளீசுர சதகம்)

1. வைதாலும் ஓர்கொடுமை செய்தாலு மேசீறி
மாறு திகழ்ந்தா லுமே
மனதுசற் ருகிலும் கோணுது நாணுது
மாதா பிதா வெனக்குப்

பொய்யாமல் நீயென்று கனிவொடும் பணிவிடை
புரிந்து பொருள் உடலாவியும்
புனித!உன் றனதெனத் தத்தஞ்செய் திரவுபகல்
போற்றிமல ரடியில் வீழ்ந்து

மெய்யாக வேபாவி உபதேச மதுபெற
விரும்புவோர் சற்சீ டராம்;
வினேவேர றும்படி யவர்க்கருள்செய் திடுவதே
மிக்கதே சிகரது கடன்:

ஐயா!பு ரம்பொடி படச்செய்த செம்மலே!
அணல்!எமை தருமை மதவேள்
அனுதினமும் மனதில்நினே தருசதுர கிரிவளர்
அறப்பளீ சுர தேவனே!

(குருபாததாசர் இயற்றிய குமரேச சதகம்)

2. வந்தவிவ காரத்தி லினியபரி தானங்கள்
வருமென்றும் நேச ரென்றும்
வன்பகைஞ ரென்றும்அய லோரென்றும் மிக்கதன
வானென்றும் ஏழை யென்றும்

இந்தவகை யைக்குறித் தொருபட்ச பாதமோர்
எள்ளள வுரைத்தி டாமல்
எண்ணமுட னேலிகித புத்தியொடு சாட்சிக்கும்
ஏற்கச்ச பாச மதமா

முந்தவிரு தலையுஞ்ச மன்செய்த கோல்போன்
மொழிந்திடில் தர்ம மதுகாண்!
முனிவீம னுடல்பாதி மிருகந்த னக்கென்று
முன்தருமர் சொன்ன தலவோ?

மைந்தனென அன்றுமை திருப்பால் கொடுத்திட
வளர்ந்தருள் குழந்தை வடிவே!
மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல் வயனீடு
மலைமேவு குமரே சனே!

(கோபாலகிருஷ்ணதாசர் இயற்றிய எம்பிரான் சதகம்)

3. பண்ணியிடும் பணிபலவே பொன்னொன்றேயாம்;
பாண்டத்தின் பேர்பலவே மண்ணொன்றேயாம்;
வண்ணமிகும் பசுபலவே பாலொன்றேயாம்,
வகையேழின் உடல்பலவே சீவனொன்றும்;
நண்ணுமறு சமயங்கள் பேர்வேறல்லால்
நாதன்நீ ஒருவனே அவர்கள்தம்மை
எண்ணியே செயுந்தொண்டர் பூசைக்கெல்லாம்
இரங்கிவரந் தருகின்றாய் எம்பிரானே.

(நாராயண பாரதியார் இயற்றிய நாராயண சதகம்)

4. பெற்றதாய் தந்தைதன் சுற்றமே முதலான
பெரியோரை முனிதல் வேண்டாம்,
பின்னொன்று முன்னொன்று பேசியே அவமான
பேர்கொண்டு திரிதல் வேண்டாம்;

உற்றவர்கள் போலவுட் பகையான வஞ்சகரை
ஒருநாளும் நம்பல் வேண்டாம்;
ஒருவருக் கிச்சையாய்ப் பொய்சொல்லி, பின்சபையில்
ஊமைபோல் நிற்றல் வேண்டாம்;

சற்றுமே பொறுமையில் லாதவர்கள் சண்டையில்
தான்போய் விலக்கல் வேண்டாம்;
தைரியந் தனில்விக்ர மாதித்தன் என்னிலும்
தன்னையே புகழல் வேண்டாம்;

மற்றொன்றும் எண்ணாது செய்யவேண்டாம், என்பர்:
மணவாள நாரா யணன்
மனதிலுறை அலர்மேலு மங்கைமண வாளனே!
வரதவேங் கடரா யனே!

(நாராயண பாரதியார் இயற்றிய கோவிந்த சதகம்)

5. எடுத்தாலும் ஊறும்; இறைத்தாலும் ஊறும்; இடைநடுவே
தடுத்தால் நடைபடு மோமணற் கேணித்தண் ணீரதுபோல்,
அடுத்தாரை வாழ்விக்கும் செல்வமுண் டானவர் அள்ளிச்செம்பொன்
கொடுத்தாற் குறைவரு மோ? அச்சு தானந்த கோவிந்தனே!

(படிக்காசுப்புலவர் இயற்றிய தொண்டை மண்டல சதகம்)

6. யுகமேழு கோடி இருபதி லக்கமும் உள்ளமட்டும்
சகமேழு மேழும் புகழே நிறுத்தித் தமிழ்புனைந்து
புகழ்மேழி வாகைப் பதாகையும் வீரப் புலிக்கொடியும்
மகமேரு விற்சென்று தீட்டிய தாற்றொண்டை மண்டலமே.

(படிக்காசுப்புலவர் இயற்றிய தண்டலையார் சதகம்)

7. வைதிடினும் வாழ்த்திடினும் இன்பதுன்பம்
வந்திடினும் வம்பு கோடி
செய்திடினும் தண்டலைநீள் நெறியார்தஞ்
செயலென்றே தெளிவ தல்லால்,
மெய்தவிர அவர்செய்தார் இவர்செய்தார்
எனநாடி வெறுக்க லாமோ?
எய்தவர்தம் மருகிருக்க அம்பைநொந்த
கருமமென்ன? இயம்பு வீரே.

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

Printed at the S.P.C.K. Press, Vepery, Madras—1918

செய்யுள் பாகத்தின்

அரும்பத விளக்க உரை

1. தமிழ்

பக்கம்—44.

செய்யுள்—1. நீர் ஆரும்—நீர் நிறைந்த; நிலமடந்தை—பூமிதேவி; எழில்—அழகு; சீர் ஆரும்—சிறப்புப் பொருந்திய; வதனம்—முகம்; திகழ்—விளங்குகின்ற; பிறைநுதல்—பிறை (போன்ற) நெற்றி; நறும் திலகம்—வாசனைப்பொட்டு; தெக்கணம்—தெக்ஷண தேசம் (தென்னிந்தியா); அணங்கு—தெய்வப்பெண்.

செ—2. அளித்து—காப்பாற்றி; துடைக்கினும்—அழித்தாலும்; ஓர் எல்லை அறு—ஒரு வரம்புக்கு உட்படாத; களிதெலுங்கு—இன்பம் (தரும்) தெலுங்கு; கவின்—அழகு; உதரம்—வயிறு; ஆரியம்—சமஸ்கிருதம்; சீர் இளமைத்திறம்—சிறப்புடைய இளமைத் தன்மை; வியந்து—ஆச்சரியப்பட்டு.

செ—3. கண் நுதல் பெரும் கடவுள்—(முக்கண்ணில் ஒரு) கண்ணை நெற்றியிலே உடைய பெரிய கடவுள், (சிவன்); கழகம்—கல்விச்சங்கம்; பண் உற—தகுதி பொருந்த; ஆய்ந்த—ஆராய்ந்த; பசும் தமிழ்—அழகிய தமிழ்; மண்ணிடை—பூலோகத்தில்; எண்ணிடைப்பட—நினைக்கும்படியாக.

செ—4. இருமொழி—(தமிழ் ஆரியம் என்னும்) இரண்டு பாஷைகள்; குரவர்—ஆசிரியர்; இயல்—இலக்கணம்; வாய்ப்ப—பொருந்த; வழிப்படுத்தார்—ஒழுங்கு செய்தார்; முனிவேந்தர்—முனிவர்க்கரசர் (எனத்தக்க அகத்தியர்); இசை பரப்பும்—புகழைப் பரவச்செய்யும்; ஆன்றவர்—பெரியோர் (கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தவர்); தழீஇயினர்—தழுவினர்; நிகர்—சமம்.

2. நளவெண்பா

பக்கம்—45.

செ—1. காமர் கயல்—அழகிய கயல் மீன்கள்; காவி முகை—நீலோற்பல அரும்புகள்; நெகிழ — மலர; செந்தேன் தனை அவிழ—நல்ல தேனோடுகூடிய கட்டுத் தளர; நாட்டம்—கண்; தகைமைத்து—தன்மையை உடையது.

செ—2. நால் குணம்—(நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும்) நான்கு குணங்கள்; நால் படை—(தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்னும்) நான்கு படைகள்; ஐ புலன்—(மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும்) ஐந்து புலன்கள்; அமைச்சு—மந்திரி; ஆர்க்கும்—சப்திக்கும்; அணி—அழகிய; வதன மதி குடை—முகமாகிய சந்திரவட்டக் குடை.

செ—3. கொல்—வினைப்பொருளைக் குறிக்கும்; இயம்பும்—சொல்லும்; கொல்யானை—பகைவர்களைக்) கொல்லும் (ஆற்றலையுடைய) யானை.

செ—4. தண் அளியான்—குளிர்ச்சியான கிருபையுடையான்; வாங்கும்—இழுக்கும்; தடம்—விசாலமான; மேல் நிலம்—மேல் உலகம் (தெய்வலோகம்); நால் நிலம்—(குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும்) நான்கு (பகுப்புகளுடைய) பூமி.

செ—5. கிடந்த—தங்கிய; மறம்—வீரம்; செம்கண்மால்—செவ்விய கண்களையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தி; அம்கண்மா ஞாலத்து—அழகிய இடம் அகன்ற பூமியிடத்து; அவற்கு—அவனுக்கு.

பக்கம்—46.

செ—6. விண் அரசர்—தேவலோகத்து அரசர்; வெள்கி—வெட்கமுற்று; கண் அகல்—இடம் அகன்ற; வல் மாலை—வலிய மயக்கம் (பொறாமை); சூட—பொருந்த; வயம்—வலிமை; பொன் மாலை—பொன்னாலாகிய (மண) மாலை; பொன்—இலக்குமி (போன்ற தமயந்தி).

செ—7. கவறு—சூது; போதில்—(தாமரை) மலரில்; வைகும்—தங்கும்.

செ—8. வேர்கல்லும்—வேரோடு பேர்க்கும்; மறம்—கோபம்.

பக்கம்—47.

செ—9. வண்மை திரு—ஈகையாகிய செல்வத்தை; மருவும்—சினேகிக்கும்; பொருவரோ—ஆடுவரோ (பொருதல்—யுத்தஞ்செய்தல். சூதாட்டமும் அப்படிப்பட்டதாதலால் 'சூது பொருவரோ' எனப்பட்டது); தக்கோர்—யோக்கியர்; புரிந்து—விரும்பி.

செ—10. வரால்—ஒருவகை மீன்; மேதி—எருமை; கனன்று—கோபித்து.

செ—12. வேலை—சமுத்திரம்; நெறி பிறழ்ந்தால்—(சத்திய) மார்க்கத்தினின்று தவறினால்; நடு—நடுவு நிலைமை (நியாயம்); சீலம்—நல்லொழுக்கம்.

செ—13. வடி ஏறு கூர் இலை வேல்—வடித்ததும், இடிபோன்றதும், கூர்மையானதும், இலைபோன்றதுமான வேல்.

பக்கம்—48.

செ—14. மன்றல் இளம் கோதை—கலியாணம் (செய்துகொண்ட) இளம் பெண், (தமயந்தி); இருத்துமோ—இருப்போமா.

செ—15. தூய—பரிசுத்த (மான); புலர்ந்து—வாடி.

செ—16. ஏதம்—துன்பம்; தாமம் புனைவாளை—(தனக்கு) மாலை சூட்டியவளை.

செ—17. கோ காதலனை—மேன்மையான கணவனை; நோக்கால்—கண்ணால்; மழைபொழியா—(கண்ணீர்) மழையைப் பொழிந்து.

செ—18. இன் அடிசில்—இனிய சோறு; புக்கு அளையும்—புகுந்து துழாவும்.

செ—19. குறுகுதலை கிண்கிணி — சிறு தலைகளுடைய சதங்கை; கோமக்கள்—சிறந்த குமாரர்கள்.

பக்கம்—49.

செ—20. சினம் கதிர்—உக்கிரமும் பிரகாசமுமுள்ள; மாற்றம்—சொல்.

செ—21. எழில்—அழகிய; கோல—அழகுள்ள; காதலர் — அன்புடையவர் (இங்கே குழந்தைகளைக் குறிக்கும்); ஏதிலர்—அந்நியர்.

செ—22. பயந்தாள்—பெற்றவள்; இந்து—சந்திரன்.

செ—23. மறையோன்—பிராமணன்; கோமைந்தன்—ராஜகுமாரன்; இளையகோதை—இளையபெண் (ராஜ குமாரி).

3. இராமாயணக் கருப்பொருள்

பக்கம்—50.

செ—1. மாநதி—பெரிய ஆறு; புனல்—நீர்; திண்கொடி—உறுதியான கொடி; இறைவன்—அரசன்; தேடு வண் புகழ்—தேடிக் கொண்ட தர்மகுணமும் கீர்த்தியுமுடைய.

செ—2. சொற்ற—சொன்ன; பிறங்கு—விளங்குகின்ற; எற்று—(பகைவர்களை) எதிர்க்கின்ற; இளையவன்—இங்கே சத்ருக்நனைக் குறிக்கும்.

செ—3. மன்னி—(உள்ளம்) நிலைபெற்று; முள் எயிறு—முள்ளைப் போன்ற பற்களையும்; ஆய் இதழ்—குற்றமற்ற இதழ்களையும்.

(உடைய); மூவரையும்—(ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுதகீர்த்தி என்னும்) மூவரையும்; வெள் இலை வேலவர்—வெற்றிலை (போன்ற) வேலைத் தாங்கியவர்கள் (இலக்ஷ்மணர், பரதர், சத்ருக்நர்).

செ—4. நெறி—வழி; எறி—(பகைவர்களை) வெட்டுகின்ற; சுடர் ஆர் மழு வேந்தன்—பிரகாசம் பொருந்திய மழுவாயுதத்தையுடைய தலைவன் (பரசுராமன்); குறியவன் ஆகியவன்—குட்டையனுக (வாமனவதார) வடிவெடுத்தவன் (விஷ்ணு—இராமன்).

செ—5. கன்னல் மொழி குயில்—கரும்பின் (சுவையைப்போன்ற இனிய சொல்லையும்) குயிலின் (குரலைப்போல் இனிய குரலையும் உடைய).

செ—6. இடுகழல்—(வீரகண்டை) தரித்த பாதங்களையுடைய; நெடில் படு—விசாலமான; சீரை—மரவுரி. 'மீபுகுது' என்பதில் மீ இசைநிறைக்க வந்தது. 'நீ புகுது' என்பதும் பாடம்.

பக்கம்—51.

செ—7. அலக்கண்—துன்பம்; நலக்கு உறு (நலம்+கு+உறு)—(பாவத்தைப் போக்குவதாகிய) நன்மைக்குப் பொருந்திய; ['நலக்குரு' என்று பாடங்கொண்டு (நலம்+குரு) நன்மையும் தலைமையுமுடைய என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு.]; நறும் கரை—(புஷ்ப) வாசனை (வீசும்) கரை; மேயான்—சேர்ந்தான்.

செ—8. அத்தன்—தந்தை; வித்தகம்—ஞானம்; உய்த்தல்—அனுப்பல்.

செ—9. ஏதம் இன்றி—வருத்தம் இல்லாமல்; பாதுகம்—பாதரட்சை.

செ—10. அண்டர்கோன்—தேவர் தலைவன் (இராமன்); ஒண்தொடி இளையோய்—பிரகாசிக்கும் வளையலை அணிந்தோய் (சீதா) இளையவனே (இலட்சுமணு!).

பக்கம்—52.

செ—12. மந்தரம் என திகழ்—மந்தரமலை என்று சொல்லும்படி விளங்கிய; களேபரம் — உடல்; இந்திரன் மகன்—வாலி; அம்—அழகிய.

செ—13. இலங்கைமாதேவி—இலங்கணி என்பவள்; அரக்கர்—ராக்ஷதர்; தெரிவை—பெண் (இங்கே சீதை); அரி மலர்—வண்டுகள் (மொய்க்கும்) மலர்களை (யுடைய); ஆழி—மோதிரம்.

செ—14. மானவன்—பெருமையுடையவன் (இங்கே இராமன்); மதுர மாமணி—(கண்ணுக்கு) இனிமை (தருகின்ற) சிறந்த (சூடா)

மணி; ஏகல் தீது எனு—போதல் நல்லதல்ல என்று; மாருதி—அனுமான்; பொழில்—சோலை; வாட்டினான்—அழித்தான்.

செ—15. மேகநாதன்—இந்திரஜித்து; ஞானநாதன் — அனுமான்; ஓகை—உவகை—சந்தோஷத்துக்குரிய; உருத்து எழா—கோபித்து எழுந்து; அங்கி—நெருப்பு; எரித்திர்—எரியுங்கள்.

செ—16. மன்றல் ஓதி—(இயற்கை) மணம் (வீசும்) கூந்தலையுடையவள்—(சீதை); நல்கி—கொடுத்து; என்றின் மைந்த—சூரிய புத்திரனே; பதாதி—காலாட்சேனை; திரைப்புறத்து—அலைகள் (வீசும் கரை) யோரத்தில்.

பக்கம்—53.

செ—17. அடுவன்—கொல்லுவேன்; துணை—மந்திரிகள்.

செ—18. அடர்த்தான்—எதிர்த்தான்; பொர—யுத்தம் செய்ய.

செ—19. கேடிலன்—அழிவில்லாதவன் (இராமன்); விளைத்தது—விளையச்செய்ததற்குக் (காரணமான); விரிஞ்சன் மாப்படை—பிரமாஸ்திரம் (விரிஞ்சன்—பிரமன்); உளைத்து—வருத்தியதால்.

செ—20. வரதன்—வரங்களைத் தருபவன்; வரன்முறை—(நடந்த) வரலாறு (யாவும் அறிவிக்குமாறு); அரிமலர் குழலினாள்—வண்டுகள் (மொய்க்கும்) மலர் (அணிந்த) கூந்தலையுடையவள்—சீதை.

4. பாரதம்

பக்கம்—54.

செ—1. மலை—(பொதிய) மலை; தென்னன்—பாண்டியன்; ஏன மருப்பு—பன்றிக்கொம்பு; பாவை—பெண் (இங்கே பூமியைக் குறிக்கும்).

செ—2. அரவுயர்த்தோன்—பாம்பு(க்கொடியை) உயர்த்தியவன்—துரியோதனன்.

பக்கம்—55.

செ—3. குரவர் — பெரியோர்; கிளைஞர் — பந்துக்கள்; துணைவர்—சகோதரர்; அரவம் நெடும் கடல் ஆடை அவனி—ஆரவாரமுடைய பெரிய கடலை ஆடை (யாகவுடைய) பூமி; கரவு உறையும்—வஞ்சனை உள்ள; முனி—இங்கே சஞ்சயமுனிவரைக் குறிக்கும்; பலம், மூலம், சாகம் நுகர்ந்து—பழம், கிழங்கு, இலை (இவைகளை) உண்டு.

செ—4. கோதிலான்—குற்றமில்லாதவன் (இங்கே இது தருமரைக் குறிக்கும்); மோது அமருக்கு இளைத்து—தாக்கிச் (செய்யும்) போருக்குப் பின்வாங்கி; மொய்த்த—அடர்ந்த; முடுகி—விரைந்து; வஞ்சினம்—சபதம்; நிகழ்த்தலுற்றான்—சொல்லலானான்.

செ—5. மூந்து ஊர் வெம் பணி கொடியோன்—விரைந்து ஊர்ந்து (செல்லும்) கொடிய பாம்புக்கொடியை யுடையவன்; மூது ஊர்—பழைய ஊர்; முன்றில்—வீடுகளின் முன்பக்கம்; நந்து ஊரும் புனல்—சங்குகள் தவழும் நீர் (வளப்பமுடைய); திறம்—பாகம்; நல்கானுகில் — கொடுக்காவிட்டால்; அடுபோர் — கொல்லுதற் (குரிய) யுத்தம்; சிந்தூரம்—சிந்தூரம் என்னும் ஒருவகைச் செம் பொடியாலாகிய; திலகம் நுதல்—திலகத்தையணிந்த நெற்றியை யுடைய; சிந்துரத்தின்—(குவலயாபீடம் என்னும்) யானையினது; மருப்பு ஒசித்த—கொம்பை ஒடித்த; செம் கண் மால்—சிவந்த கண்களையுடைய திருமால்.

செ—6. விரிகுழல் பைந்தொடி—விரிக்கப்பட்ட கூந்தலையும் பசிய வளையல்களையும் (உடைய திரௌபதி); வேத்து அவையின்—வேந்தர் சபையில்; வெகுளேல்—கோபியாதே; இளையாநின்றாய்—பின் வாங்குகின்றாய்; முரசு உயர்த்தோய்—முரசக்கொடியை உயர்த்தியவனே (இங்கே தருமரைக் குறிக்கும்).

பக்கம்—56.

செ—7. கண் இலா — கண்ணில்லாத (தாட்சண்ய மில்லாத என்ற பொருளும் தொனிக்கும்); அருளிலி—இரக்கமில்லாதவன் (இங்கே திரிதிராஷ்டிரனைக் குறிக்கும்); மேல்நாள்—முன்னாள்; வானவர்கோன்—இந்திரன்; வழங்குவேன்—கொடுப்பேன்.

செ—8. மறம் தண்டு—கொடுமையான கதாயுதம்; மகவான் மைந்தன்—இந்திர குமாரன்—அருச்சுனன்; சிலை—வில்; இருவர்—இங்கே நகுலனையும் சகாதேவனையும் குறிக்கும்; நேரார்—பகைவர்; குறிக்கின்றாய்—கருதுகின்றாய்.

செ—9. மை காலம் முகில் ஊர்தி—கரிய (கார்) காலத்து (மழை பொழிகிற) மேகத்தை வாகனமாக உடைய; முகுந்தன்—கிருஷ்ணன்; முதல்வன்—தமையன்; மன், ஓ—அசைகள்; அமையாமல்—போதாமல்; பகைமுடித்து—பகைதீர்த்து.

பக்கம்—57.

செ—10. தீண்டாத—(அந்நிய புருஷரால்) தீண்டப்படாத; அரற்றுதல்—புலம்புதல்; மாசு—குற்றம்; மேம்படு—மேன்மையுடைய.

செ—11. கான் நெறி—காட்டு வழி; கரந்து உறைந்து—மறைவாக வசித்து; கடவநாள்–(கழிக்க) வேண்டிய நாட்களை; ஈனம்—குறைவு.

செ—12. இகல்—திறல்—வலிமையுடைய.

செ—13. செறிந்த—நெருங்கிய; முதல்வன்—மூத்தவன்; வழங்குதல்—கொடுத்தல்; கொந்து உற்ற—(பூங்) கொத்துகள் பொருந்திய.

பக்கம்—58.

செ—14. முருகு அவிழ்க்கும்–வாசனையைப் பரப்புகின்ற; அலகை–பேய்மகள்; சகடம்—வண்டி (இங்கே வண்டிமீது ஆவேசித்திருந்த சகடாசுரன்); பொதுவர்—இடையர்.

செ—15. இகலோர்—வலிமையுடையர் (ஆன மற்ற நான்கு சகோதரர்களும்); விரகு–தந்திரம்; பை வண்ண மணி கூடம்–பச்சை நிறமுள்ள (மரகத) மணிகளால் அமைக்கப்பட்ட மண்டபம்; பயிலாவண்ணம் — நடக்காதபடியும்; உய்வண்ணம் — (எல்லோரும்) பிழைக்கும்படியும்; உரம்—வலிமை.

செ—16. நீறு ஆக்கி—அழியச் செய்து; புரிந்தாய்—விரும்பினாய்; போர் ஏறு—யுத்தத்தில் ஆண்சிங்கம் (போன்றவன்).

செ—17. இகல் பார்த்தன்—பகைமையுடைய அருச்சுனன்; அணங்கு—தெய்வப்பெண் (போன்ற திரௌபதி); களைந்து—நீக்கி; தளை—விலங்கு.

செ—18. தளைந்திடுவென்—கட்டுவேன்.

பக்கம்—59.

செ—19. தூயவன்—பரிசுத்தன் (இங்கே சகாதேவன்); தாய—தாவிய —அளந்த.

செ—20. பிணித்தமை—கட்டியது; வன்—கொடிய.

செ—21. இறைஞ்சி—வணங்கி; ஒன்றும்—பொருந்திய; கதிர் முடியாற்கு—பிரகாசமுடைய கிரீடத்தையுடைய (சகாதேவ) னுக்கு; ஓம்—அப்படியே, (சம்மதம் உணர்த்தும் சொல்).

செ—22. கற்றை—தொகுதியாய் அடர்ந்த; கொற்றம் தனி திகிரி—வலிமையுடைய ஒப்பற்ற (சக்கரம்); அற்றைக்கும்—அன்றைக்கும்.

செ—23. மன்றில்—சபையில்; வல்வினையேன்—கொடிய விதியுடைய நான்.

செ—24. கருதலர்—பகைவர்.

பக்கம்—60.

செ—25. தொல் ஆண்மை—பழமையான (= இயற்கையான) பராக்கிரமமுடைய; எண் அரிய—கணக்கற்ற; புல்லார்—பகைவர்.

செ—26. துன்று—மிகுந்த; கன்று சினம்—மிகுந்த கோபம்; மந்தணம்—ஆலோசனை செய்யுமிடம்.

5. குசேலோபாக்கியானம்

செ—1. அழுக்கறுத்தல் இலாமை—பொறாமை இல்லாதிருத்தல்; விடற்கு அரும்—விடுவதற்கு அருமையான (விடக்கூடாத); ஒருங்கு உற—ஒன்றாய்ப் பொருந்த; வெகுளி—கோபம்; மயக்கும் — வஞ்சனையும்; கடக்க அரும்—கடப்பதற்கு அரிதான; அடி அற—முற்றும் நீங்க; காய்ந்தோன்—வெறுத்தொழித்தவன்.

பக்கம்—61.

செ—2. உவப்ப—சந்தோஷிக்க; கொண்கன்—கணவன்; ஒழுகும்—நடந்துகொள்ளும்; நீராள்—தன்மையுடையவள்; தேசு உறு—அழகு பொருந்திய; திண்—உறுதியுடைய.

செ—3. பருவரல் — துன்பம்; துணை கரம்—இரண்டுகைகளையும்; மல்—வளமை; வீட்டி—அழித்து.

செ—4. உந்தி—தாவி.

செ—5. புண்டரீகம்—தாமரை; போது இடு என—வா, அணி என்று; கரை—சொல்லும்; எண்தப—(நாள்) எண்ணிக்கை கடத்த.

பக்கம்—62.

செ—6. வனப்பினை—அழகை; உலர்தர—காய; அளவா—அளவில்லாத; சாற்ற அரும்—சொல்ல முடியாத; தடுப்ப அரும்—தடுக்க முடியாத; கலாம்—கலகம்.

செ—7. வாய்மடுத்தனை — குடித்தாய்; வகுப்பார் — சொல்லுவரீர்; பீதாம்பரம்—பொன்னுடை; செல்லல் நோய்—துன்பப் பிணி.

செ—8. உற்றஞான்றே—அடைந்தபொழுதே; வறிய புன் செருக்கு—வீணான அற்ப கருவம்; மூகர்—ஊமையர்; பறி—பொன் (ஆபரணம்); பயில்தரு—பழக்கப்பட்ட; குறிபெறு—குறித்து(ப்பார்க்கும் சக்தியைப்) பெற்ற.

செ—9. பாடு—பெருமை; கதிர்—சூரியன்; மல்லல்நீர்—வளப்பத் தன்மையுடைய; அல்லல்—துன்பம்.

பக்கம்—63.

செ—10. மெல் நடை—மென்மையான நடை; வாள் கண்—வாள் போன்று பிரகாசிக்கும் கண்கள்; விரை கரும் தாழ் குழாலே—வாசனையுடைய கரிய தாழ்ந்த கூந்தலையுடையவளே.

செ—11. விதலை—நடுக்கம்; கதம்—கோபம்; காலர்—யமனூர்; எற்றைக்கும்—என்றைக்கும்.

செ—12. அத்தகு—அப்படிப்பட்ட; கொத்துறு—கொத்திப் (பிடுங்குகின்ற); கோட்பட்டு—கொள்ளப்பட்டு.

பக்கம்—64.

செ—13. எற்குமா—(தமக்கு) எற்றபடி; நண்ணிடாமல்—அடையாமல்.

செ—14. நன்றி இல்—நன்மையில்லாத; நன்று உளார்—நன்மை உள்ளவர்கள்; வன்றி—பன்றி; மாசுகம்—மிகவும் சுகமாயிருக்கிறது; ஒன்றும்—பொருந்திய; இறுத்தான்—பதில் கூறினான்; பற்றில்—பற்றில்லாத; இரும்தவர் ஏறு — பெரியதவத்தினருள் சிங்கம் (போன்றவன்).

செ—15. செயிர்தீர்—குற்றமற்ற; செய்யவள்—இலக்ஷ்மி; வியத்தக—ஆச்சரியப்படும்படியாக; நயத்தகு—விரும்பத்தகுந்த; உயத்தகு—உய்யத்தகுந்த; உனல்—கருதுதல்; ஓர்ந்த—அறிந்த.

செ—16. வருக்க அரும்—சொல்லுதற்கு அரிய; இறைவன்—தலைவன்; அடல் உறு—பெருமைபொருந்திய; ஆற்றும்—செய்யும்; மடல் அவிழ்—இதழ்கள் மலர்ந்த; மாலிகை—மாலை; சிதர்தர—சிதறும்படியாக; செகுத்த—வெட்டிய.

பக்கம்—65.

செ—17. திருமுன்னர்—திருச்சமுகம்; அன்னூர் — அப்படிப்பட்டவர்கள்; கை வந்த—கைக்கு எட்டிய அளவு; செலீஇ—சென்று; என்கொடு—எதைக்கொண்டு; வல்லை—சீக்கிரம்; செல்வல்—செல்வேன்.

செ—18. கறை—உரல்; நனி காண—அதிகம் காணும்படி; கரிசு—(உமி முதலிய) குற்றம்; நிறையிட்ட—உறுதியான; நேடி—தேடி; மறையிட்ட—வேதத்தில் கூறப்பட்ட.

6. நீதிச் செய்யுள்கள்

செ—1. குஞ்சி—தலைமயிர்; கொடும் தானை கோடு—மடியும் தன்மையுடைய ஆடையின் கரை, (கொடு—வளையும்; 'தானை கொடும் கோட்டழகு' என்று மொழி மாற்றி, வஸ்திரத்தின் வளைவுடைய கரையழகு' என்றும் கொள்ளலாம்); நல்லம்—நன்மையுடையோம்.

செ—2. கடிய—துன்பங்கள்; நள்ளாமை—சினேகியாமை.

பக்கம்—66.

செ—4. இன்னா—துன்பம்; செலவு—செல்லுதல்; வண்மைபுரிவு—வள்ளன்மை செய்தல்.

செ—5. தாளாளன் —முயற்சியுடையவன்; கோளாளன் — (நல்ல விஷயங்களைக்) கொள்பவன்; கேளாக—உறவாக.

செ—6. பொறை—பொறுமை; இன்னாத—கெடுதலானவை; ஒப்புரவு—முறைமை; ஆற்ற—மிகவும்; நட்டல்—சினேகித்தல்.

செ—8. நாண் இலான்—வெட்கம் இல்லாதவன்; சால்பு—பெருமை; நடை—நல்லொழுக்கம்; ஊண்—உணவு; உதாரதை—உதாரத்துவம்—தாராள தருமம்; எண் இலான்—நிலை (அல்லது வலிமை) இல்லாதவன்; நாஅகமே—நாவுக்குள்ளாகவே (வெளிவிட்டுச் சொல்லாமல் மனத்துள்ளேயே); நாடின்—யோசித்துப்பார்த்தால்.

பக்கம்—67.

செ—9. ஆர்கலி—கடல் (சூழ்ந்த); பேறு—செல்வம்; தகு—தக்க; வாய்ப்புடை—தகுதியுடைய; வாயா—தகுதியல்லாத; இயைவது—(சக்திக்குக்) கூடியதை; கரத்தல்—மறைத்தல்; உரையிலன்—பேசச் சக்தியற்றவன்; நசை—ஆசை; நல்குரவு—தரித்திரம்; இசை—புகழ்; எச்சம்—சந்ததி; இரத்தல்—பிச்சை ஏற்றல்; ஊங்கு—அதிக; இளிவரவு—இழிவு; எய்தும்—அடையும். (பேற்றில், அறிதலில் முதலிய பதங்களில் உள்ள இல் உறழ்வுப் பொருளில் வந்தது; 'பார்க்கிலும்' என்பது அதன் பொருள்.)

செ—10. மறையில்—அந்தரங்கங்களில்; செவியிலன் — செவியில்லாதவன் (போல மனம் செலுத்தாதவன்); மூங்கை—ஊமை (போல் பேசாதிருப்பவன்); இறையில்—தலைமையில்.

செ—11. புறவு—புறா; வான்துலை—பெரிய தராசு; சிவி—சிபிச்சக்கரவர்த்தி; எஞ்சாமல்—குறையாமல்; மன்உயிர் ஓம்பி—(உலகத்தில்) நிலைபெற்ற உயிர்களைக் காப்பாற்றி; வினை—செய்கை. (இப்பாட்டின் கடை இரண்டடி தூறள்).

செ—12. அரி—கிருஷ்ணமூர்த்தி; சீர்மை—முறைமை.

செ—13. செவ்வேள்—முருகக்கடவுள்; எள்ளி—பரிகசித்து (இகழ்ந்து); துவ்வாத—அனுபவமில்லாத; வெம் சூரன்—கொடிய சூர (பத்ம)ன். (இப்பாட்டின் கடை யிரண்டடி தூறள்).

பக்சம்—68.

செ—14. காய்தல்—வெறுத்தல்; ஆய்தல்—ஆராய்தல்; கண்ணதே—இடத்தில்தான்; உற்ற—பொருந்திய.

செ—15. இன்னவகை—இப்படியாக; கைதவம்—பொய்.

7. கபிலர் அகவல்

வரி—2. நாக்கு அடிப்பாக—நாக்கே அடிக்குங்கோலாக. 3. சாற்ற—சொல்ல; கேண்மின்—கேளுங்கள். 11. பெருக்கு ஆறு—வெள்ளங்கொண்ட ஆறு. 17. இன்னே — இப்பொழுதே. 21. கூற்றுவன்—யமன். 23. போற்றவும்—வணங்கினாலும்; பொருளொடு — பொருளுடன். 24. தமர்—தம்மவர் (பந்துக்கள்). 25. நல்குரவு—தரித்திரம். 27. தறுகணாளன்—கொடியன். 28. கொடு — கொண்டு. 35. ஆர்த்து — கட்டி. 36. கொளுவி — தொடுத்துக்கட்டி. 37. ஈமம் — சுடுகாடு. 39. புந்தி நைந்து—புத்தி கெட்டு. 40. சலம்—பொய்; சதுர்—சாமர்த்தியம். 41. வரைந்து — அளவு குறித்துக்கொண்டு. 54. தவிர்ந்து—நீங்கி. 58. சீலம்—ஒழுக்கம்.

8. புலவர் வறுமை

செ—1. பதுமத்தான்—பிரமன்.

பக்சம்—71.

செ—4. இரு பாதி—இரண்டு பாதி—'இரு உபாதி' எனப் பிரித்து 'இரண்டு வியாதி' என்றும் பொருள் கொள்வதுண்டு; புராரி—சிவன்; இரு நதி—பெரிய ஆறு (கங்கை); பிலம்—புற்று.

செ—5. பழம்படு — பழந்தரும்; பிளந்தன்ன — பிளந்ததுபோன்ற; வாவி—குளம்; கலைகுரல்—அரவம் செய்யும் குரலையுடைய; பாடு — வேலை; மாறன் வழுதி — மாறனாகிய பாண்டியன்; கூடல்—மதுரை; வாடையில்—வாடைக்காற்றால்; தழீஇ—தழுவி; பேழை—பெட்டி; உயிர்க்கும்—மூச்செறியும்.

9. இந்திய மாதா

வரி—1. இமயச்சிலை — இமயமலை. 4. புனித — பரிசுத்தமான. 7. கானல் — காடு. 15. நாடு — விரும்புகின்ற. 16. ஆர் அணங்கு—அழகிய தெய்வப்பெண். 18. நித்திலம்—முத்து; கொழிக்கும்—(கரையில்) ஒதுக்கும். 20. இகபரம்—இம்மை மறுமை. 22. காமுறு — விரும்பத்தக்க; காவலர் — அரசர். 33. அங்கனு மணிகள்—ஸ்திரீ ரத்தினங்கள்; அருள்—இரக்கம். 37. இகல் சிந்தி—வலிகுறைந்து. 52. இதம் உறு—நன்மை பொருந்திய. 53. அணி ஆர்—அலங்காரம் பொருந்திய.

10. அருஞ் செய்யுள் திரட்டு

பக்கம்—74.

செ—2. காண்டலும் — பார்த்த உடனே; முருக்கி — கெடுத்து.

செ—3. இறைவர் ஞானம்—கடவுளைப்பற்றிய அறிவு; ஏதம்—துன்பம்; பொறை—பொறுமை; மறவர்—பாவியர்; வல்வினை—கொடிய கன்மம்; அரோ, அசை.

செ—4. வையம்—பூமி; துரகம்—குதிரை; மதகரி—மதமுடைய யானை; மா மகுடம்—பெருமையுடைய கிரீடம்; சிவிகை—பல்லக்கு; பெய்யும்—(மழைபோல் தொடர்ந்து) பொழியும்; கனகம்—பொன்; ஆரம்—மாலை; ஐயன்—கடவுள் (சிவன்).

செ—5. கத்தனுர்—கர்த்தனுர்—கடவுள்; வெற்பு—மலை; கவின் ஆர்—அழகு பொருந்திய; அத்த—ஐயனே; துணை அமை—(உயிர்த்) துணையாக (சானகிக்குப்) பொருந்திய; ஆழி—மோதிரம்; கவிக்குலம்—குரங்குக் கூட்டம்.

செ—6. தேருது —யோசியாது; பெரும்கிழம்—பெரிய கிழத்தன்மை; ஏருத பலம்—ஏறிப் பறியாத பழம்; பலமும் — பயனும்; இலைமேய்ந்தும் — கீரைகளையே தின்றும்; பேறு இலை—பெற்றது (ஒன்றும்) இல்லையே; நுகர்ந்தீர்—புசித்தீர்.

பக்கம்—75.

செ—7. காசு இற்ற — குற்றம் தீர்ந்த; சான்ற — நிறைந்த; இழுக்கு—குற்றம்; காட்சியார்—(ஞானப்) பார்வையுடையவர்; காழிமேய—சீர்காழியில் (மூர்த்தங்கொண்டு) பொருந்திய.

செ—8. புரக்கும்—காப்பாற்றும்; வம்மின்—வாருங்கள்; நிரக்கும்—நிறையும்; குவை—குவியல்.

செ—9. தெருள்—அறியத்தக்க; மருள்—மயக்கம்; இரவி—சூரியன்.

செ—10. ஏர் ஆர்—சிறப்புப் பொருந்திய; பங்கயம்—தாமரை.

செ—11. ஓரார்—அறியார்; விழைவு—ஆசை.

செ—12. விண்மீன்—நட்சத்திரங்கள்; கண் நாடும்—கண் தேடும்.

பக்கம்—76.

செ—14. வெம்புலி—கொடியபுலி; மேவும்— பொருந்தும்; ஆட்டைவிட்டு வேங்கை அகலுமோ—ஆட்டைவிட்டுப் புலிநீங்குமோ ('நடராஜர் ஆடும்நடனத்தைவிட்டுப் புலிவடிவாயிருக்கும் வியாக்கிரபாதர் அகலுவரோ' என்பது சிலேடைப் பொருள்).

செ—15. மை பரவை — கரியகடல்; ஆடு அரவு — ஆடுகின்ற பாம்பு; என்பு—எலும்பு; புன்கவி—அற்பக்கவி.

செ—17. ஒல்லார்—பகைவர்; ஒறுத்து வரிந்து—தண்டித்துக் கட்டி; வெல்லாத களம்—(யுத்தத்தில்) ஜயிக்காத களம்—நெற்போர்க் களம்; போர் செயப்பட்டு—(நெற்) போர் இடப்பட்டு.

பக்கம்—77.

செ—18. சிக்கனவு—செட்டு; கோடிக்கு—கோடி(ப் பொன்னு)க்கு; கொள்ளுகினும்—வாங்க விரும்பினாலும்; பூணார்—கொள்ளார்.

செ—19. அஞ்சு—(வாயு, நீர், ஆகாயம், பூமி, நெருப்பு என்னும் பூதங்கள்) ஐந்து; அனுமான்—வாயுவின் புதல்வன்; அவன் தாண்டியது நீர் (அதாவது கடல்); சென்ற ஆறு (=வழி) ஆகாயம்; பூமி பெற்றபெண் சீதை; அயலார் ஊராகிய இலங்கையில் அனுமான் வைத்தது நெருப்பு.

செ—20. பணி—ஆபரணம்; அரியாசனம்—சிங்காசனம்.

செ—21. பொலிக—விளங்குக; தனிமுதல்—ஒப்பற்ற ஆதியான; நிகமம்—வேதம்; ஆ நிரை—பசு மந்தை; மகம்—யாகம்; முறை தவா—நீதி தவறாத.

செ—22. களிசிறக்க—மகிழ்ச்சி பெருக; எழிலி—மேகம்; என்றும்—எப்பொழுதும்; விளைக்க—வளரக்கடவது.

செ—23. வேறற—வேற்றுமையின்றி.

பக்கம்—78.

செ—24. சொல் ஆரும்—(புகழ்ச்சி) வாசகம் (பெறத்தக்க சிறப்புப்) பொருந்திய; பொழில்—சோலை; புடை—பக்கம்; கடிந்து சாடும்—கோபித்து அடிக்கும்; காய்ந்தது — கோபித்தது. கல்லால் எறிந்தவர் சாக்கியநாயனுர்; வில்லால் எறிந்தவன் அருச்சுனன்; செருப்பால் எறிந்தவர் கண்ணப்பர்; பிரம்பால் எறிந்தவன் பாண்டியன்; மலரால் எறிந்தவன் மன்மதன்.

செ—25. அறிவுநூல் — ஞானசாஸ்திரங்கள்; ஆய்தல்—ஆராய்தல்; மெய் அறிவு—உண்மை ஞானம்.

செ—26. எண் இலா—அளவில்லாத; இலங்கிய—(அறிவு) விளங்கிய; திண்ணிதாம்—வல்லமையுடையதான; தீரம் நண்ணிய—திடநெஞ்சம் பெருந்திய, அல்லது (ஞானக்) கரையை அடைந்த; நயந்து—விரும்பி; கரத்தில் ஆமலகம்போல — கையில் நெல்லிக்கனிபோல.

செ—27. விண் விழுது வீழ்ந்து—ஆகாயத்திலிருந்து விழுது இறங்கி; பொன்றின—அழிந்துபோன.

பக்கம்—79.

செ—29. அடிசில்—உணவு; படிசொல்—படிந்த சொல் (வணக்க வார்த்தை); என் தூங்கும்—என்ன (தூக்கம்) தூங்கும்.

செ—30. ஒருத்தர் வாய்—ஒருத்தரிடம்; மன்னு—சிறந்த; கேட்க—(பலர் தம்மை வந்து அரும்பொருள்) கேட்கும்படி.

செ—31. நடை நவில்—நடையிற் (சிறந்ததாய்க்) கூறப்படும்; களிறு—யானை; நேர்வன பிற—பொருந்திய மற்றவை; தெரிவுகொள்—சிறப்புடைய.

செ—32. நெய்யரி—பன்னுடை; அன்னர்—போன்றவர்.

செ—33. பரிமேதம்—அஸ்வமேதயாகம்; பணி—ஏவல்.

பக்கம்—80.

செ—34. கானல்—பாலைநிலம்; பேதை—பெண்; இயைந்தனள்—சம்மதித்தாள்; மான வேல் முட்டை—சிறந்த வேலாயுதத்தையுடைய முருகன்; மாறுய—விரோதமான; தெவ்வர்—பகைவர்; கானவேல் முள் தைக்கும்—காட்டு வேலமரத்துமுள் (காலில்) குற்றும்.

செ—35. சொல் நாவில் வாழ்—(கவிக்கிசைந்த) சொற்கள் (எப்பொழுதும்) நாவிலேயே வாழப்பெற்ற, அல்லது (கவி) சொல்லத் தக்க நாவன்மையாலே (ஜீவியம் செய்து) வாழும்; மன்னுத—நிலையற்ற; எனும்—என்று கூறும்; குருகூர்மன்—சடகோபர்.

செ—36. உரைகெழு—(நல்ல) சொல் பொருந்திய; வரைவற—நியதியில்லாமல்.

செ—37. அரமகளிர்—தேவஸ்திரீகள்; அந்தகன்—யமன்; கால்—காற்று.

பக்கம்—81.

செ—38. நிதி—செல்வம்; கதி—நற்கதி (மோட்சம்); கட்டுரை—சத்தியம்.

செ—39. மருவுறு—பொருந்துகின்ற.

செ—40. தோளாத — தொளைக்கப்படாத; மறை — வேதம்; அடிமைக்கு—அடிமையாய் இருப்பதற்கு; அன்பு—கிருபை.

11. தோத்திரமாலை

செ—1. குன்று உருவ—மலையை ஊடுருவிச்செல்ல; மாறுபடு—பகைத்த.

பக்கம்—82.

செ—2. பெருநெறி — பெருந்தன்மையான ஒழுக்கம்; தண்முகம்—குளிர்ந்த முகம்; துய்ய—பரிசுத்த; உள் முக சைவ—(சைவ உள் முக) சைவத்தின் உண்மைச் சொரூபமான.

செ—3. கொடு வெம் கான்—கொடிய வெப்பமான காடு; கோள் பட்டு—கொள்ளப்பட்டு; அலைசெய்—வருத்துகின்ற; காமாதி—காமம் முதலிய (தீக்குணங்களாகிய); அலக்கண்—துன்பம்.

பக்கம்—83.

செ—4. பான்மைதரு — தகுதியுள்ள; நால்வாய் — தொங்குகிற வாய்; பரவி—போற்றி; அஞ்சலிசெய்கிற்பாம்—நமஸ்கரிப்போம்.

செ—5. நான் முகத்தவன்—பிரமா; முக்கண் பூரணன்—சிவன்; அளித்து—காப்பாற்றி; மாற்றி—அழித்து; ஆரணம்—வேதம்; தேரு—அறியாத; கழல் இணை—பாதங்கள் இரண்டையும்.

செ—6. வாகைவிரிந்து—வாகை (மரங்கள் இலைகள்) விரிந்து; வெண் நெற்று ஒலிப்ப—வெண்மைநிறமான நெற்றுக்கள் சப்திக்க; மயங்கு இருள்கூர்—(கண் எதையும் பார்க்க முடியாமல் மயங்குதற்குக் காரணமான) இருள் மிகுந்த; நடுநாள்—

நடுச்சாமம்; ஆங்கு—அவ்விடத்தில்; கூகை — கோட்டான்; ஆண்டலை—(காட்டுக்) கோழி; கோடு அதன்மேல் — (மரக்) கொம்பின்மேல்; குதித்து ஓடி வீசி (ஓடி குதித்து வீசி)—(தாவி) ஓடிக் குதித்து (இறகுகளை) வீசி; ஈகைபடர் தொடர் கள்ளி நீழல்—இண்டங்கொடி படர்ந்த தொடர்ச்சியாய் (மண்டிவளர்ந்த) கள்ளிச் செடிகளின் நிழல் (நெருப்பொளியினால் தரையில் தோற்ற); ஈமம இடு சுடு காட்டு அகத்தே—விறகுகள் இட்டு(ப் பிணங்களைச்) சுடும் காட்டின் இடையே; ஆகம்—சரீரம்; அனல் ஆடும்—நெருப்பில் (தாண்டவம்) ஆடும்.

செ—7. தொல் கானம் — பழமையான காடு (நெடுநாளாய் மனித சஞ்சாரமற்ற காடு); அற்றவர்கட்கு—(உலகப்பற்று) இல்லாதவர்களுக்கு; அருமருந்து — அமிர்தம் (போன்றவன்); சிற்றவை—சிறியதாய்.

செ—8. குறி — பெயர்; ஆதி ஆக — மூலப்பொருளே என்று; திசைதனில் அணைந்தும்—(எதிர்த்) திசையில் வந்தும்; பணி திரள்—வணங்கும் கூட்டம்; கோது இலா—குற்றமில்லாத; ஒரு தொண்டும்—ஒரு நமஸ்காரமும்.

பக்கம்—84.

செ—9. பெருக்கு—வெள்ளம்; பேறு—செல்வம்; மறை சொல்—வேதத்தைச் சொல்கின்ற; பிறங்கு—விளங்குகின்ற; பெம்மான்—பெருமான்; குறமடந்தை—(வள்ளியான) குறப்பெண்; தருக்கே—மகிழ்ச்சி(க்குக் காரணமானவனே); மிடி — தரித்திரம்; தரு—(சற்ப) தரு; மன்பதை—உலகினர்; தஞ்சே—பற்றுக்கோடானவனே; பவப்பிணி — பிறவிநோய்; மருத்து—மருந்து; சமரபுரி — திருப்போரூர்; மறையின் சிரமெய்ப்பொருள் — வேதத்திற்குத் தலைமையான உண்மைப்பொருள்.

செ—10. திண்ணம்—நிச்சயம்; பாழ்போவது — சூன்யமாகப்போவது; பறி—வலை; தாழாது—தாமதியாது; கீழ்மேல் உற—கீழும் மேலும் (முறையே தேடி) அடைய; நின்றான்—(அடி முடி தோன்றாது) நின்றவன் (எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்).

செ—11. பேதியா—விகாரப்படாத.

செ—12. புயல்வணன்—மேக நிறத்தன்—(விஷ்ணு).

பக்கம்—85.

செ—13. பந்தனை—கட்டு; அரும்ப—சிலிர்க்க; விதித்தன—அமைத்தவை.

செ—14. இம்மை—இப்பிறவி; பற்றுவான்—கதியாவான்; நம்பி—சிறந்த புருஷன்; தாள்பற்றி—காலைப்பிடித்து.

செ—15. நிட்களம்—உருவில்லாமை; நிர் ஆமயம்—நோயில்லாமை; துரியம் — சுத்தநிலை (சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து நிலைகளுள் நான்காவது); தாரகம் — ஆதாரம்; சித்உரு — அறிவுருவம்.

செ—16. காட்டும்—இங்கே 'பொருந்திய' என்று பொருள்படும்.

பக்கம்—86.

செ—17. சங்கநிதி — சங்கு வடிவாயுள்ள ஒரு செல்வம் (இது கேட்டதெல்லாம் தரும் என்பது ஐதீகம்); பதுமநிதி — தாமரைவடிவான ஒரு செல்வம் (இது பாற்கடலிற் பிறந்த பொருள்களுள் ஒன்றென்பர்); காந்தர்—காதலர் (அன்பர்); தொழுநோய்—குஷ்டநோய்; கரந்தார்—ஒளித்துவைத்தவர்.

செ—18. ஞாலம் — உலகம்; அரவின் அணையான் — பாம்பாகிய (சேஷ) சயனமுடையவன்; கோல மா மணி ஆரம் — அழகிய பெரிய மணிமாலை; தாமம்—மாலை; முடிவு இல்லது ஓர் எழில்—அளவு இல்லாததான ஒப்பற்ற அழகு; நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினை — என் நெஞ்சினை நிறைந்து கொண்டது (அல்லது என் மனத்தின் உறுதிப்பாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டது)—என்னை மறந்தேன் அவன் வயமானேன் என்பது கருத்து.

செ—19. நிலந்தரம் செய்யும்—மறையச்செய்யும்; நீள் விசும்பு—நீண்ட (காலம் நிலைத்திருக்கும்) மேல் உலகம்; அருளும்—கொடுக்கும்; வலம்—பலம்; ஆயின—(மனத்துக்கு விருப்பம்) ஆனவற்றை.

செ—20. பண்டும் இன்றும் மேலுமாய்—சென்ற காலமும், நிகழ்கின்ற காலமும், வரும் காலமுமாகி; மண்டி — நெருங்கி; தண் துழாய் அலங்கலாய்—குளிர்ந்த துளபமாலையுடையாய்; புண்டரீக பாவை—தாமரையில் (வசிக்கும்) பெண்—(இலக்ஷ்மிதேவி); சேரும்—உறையும்.

செ—21. உற்றாய்—உறவானவனே; சூழாத—(உன்னைச்) சிந்தியாத.

செ—22. நடுவு நின்றார்—பக்ஷபாதமின்றி நின்றவர்கள்.

செ—23. செறு—வருத்துகிற.

செ—24. நூக்க — தள்ள; தரங்கம்—சமுத்திரம்; சலம் இலா — வஞ்சம் இல்லாத; போலேன்—போல்பவனல்லேன்.

செ—25. ஆரா அமுதம்—பருகாத அமுதம்; சோராமல்—மறவாமல்.

செ—26. ஒன்றும் — பொருந்திய; யாப்பு— பாட்டு; ஒண் கலி— மிகுதியான வருத்தம்; பொன்றும்—அழிக்கும்.

பக்கம்—88.

செ—27. பணைத்த—கிளைத்த; கன்னல்— கரும்பு அல்லது சர்க்கரை; ஊன்—மாமிசம் (இங்கே உடலைக் குறிக்கும்).

செ—29. கங்குல்—இரவு; வான்பொறி — சிறந்த இந்திரியங்கள் (அவை—மெய், வாய், கண், செவி, மூக்கு என்பன).

செ—30. பழிதொழில்—(பெரியோரால்) பழிக்கப்படும் தொழில்; இழிகுலம்—இழிந்த (தாழ்ந்த) குலம்; அரவு அணையாய்—சர்ப்ப சயனத்தாய்; மிக்கோர் — மிகுந்தோர்; சதுர்மறை—நான்குவேதம்; வேள்வி — யாகம்; தக்கோர் — சிறந்தோர்; போதில் நான்முகன்—(தாமரை) மலரில் (உள்ள) பிரமதேவன்.

பக்கம்—89.

செ—31. இரும் தமிழ்—(இலக்கிய இலக்கண அளவில்) விசாலமான தமிழ் (மொழியால்).

செ—32. திக்கு நிறை—(எட்டுத் திக்குகளிலும்) நிறைந்த; சவை—சபை; வில் இறுத்தான்—வில்லை முரித்தவன்; ஒக்கும் — பொருந்தும்; ஆல், அசை; உச்சி—சிரம்.

செ—33. தேசு—அழகு; திறல்—வலிமை; திரு—செல்வம்; மாசு இல்—குற்றம் இல்லாத; வலம்புரிந்த வான்சங்கம் — வலமாகச் (சுழித்தலைச்) செய்த சிறந்த சங்கு — வலம்புரிச் சங்கு.

செ—34. வான்—ஆகாயம்; மறி—(அலைகள்) மடங்கும்; மாருதம் காற்று; ஆன் ஆய்ச்சி—பசு (வளர்க்கும்) இடைச்சி—அசோதைப் பிராட்டியார்.

பக்கம்—90.

செ—37. வளி—காற்று; கோன்—தலைவன்.

செ—38. புரந்தாய்—(ஆட்கொண்டு) காப்பாற்றினவளே; வழுதியர் கோன்—பாண்டியர் தலைவன்; முகில்—மேகம்; அகம் நெகுவார்—மனம் இளகுவார்; அணியாய்—சமீபமானவளே; அலர்

மடவார்—மலரில் (வசிக்கும்) நங்கையர் (அவராவார் வெண்டாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் சரஸ்வதியும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்ஷ்மியும்); உரைப்ப அரும்—சொல்வதற்கு அருமையான; அழல் கரத்து மன் ஏர் உடலம் பகிர்ந்த—அனல் (ஏந்திய) கையையுடைய (சிவபெருமானாகிய) தலைவனது அழகிய சரீரத்தில் (அரைப்பாகம்) பங்கிட்டு (உறையும்).

செ—39. ஆனாத—கெடாத; அச்சுதன்—விஷ்ணுமூர்த்தி; ஆதரிக்க—விரும்ப; மேல்நாள்—முற்காலத்தில்; மேவுதற்கு—அடைதற்கு.

பக்கம்—91.

செ—40. அறக்கடல்—தர்மசாகரம்.

12. சதகச் செய்யுள் திரட்டு

செ—1. புனித—பரிசுத்தனே; தேசிகர்—குரு; நினைதரு—நினைக்கின்ற.

பக்கம்—92.

செ—2. பரிதானம்—லஞ்சம்; லிகித புத்தி—சாஸ்திர அறிவு; சபா சமதம்—சபையார் (க்குச்) சம்மதம்; இருதலையும் — இரண்டு பட்சமும்.

செ—3. பணி — ஆபரணம்; வண்ணம்—நிறம்.

செ—4. முனிதல் — கோபித்தல்; அலர்மேலுமங்கை — (தாமரை) மலரின்மேல் (வீற்றிருக்கும்) மங்கை (யாகிய இலட்சுமி).

பக்கம்—93.

செ—5. கேணி—கிணறு.

செ—6. மேழி—கலப்பை; வாகைப் பதாகை—வெற்றி (காட்டும்) விருதுக்கொடி; மகமேரு—பெரிய மேரு(மலை).

செ—7. மெய் தவிர—உண்மை தவறும்படி.

வசன பாகத்தின்

அரும்பத விளக்க அகராதி

அஞ்சலி—கும்பிடுதல்.
அவத்தினர்—வீணர்.
ஆன்மவிசாரணை — ஆத்மாவைப்பற்றி ஆராய்தல்—ஞானசாஸ்திர ஆராய்ச்சி.
இதிகாசம்—பழங்கதை (இராமாயணமும் மகா பாரதமும்.)
உயிர்ப்பு—மூச்சு.
உல்லங்கனம்—அவமதிப்பு.
உற்பாதம்—கொடுமை, துன்னிமித்தம்.
கஞ்சுகம்—மார்ச்சட்டை.
கர்ணகடோரம்—காதுக்குக் கொடுமையானது (கர்ணம்—காது; கடோரம்—கொடுமை.)
கவளி—கட்டு.
களர்நிலம்—உப்பு பூமி.
கற்பனை—சாதுரியம்.
காதி—விசுவாமித்திரர் தந்தை பெயர்.
கிருதார்த்தன்—பேறுபெற்றவன், மகிழ்ச்சியடைந்தவன்.
குசாக்கரபுத்தி — அதிக கூர்மையான அறிவு.
கொத்துச் சரப்பணி—ஒருவகை ஆபரணம்.
கோசிகன்—கௌசிகன் — விசுவாமித்திரன்.
சந்நத்தன்-போருக்குஆயத்தமானவன்.
சற்சன நேயம் — நல்ல குணமுடையவர் நேசம்.
சுவாதீனம்—சுயாதீனம்—சொந்தம்.
சூக்ஷ்மகிராகிகள் — நுண்ணிய அறிவோடு எதையும் மனத்தில் கிரகித்துக்கொள்ளக்கூடியவர்கள்.
ஸ்மிருதி—தர்மசாஸ்திரம்.
துணுக்குற்று—அச்சப்பட்டு.
தைத்தியர்—அசுரர்.
நகு—இகழ்(கின்ற).
நிகண்டு — சொற்பொருள் விளக்கும் நூல்.
நிணங்கள்—கொழுப்புகள்.
நிருதர்—இராக்ஷசர்.
நோன்பு—விரதம், தவம்.
பரத்துவ நிச்சயம்—கடவுள் இயல்பை நிச்சயித்தல்.
பல்கல்—பெருகுதல்.
பன்னகம்—(பல் + நகம்) பலமலைகள்.
பிறராக்கம் — (பிறர் + ஆக்கம்) பிறர் செல்வம்.
புகல்—தஞ்சம்.
புங்கானு புங்கமாக—அம்பின்பின் அம்பாக (புங்கம்—அம்பு.)
புலவுவேல்—மாமிசம் (தங்கிய) வேல்.
புழை—துளை.
புனல்—நீர்.
பொருதி—யுத்தம்செய்.
மருமம்—மார்பு.
மாதுரியவசனம் — மிகவும் இனிமையான சொல்.
முசலம்—தண்டம், இருப்புலக்கை.
மூன்றுசுடர்—சூரியன், சந்திரன், அக்கினி.
மோகனமாலை—ஒருவகை ஆபரணம்.
மௌட்டியம்—அறியாமை.
யக்ஷகந்திருவர்—காசிபர் புதல்வர்கள்.
யூதபதி—யானைகளுக்குத் தலைமையான யானை.
லௌகீகம்—உலகசம்பந்தம்.
வாகுவலயம்—ஒருவகைத் தோள் ஆபரணம்.
வாரிதி—கடல்.

PRINTED AT THE S.P.C.K. PRESS, VEPERY, MADRAS—1918.